

БЛАГОВІЄНИК

№ 2, 2001

Я СПАСЕЖЖИЙ!

* * *

У трепеті замріяної тиші
Чи в злеті велемовства гомінкого
Здіймусь сльозою в небо, де у вишніх
Оселі Бога.

І припаду, шукаючи прихистку,
До ніг Отця, мов сплакана дитина,
І принесу, ні, не намиста, низку
Гріха й провини.

Я не прошу ні слави, ні досягнень.
А в темряві безцільності сліпої
І в мареві ідей, високих прагнень
Прощу спокою

І сили, щоб іти й не розгубити
Коштовних перлів на життя кривизнах,
А щоб Отцю чудові самоцвіти
До ніг покласти коло брам Вітчизни.

Ольга МІЦЕВСЬКА

* * *

Загублений, занедбаний і зболений,
Тинявся в світі, наче ув аду.
І нерв душі чутливий, бо оголений,
Надіявсь вгамувать в мирськiм чаду.

Та він — чутливіший, та він — іще болючіший,
Що утрачав терпець — заходивсь від плачу.
Нарешті день прийшов:

— Не можу більше, Боже мій,
Врятуй, утiш! — у відчаї кричу.

— Цей світ брудний, лукавий і оманливий.
В нім пристрастей тілесних каламуть.
І я у нім брудний, і я цим світом зранений,
І хтиві почуття і у мені живуть.

Душі моєї нерв тоді лиш угамується,
Коли очистиш все моє єство,
Візьмеш зо світу, що в гріху біснується,
І так, чого й в Содомі не було.

На цій землі брутальність і корисливість
Нахабно порядкують, як царі.
У Тебе чистота, у Тебе ввічливість,
Любов в Твоїй країні, що вгорі.

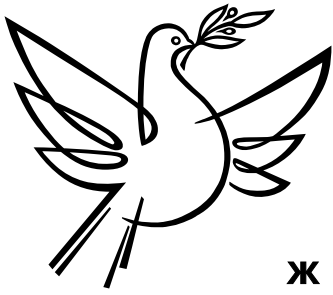
Я спрагнений її, за нею зболений.
Нема терпіння у земнім рову!..
А Він сказав:

— Ти мною усиновлений,
Я у Христі усіх синами зву.

Його рука давно тобі простягнена
І жде у час твоєї марноти.
Вона пробита і жорстоко зранена,
Та тільки нею і спасешся ти.

Вже часу обмаль, більше не обманюйся.
Вогонь, що йде, тебе не обмине.
...Вхопивсь за руку. І тепер втішаюся
Спасінням, що окрило мене.

Василь МАРТИНЮК

БЛАГОВІСНИК

Видання Всеукраїнського Союзу
Церков Християн Віри
Євангельської П'ятидесятників

№ 2,2001 (32)

квітень-червень

Журнал виходить щоквартально

Редколегія журналу:

М. С. Паночко
П. В. Сердиченко
М. П. Синюк
М. М. Мокієнко
П. І. Карпов
В. П. Прит
Н.І. Булейко
(відділ новин)

Головний редактор:
Юрій ВАВРИНЮК

Адреса редакції:
Журнал «Благовісник»,
вул. Вороніхіна, 14а,
м. Луцьк, 43020

Телефон: (03322) 544-06

Факс: (03322) 783-98

E-mail: jumal@voice.lutsk.ua

Розрахунковий рахунок
26000232440001
МФО 303440
в КБ «Приватбанку»
м.Луцьк, код 23253886

Свідоцтво про
реєстрацію КВ № 3574
від 30.11.98

Над номером працювали:

Василь МАРТИНЮК
Ольга МІЦЕВСЬКА
Володимир ШОЛОМ
Анна ЯРУТА

Наш представник
в Канаді:

Anatoliy Koren
62 Sunrise cr.
London, ON, Canada
N5V4V5

Журнал віддруковано у друкарні
видавництва «Світанкова зоря»,
м. Рівне, вул. Старицького, 50а,
тел. (0362) 26-28-71

У номері:

Ч. Сперджен. Народження згори і його ознаки	4
Річна пасторська конференція ВСЦ ХВЕ	6
М. Паночко. Пильнуйте себе та всієї отари	9

Моє серце — у праці,
моє серце — з вами.

Життя та служіння «короля проповідників»
Чарльза Сперджена .....

Ч. Сперджен. «Поглянь!»	19
«Я будувала плани, в яких Ісуса не було»	21
В. Донченко. Шати на вічність	23
Т. Бойцова. Бог дав нам нове життя	18
В. Бурлака. Бог не лише лікує хвороби	26
В. Єфремова. Дорожча від щирого золота	27
Я. Асептаров. «Я не знав, що їду на побачення з самим Господом» ..	28
М. Савчук. Здоровий!	30
Ю. Вавринюк. Бог, Який не виправдав сподівань	32

В. Онопенко.

«Мої колеги так і не зрозуміли,
що зі мною сталося» .....

Острів відчаю	36
Поетична сторінка. Михайло Михайлюк	40
Ю. Вавринюк. Експансія	42
М. Неволін. Чи довго нам стояти з протягнутою рукою.....	45
ВСЦ ХВЕ: події, хроніка, новини	46
19 Всесвітня п'ятидесятницька конференція	47
Звернення конференції ВСЦ ХВЕ	48

На першій сторінці обкладинки фото Євгена БОЯРЧУКА,
на другій та четвертій — фото Юрія ВАВРИНЮКА.
Художнє оформлення та колажі Віктора МОКІЙЧУКА.

- При передруку посилання на «Благовісник» обов'язкове.
- Редакція не завжди поділяє думки авторів матеріалів, що друкуються.
- Надіслані матеріали не рецензуються і назад не повертаються.

Сторінка редактора

Християнство — це божественна іскра, яка впала від небесного вогню в людське серце і яка запалює вогонь всередині людини, і цей вогонь спочатку проникає в заповітні тайники душі, а потім виривається назовні і горить небесним полум'ям, яке бачать і відчувають оточуючі люди.

Чарльз Сперджен

Перед тобою, читачу, черговий номер «Благовісника». Але він дещо незвичний. Незвичний тому, що більшість його публікацій — свідчення.

Свідчення — особливий жанр публіцистики. Як і проповідь, він найчастіше використовується у християнських виданнях. Переважно автори свідчень — не журналісти чи письменники. Це люди, в життя яких увійшов Христос, чиє серце переповнене радістю спасіння, і вони не можуть не поділитися тією радістю. Можливо, художньо деякі свідчення не досконалі, але вони вражають своєю щирістю та непідробною дитячою простотою. І це зрозуміло, адже «від переповненого серця промовляють уста».

Хтось, може, скептично ставиться до цього жанру християнської публіцистики. Мовляв, люди хваляться собою, хочуть себе показати: ось дивіться, який я тепер хороший. Але, як показує практика, свідчення не менш важливі, а іноді навіть дієвіші, як проповідь. Редакційна пошта підтверджує це. Читачі просять друкувати більше свідчень, бо вони — велика духовна підтримка для віруючих і поштовх до покаяння для невіруючих. Є багато випадків, коли через чиєсь свідчення люди приходять до Христа.

Апостол Павло у своїй місіонерській діяльності також свідчив про своє навернення, що є для нас взірцем того, як правильно свідчити. У 22 та 26 розділах Дій святих апостолів ми читаємо Павлову розповідь про те, як він став християнином. Умовно свідчення можна поділити на три частини: життя людини до увірування, момент зустрічі з Богом і, нарешті, ті зміни, які зробив Господь у її житті. Коли уважно прочитати Павлові свідчення, ми можемо зауважити, що головною дійовою особою є не стільки апостол, скільки Ісус з Назарету. Розповідаючи про свій життєвий шлях, власні злети і падіння, хороші та непривабливі сторони своєї життєвої дороги, Павло крок за кроком підводить слухача до головної думки: Христос, розп'ятий і воскреслий, сьогодні хоче дати спасіння кожній душі. Він і тільки Він може утішити в горі, дати зцілення, вселити надію і дарувати життя вічне. Свідчення, яке не звеличує Христа, звеличує людину, і тоді втрачається сам зміст і мета свідчення.

Розповіді, які ми зібрали у цьому номері, належать дуже різним людям. Тут і наші сучасники, і ті, хто вже закінчив земну дорогу. Ви дізнаєтесь, як прийшов до Бога «король проповідників» Чарльз Сперджен та автор всесвітньо відомого «Робінзона Крузо». На сторінках журналу засвідчать про свою зустріч зі Спасителем простий пенсіонер та депутат Верховної Ради, педагог та колишній наркоман. Ви прочитаєте про те, що Бог допомагає водіям та зцілює невиліковно хворих. Ці розповіді дуже різні, але їх об'єднує одна думка: «Ісус Христос вчора, сьогодні і навіки той самий!»

І коли ці свідчення змусять когось задуматися над своїм життям, коли вони втішать зболене серце, повернуть втрачену радість, коли для когось вони стануть першим кроком до Бога — ми будемо радіти разом з вами. Ми подякуємо Господу, що прояви Його любові такі багатогранні та неповторні, що милість Його нескінченна і доступна кожному.

«Іди і розкажи, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!» Ці слова сказав Христос до чоловіка, якого зцілив. І вони стосуються і нас, християн третього тисячоліття. Великі діла чинить Господь нині. Чи можемо ми мовчати про них? Розкажімо людям про милості Божі.

А розповідати є про що!

Народження згори і його ознаки

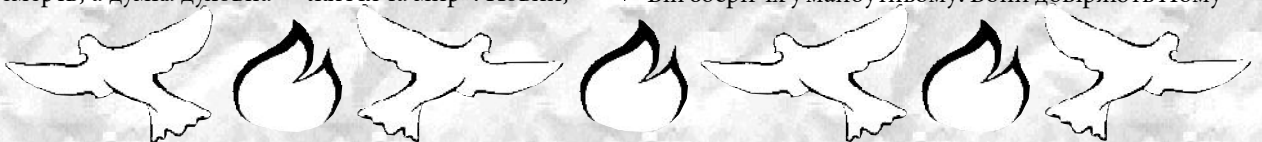
Перед тим, як людина отримає спасіння душі, треба, щоб була виконана велика робота. Божественна благодать повинна здійснити над душею своє чудо, що набагато переважає все те, що можна зробити людськими зусиллями. Всіх, кого б ми не забажали привести до Христа, стосується написане: «Коли хто не народиться згори, не може побачити Божого Царства». Святий Дух має відродити тих, кого ми любимо, інакше вони ніколи не зможуть стати власниками вічного щастя. Їм потрібно ожити для нового життя, стати новим творінням в Христі Ісусі. Та сама сила, яка воскресила Христа і створила світ, повинна діяти на них всією своєю міццю — ніщо, менше від цього, не спроможне задовольнити цю потребу. Їм потрібно народитися заново, народитися згори. Відродження або народження згори створює зміни у всій природі людини, і його сутність, наскільки нам зрозуміло, полягає у впровадженні і створенні нового принципу всередині людини. Святий Дух творить в нас нову небесну і безсмертну природу, яка в Письмі називається «дух» і таким чином відрізняється від душі. Наше розуміння відродження таке, що пропадає природа людини складається тільки з тіла і душі, і коли людина відроджується, в ній створюється нова, вища природа — «дух», котрий — іскра від вічного вогню Божого життя і любові. Ця іскра падає в серця і залишається там, і робить того, хто її отримав, причетником Божої сутності. З цього часу людина складається з трьох частин: тіла, душі і духа, і дух стає владною силою серед цих трьох. Ви всі добре пам'ятаєте цей чудовий розділ про воскресіння (1 Кор. 15), де ці відмінності дуже добре описуються в таких словах: «... сіється тіло звичайне, встає тіло духовне, є тіло звичайне, є й тіло духовне. Так написано: «Перша людина Адам став душею живою», а останній Адам — то дух оживляючий. Та не перше духовне, але звичайне, а потім духовне» (44-46).

Спочатку ми перебуваємо в нашому природному або душевному стані, як і перший Адам; потім, через відродження, ми переходимо в інший стан і стаємо власниками «духа оживляючого». Без цього ніяка людина не може побачити Царства Небесного і увійти в нього. Тому нашим щирим бажанням має бути те, щоб Святий Дух наповнив наших слухачів і зробив їх новими людьми — щоб Він опустився на ці сухі кістки і вдихнув вічне життя в тих, хто мертвий у гріху. Поки цього не станеться, вони ніяк не зможуть прийняти істини, бо людина тілесна не приймає речей, що від Духа Божого, бо їй це глупота, і вона зрозуміти їх не може, бо вони розуміються тільки духовно. «Бо думка тілесна — то смерть, а думка духовна — життя та мир». Новий,

небесний спосіб мислення має бути створений силою Всемогутнього, бо інакше людина перебуває в стані смерті. Всі зусилля з нашого боку будуть вершиною безрозсудності, якщо нас не використує Святий Дух і ми не наповнені Його силою.

Оскільки народжене від Бога духовне життя в людях є таємницею, порозміркуймо детальніше про більш наочні його наслідки, про видимі ознаки, які супроводжують це життя, бо саме їхньою наявністю ми маємо бути зацікавлені. Перш за все, відродження буде очевидним, якщо є усвідомлення гріховності. Ми вважаємо, що це — абсолютно необхідна ознака роботи Духа Святого. Нове життя, входячи в серце, спричиняє в першу чергу сильний внутрішній біль. Правда, в наші дні можна почути про людей, які отримали зцілення, не мавши ран, а також отримали впевненість в оправданні, ще не оплакавши свого осудження, але цінність подібного зцілення і оправдання дуже сумнівна. Такий порядок речей не відповідає істині. Бог не одягає людину, якщо спочатку не роздягне її догола. Він не оживляє її за допомогою Євангелії, якщо спочатку не умертвить її за допомогою Закону. Якщо ви зустрінете людину, в якій немає навіть сліду усвідомлення власної гріховності, можете бути впевнені, що над нею ще не попрацював Дух Святий, бо «як прийде, Він світові виявить про гріх, і про праведність, і про суд». Коли Дух Господній дихає на нас, Він висушує всяку славу людську, яка як цвіт на траві, а потім відкриває вищу і неминущу славу. Не дивуйтеся, якщо таке усвідомлення гріховності іноді буде надто болочим і тривожним, але, з другого боку, не осуджуйте тих, в кому воно проявляється не дуже сильно, бо скрізь, де гріх оплаканий, сповіданий, залишений і зненавиджений, ми бачимо явні наслідки роботи Духа Святого. Правда, багато страхів і сумнівів, які супроводжують усвідомлення гріховності, походять не від Духа Божого, а від сатани або від зіпсованої природи. І все-таки, справжнє і глибоке усвідомлення своєї гріховності абсолютно потрібне, і проповідник повинен його досягти, бо де воно не відчувається, там народження згори ще не відбулося.

Також правильно і те, що справжнє навернення можна розпізнати за ознакою простої віри в Ісуса Христа... У вас не буде доказів того, що ви придбали душу для Христа до того часу, поки вона не зречеться самої себе і своїх заслуг і не сховається у Христі. Треба особливо уважно прослідкувати, щоб людина проявила цю віру в Христа для отримання повного спасіння, а не його частини. Багато людей думає, що Господь Ісус Христос має силу, щоб пробачити минулі гріхи, і вони не покладаються на Нього, щоб Він зберіг їх у майбутньому. Вони довіряють Йому

свої минулі роки, але не довіряють майбутнє, тоді як в Писанні ніде не йдеться про те, що Христос здійснив таке розділене на частини спасіння. Він поніс або всі наші гріхи, або ні одного. Він спасає нас або раз і назавжди, або зовсім не спасає. Його смерть ніколи не відбудеться знову. А тому або вона дійсно є умилоствивленням за майбутні гріхи віруючого, або віруючий загине, бо ні про яке друге викуплення в майбутньому не може бути і мови, а згрішить майбутній віруючий обов'язково. Нехай буде благословення Його ім'я, бо сказано: «І у всьому, в чому ви не могли оправдатися законом Мойсеевим, оправдується Ним всякий віруючий». Спасіння з благодаті — це вічне спасіння. Грішники повинні довірити свої душі Христу для охорони на всю вічність, бо інакше як вони можуть вважати себе спасеними. Ми повинні наполягати на тому, щоб тремтячий грішник покладався повністю і тільки на Господа Ісуса завжди, інакше ми нашттовхнемо його до висновку, що треба починати духом, а закінчувати плоттю: він буде ходити вірою в минулому і ділами в майбутньому, що приведе його до «фатального» кінця. Відчуття того, що ти спасений і до того ж спасений повністю у Христі Ісусі не є, як дехто вважає, джерелом тілесної самовпевненості і ворогом святої старанності, але саме навпаки. Звільнена від страху, відроджена людина стає здатною до добродійності і повною ревності про славу Божу. Якщо людина тремтить від почуття ненадійності спасіння, то вона спрямовує свої думки в першу чергу до своїх інтересів; але якщо вона утверджена на Скалі віків, у неї є і час, і бажання заспівати нову пісню, яку Господь вклав в її уста. І вже після цього її особисте спасіння завершується в моральному стані, тому що «я» більше не панує над ним.

Разом з неподільною вірою в Ісуса Христа має бути також щире покаяння у гріхах... Грішник не може дивитися на Спасителя з сухими очима і кам'яним серцем. Тому поставте собі за мету, щоб відбулося розчулення серця, осуд совісті, відхід мислення від гріха, і не заспокоюйтесь до того часу, поки весь розум глибоко і у всій повноті не змінить свого ставлення до гріха.

Ще одним доказом того, що душа придбана для Христа, є справжня переміна способу життя. Якщо людина не живе інакше, як вона жила до цього — вдома, і в суспільстві, — то її покаяння варте співчуття, а її навернення, — фікція. Повинні змінитися не тільки вчинки і мова, але також дух і характер людини... «Але, — скаже хто-небудь, — у мене жахливий характер і він неждано бере наді мною гору. Потім, коли мій гнів затихає, я почуваю себе дуже винним. І хоч я не можу тримати себе в руках, я повністю впевнений, що я християнин». Не дуже поспішай, мій друже, бо інакше я відповім, що я на стільки ж впевнений у протилежному. Яка користь від того, що ти швидко холонеш, якщо за 2-3

секунди довів до кипіння всіх навколо себе? Якщо якась людина в гніві поранить мене, то моя рана не заживе від того, що я побачу, як вона жалкує про свій бездумний вчинок. Запальний характер має бути переможеним, і вся людина мусить обновилися, інакше її навернення сумнівне.

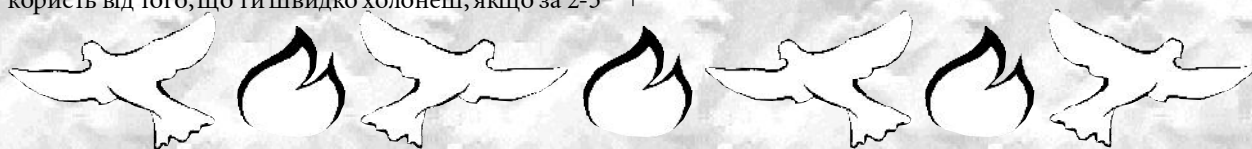
Ми маємо бачити в своїх новонавернених також справжню молитву. Якщо немає молитви, можна бути повністю упевненими, що душа мертва... Віра є найбільшим результатом євангельської вістки; але тим не менше, ми не повинні забувати, що справжня віра завжди молиться, і якщо людина проголошує віру в Господа Ісуса, але не кличе до Господа кожного день, ми не відважимося повірити в її віру і в її навернення. Доказом, який дав Святий Дух Ананії і Який переконав його в наверненні Савла, не було «ось бо він голосно висловлює свою радість і почуття», але: «ось бо він молиться», і в цій молитві було щире, розчулене визнання гріхів і мольба про прощення.

Крім того, в новонаверненого має бути помітна готовність бути слухняним Господу у виконанні всіх Його повелінь. Соромно, якщо людина заявляє, що вона учень Христа, а в той же час не бажає знати волі свого Господа з тих або інших питань або навіть ухиляється від послуху, коли знає цю волю. Як може бути людина учнем Христа, якщо вона живе в прямому непослуху Йому?

Якщо новонавернений ясно і свідомо заявляє, що він знає волю Господню, але не буде її виконувати, ви не повинні потурати його самовпевненості, але зобов'язані прямо сказати йому, що він не спасений. Хіба не сказав Господь, що «хто свого хреста не несе і не йде вслід за Мною, той не може бути учнем моїм»? Якщо людина помиляється в розумінні Господньої волі, її можна лагідно наставити, але будь-який свідомий непослух — фатальний, і поблажливості до нього буде означати зраду Того, Хто послав нас. Ісуса треба приймати не тільки як Священика, але і як свого Царя, якщо ж хтось нерішучий в цьому, то основи благочестя в нього ще не закладені.

Отож, мої брати, ви бачите, що ті ознаки, які доводять, що душа спасенна, ні в якому разі не є мало важними і не можна легковажно говорити про ту роботу, яку потрібно виконати, перш ніж ці ознаки проявляться. Той, хто приводить душі до Христа, нічого не може робити без Бога. Він повинен покласти на Невидимого, щоб не бути посміховиськом у диявола, який з повною зневагою дивиться на кожного, хто мріє підкорити людську натуру тільки самими словами і переконаннями. В залежності від Бога — наша сила і радість. Перебуваючи в цій залежності, ідімо вперед і шукаймо душі, щоб привести їх до Нього.

Чарльз СПЕРДЖЕН

18-20 квітня 2001 року в Києві під гаслом «Пильнуйте себе та всієї отари» відбулася річна пасторська конференція Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської. Вона зібрала 330 делегатів з усіх областей України, а також гостей із Білорусі, Прибалтики, США, Швеції. На конференції була дана інформація про життя та роботу ВСЦХВЕ, про успіхи та проблеми, що стоять перед церквами. Особливістю цієї конференції стали засідання секцій (яких було 15) з різних питань, що стосуються духовного та практичного життя громад. Рішення, що були прийняті на цих засіданнях, лягли в основу письмових звітів Правлінню ВСЦХВЕ, який використає їх, плануючи подальшу роботу братства.

Статистичні дані Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської (станом на 1.04.2001)

<i>Зареєстрованих церков</i>	1075
<i>Незареєстрованих церков</i>	259
<i>Кількість членів церкви</i>	100503
<i>Місій</i>	29
<i>Побудованих домів молитви</i>	624
<i>Молитовних будинків, що будуються</i>	161
<i>Рукопокладених пасторів</i>	671
<i>Нерукопокладених пасторів</i>	317
<i>Рукопокладених дияконів</i>	1230
<i>Нерукопокладених дияконів</i>	319
<i>Навчальних закладів</i>	23
<i>Хорів</i>	329
<i>Диригентів</i>	538
<i>Недільних шкіл</i>	758
<i>Вчителів недільних шкіл</i>	2372
<i>Дітей, що навчаються в НШ</i>	27687
<i>Радіопередач</i>	15
<i>Телепередач</i>	11
<i>Газет</i>	24
<i>Журналів</i>	5
<i>Сиротинців</i>	7
<i>Реабілітаційних центрів</i>	9
<i>Євангелізаційних груп</i>	236

Віктор ПАВЕНКО, пастор, м. Краматорськ, Донецька область.

— Наша церква молода, тому основна проблема — створити структуру церкви, щоб служителі могли злагоджено працювати в таких напрямках, як євангелізація, милосердя. Нам не вистачає досвіду. Тому я приїхав на конференцію, щоб щось почути, взяти для себе з досвіду старших братів, які пішли далі нас.

— Чи виправдались ваші надії?

— Поки що ні, але сподіваюся, що справдяться.

— Які ваші побажання організаторам конференції?

— Щоб запрошували на конференцію хороших вчителів для проведення тематичних бесід, а також, щоб було загальне богослужіння з участю всіх делегатів.

Крім того, ось уже більше десяти років в країнах СНД, в тому числі і в Україні, проповідується Слово Боже, створено багато церков, але великого, загального пробудження не видно — кількість істинних віруючих складає не більше 1%. Я вважаю, збираючись на подібні конференції, нам потрібно особливо молитися за те, щоб Бог наблизив і зробив бажане пробудження в нашій державі.

А що думають про конференцію її учасники?

Наталія САВЧУК, м. Ізяслав, Хмельницька обл., відповідальна за дитяче служіння в області.

— З якими надіями ви приїхали на конференцію і чи виправдала вона ваші сподівання?

— Я приїхала зі сподіваннями налагодити співпрацю з братами. Коли збираються брати і сестри разом і коли брати бачать, що сестри працюють, то вони можуть допомогти сестрам, можуть підтримати їх у праці. Я хочу, щоб брати з більшою віддачею, з більшим зацікавленням дивилися саме на працю дитячого служіння. Тому я завжди кажу братам, щоб вони цікавилися дітьми, ходили на дитячі служіння. І на цій конференції ми з деякими питаннями звернулися до пасторів, котрі можуть допомогти нам.

— Що ви можете сказати про секційні заняття?

— Я на таких заняттях не вперше, бо ми конференції дитячих служінь, точніше їх частину, проводимо секційно, коли людина отримує знання з тих питань, які її найбільше турбують. І мені це подобається, тому що коли збирається 200-300, а то й більше людей, не всіх цікавить одне і те ж. На секції людина працює в тому руслі, в якому їй потрібно.

— Ваші побажання керівництву нашого Союзу.

— Сьогодні молилися за сестер, тобто за дружин служителів. Я завжди братам трохи заздрю: вони приходять додому, де напалено, наварено, тепленько і гарненько. Я залишила сім'ю, чоловіка, сина. Приїжджаю, і те, чого не зробила до цього, за ці всі дні, мушу зробити. І те, що наші чоловіки, тим більше, коли вони невіруючі, терплять наші поїздки і працю для Господа, то я думаю, що молитися треба і за них. Не тільки за дружин служителів молитися, але і за чоловіків тих сестер, які трудяться для Господа.

Юрій ВЕРЕМІЙ, заступник старшого пресвітера церков ХВС Івано-Франківської області.

— З якими надіями ви приїхали на конференцію і чи виправдала вона ваші сподівання?

— Мені було цікаво побачити настрої братства, як брати реагують на те, що тепер в країні дуже складна ситуація. І я побачив, що брати сьогодні набагато жвавіші, ніж були рік тому. Я бачу, що за цей рік дуже багато зроблено, і я відчуваю, що в моїх братів дух запалений Богом для активної праці надалі. Сама атмосфера на конференції мирна, брати з любов'ю ставляться один до одного. Відчувається, що це дружна Христова сім'я.

— Щоб б ви побажали нашим керівникам Союзу?

— Найперше, щоб вони в такому дусі працювали і далі, щоб більше зміцнилися в Господі і щоб ніякі вітри їх не зламали, щоб вони трималися Євангелії.

А що думають про конференцію її

Сергій МИРОН-ЧУК, м. Сіетл, штат Вашингтон, США.

— З якими надіями ви приїхали на конференцію і чи виправдала вона ваші сподівання?

— Я приїхав для вирішення питання гуманітарної допомоги для Закарпаття. І був запрошений, щоб побувати на цьому з'їзді. Моє особисте враження про конференцію хороше. Я виїхав 12 років тому в Америку, тому дуже ціную тим, що робиться в Україні нашими братами і сестрами. Робота, яка ведеться тут, той правильний біблійний підхід, та

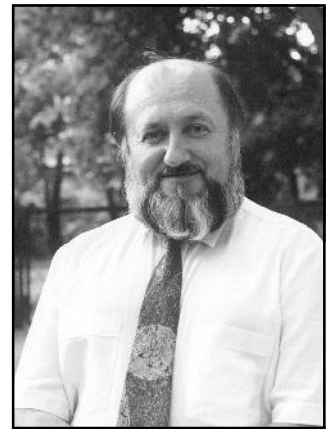

любов, з якою вирішується будь-яке питання, настільки мене вражає, що я не можу не плачучи говорити про це. Я дуже радий, і нехай Бог благословить наших братів, наш Союз п'ятидесятників України, всіх працівників, які працюють, братів і сестер у цій духовній праці на українській землі, щоб спасати наших земляків, щоб приводити їх до Ісуса.

Володимир ФРАНЧУК, пастор, помічник голови ВСЦХВС.

— Володимире Івановичу, ви були безпосереднім учасником підготовки конференції, планували, на щось надіялися. Чи справдилися ваші надії?

— Поклавши руку на серце, хочу зізнатися: я зрозумів, що завжди є суттєва різниця між ідеальною картиною, яку собі уявляєш, і між тим, що відбувається в реальному житті. Цього разу, можливо тому, що я став старшим, прийшов досвід, може, навіть мудрість, в мене не було ідеальної картини. Я уявляв собі, як має бути, але разом з тим розумів, що ідеального рівня ми не досягнемо. Тобто я уявляв собі щось середнє між ідеальним і можливим. Тому я хочу сказати, що в мене немає ніякого почуття розчарування. Звичайно, ідеального рівня ми не досягли, але те, на що я надіявся, повністю виправдалося. Я дуже задоволений нашою конференцією. Мені дуже приємно спостерігати, як виріс, зміцнів і став компетентним наш пасторський загін. Це була дійсно хороша конференція, яка показала, що ми є згуртоване братство, що люди, які тут зібралися, — це дійсно коло однодумців. Ми не прийняли якихось особливо глобальних рішень, але в той же час ми підтвердили, що йдемо правильним курсом, що у нас немає розчарувань. Ми вперше провели нашу конференцію, розділившись на секції. Кожен делегат мав можливість у своїй секції висловити свої пропозиції, поділитися своїм баченням, яке дав йому Господь, тобто бути активним учасником з'їзду.

Також ми прийняли два рішення про святкування 75-ліття існування церкви в Києві і 80-ліття з дня створення Воронаєвим церкви в Одесі. Ці рішення прийняті тому, що ні Київ, ні Одеса не є периферією, і ці свята можуть стати загальними для всього нашого братства. Ми прийняли звернення до Президента України, до Верховної Ради та Кабінету Міністрів, в якому висловлюємо нашу стурбованість з приводу того, що в країні відбувається і далі падіння моральності, відбувається деградація людини. Тому, як віруючі люди, ми знаємо, що реальний шлях до процвітання та прогресу — це повернутися до Священного Писання, повернутися до Бога, як говорив Христос, знайти перше Царство Боже і правду його, а все інше додасться. Тому ми, прийнявши текст звернення, хочемо передати його також у засоби масової інформації, в наші християнські газети і журнали. В цілому, я вважаю, що це була плідна робота.

Важливими є також молитовні потреби, за які ми разом молилися: це проблеми в Білорусі, Грузії та Казахстані. І я вірю, що ці молитви мають значення для Бога, для небес, що буде від Господа відповідь на наші молитви. В той же час це допомогло нам зрозуміти наскільки ми благословенні Господом, що живемо в Україні, де все ще продовжується свобода для благовістя. Ми не повинні розслабитися, бо помітні ознаки того, що є серйозна небезпека, спрямована проти протестантських, а зокрема і п'ятидесятницьких церков. Тому розслабитися не варто. І молячись Господу з вдячністю, що в нас ще свобода, ми повинні старатися ще більше і ефективніше використати цей благоприємний час, який ще маємо.

— Враховуючи все те, про що говорилося на конференції, можна вважати, що вона продовжується?

— Так, конференція, дійсно, не закінчилася, вона продовжується у виконанні рішень, які ми прийняли. Для керівництва Союзу, для роботи нашого офісу є серйозні вказівники на майбутнє, є дуже цікаві ідеї та пропозиції, які були висловлені і над якими ми будемо працювати.

учасники?

Віктор БУРЛАКА, пастор церкви м. Новоселиця Чернівецької області.

— З якими надіями ви приїхали на конференцію і чи виправдала вона ваші сподівання?

— Я постійний учасник конференцій, їхав на цю з надією почути щось нове, щось більше, що стимулювало б рухатися вперед. Того, чого я найбільше чекав, не було. Надіявся, що буде підніматися питання духовності, внутрішнього життя церкви, хрещення Духом Святим, дарів Духа Святого, видіння. Як до того дійти, як вчити? Але цього питання не підняли ні в одній із секцій. Матеріальні, звичайно, питання також важливі, бо церкви з кожним роком бідніють. Пам'ятаю: десять-п'ятнадцять років тому старалися, вчили, переживали про те, що ми дітям своїм залишимо? Ми пам'ятаємо, що нам говорили діди, батьки, бабусі. А що ми скажемо?

Я особисто був у секції хорового співу. Це питання дуже болюче і потрібне, тому що в церкві, в основному в Східній Україні, входить напівхаризматична або й харизматична форма служіння співом. Під орган, під музику, під оплески. Наша українська культура особлива, у нас на Буковині навіть невіруючі знають, якою має бути музика у церкві. Ми повинні якось глибше розглянути це питання. Я побажав би, щоб у кожній церкві, нехай у ній 30-40 членів, був свій маленький хор.

«Пильнуйте себе та всієї отари, в якій Святий Дух вас поставив єпископами, щоб пасти Церкву Божу, яку власною кров'ю набув Він» (Дії 20:28).

Ці слова належать людині, яка жертвовно служила Господу до самої смерті, — апостолу Павлу. Ці слова були сказані в останні години його спілкування з пресвітерами церкви міста Ефес. І в цій прощальній розмові Дух Божий дав

в хаті не було. Лежить на тій твердій лавці і чує, що щось шарудить в коморі. Він зрозумів — злодій заліз, і, не встаючи з лавки, каже: «Чоловіче, що ти шукаєш вночі, я і вдень нічого не можу знайти». До бідного злодій не має чого йти. Злодій йде туди, де щось лежить. Нам дані Божі багатства, нетлінні багатства, дані нам храмини нашого серця. Ви — храм Божий. Слава Ісусу! Храм з чистого золота. Наші серця обмиті кров'ю Ісуса, яка дорожча за все зо-

Пильнуйте себе та всієї отари

Проповідь голови Всеукраїнського союзу церков ХВС на річній пастирській конференції, Київ, 18-20 травня

служі Божому сказати найбільші слова, які стали, можна сказати, головними у цій прощальній розмові. Це прозвучало як наказ, як повеління цього великого апостола. Він зробив сильний акцент на слові «пильнуйте». Два об'єкти ми маємо з вами пильнувати. Перше — себе, і друге — отару. Це говорить про одне: не можна пильнувати тільки себе — загубимо отару. Будемо пильнувати тільки отару — себе ми загубимо. Один служитель в щирій розмові признався мені одного разу: всіх вчив, всім говорив — себе на впильнував. Чому на першому місці апостол ставить пильнувати себе? Тому що від цього залежить і стан отари. Стоїть питання: чому пильнувати?

Нам дароване Ісусом велике багатство. Чим більше багатство людина має, тим міцніші ставить двері і сильніші замки. Ви бачили бідну хату, в якій би були броньовані двері і сигналізація? Смішно. Я чув таку розповідь, що до одного бідного чоловіка заліз злодій. Той чоловік навіть не мав ліжка, на лавці лежав під вікном, світла

лото, яким був прикрашений Єрусалимський храм. Твоє і моє серце стало об'єктом уваги вічного і святого Бога. «Поселюся в них і буду з ними, вони будуть Моїм народом, а Я буду їхнім Богом».

Покажіть мені більше багатство на землі. Наша сестра Женя Поліщук, яка лежала скручена, скорчена в рівненській лікарні, співала пісню: «Я скарби маю не цього віку, вони є скриті на небесах... Я є багатша, як мільярдер». В її серці жив Дух Святий, жив Цар царів! А хто живе в нашому серці? Бог Духом Своїм! При храмі була сторожа, і при нашому сердечному храмі має бути сторожа, бо ми маємо не тільки багатство велике, але ми маємо і сильного противника-злодія. Біблія говорить, Ісус про це попередив, що злодій на те приходить і закрадається, щоб красти, вбивати, нищити. Ось чому пильнуйте себе і ту велику скарбницю, якою є наше серце. Сатані надто цікаво проникнути туди. Він не спить, він не дрімає, у відпустку не йде, в іншу країну не від'їжджає, але ходить за мною і за вами день у

Процент християн в населенні Землі збільшиться до 2050 року, вважають автори авторитетного довідкового видання

Незважаючи на бурхливий ріст до початку III тисячоліття послідовників ісламу, автори щонайменше одного довідника передбачають, що частка християн в населенні Землі збільшиться до 2050 року.

Автори нового видання Всесвітньої християнської енциклопедії, яка нещодавно вийшла у видавництві «Oxford University Press», пишуть, що до середини XXI століття в світі нараховуватиметься 3 млрд. християн, що складатиме 34,3% населення Землі.

Згідно даних того ж видання, сьогодні в світі налічується близько 2 млрд. християн, що складає 33% населення планети. Послідовники Христа об'єднані в 33820 деномінацій та церков, які діють в 238 країнах світу і використовують 7100 мов світу.

Перше видання Всесвітньої християнської енциклопедії вийшло в світ 20 років тому. Нинішнє видання — це двотомник обсягом 1800 сторінок. Воно вийшло під редакцією американця Девіда Б.Баррета — англіканського клірика, який деякий час служив місіонером в Кенії. Згідно оцінок авторів довідника, сьогодні в світі нараховується близько 10 000 різних релігій. Невіруючі і переконані атеїсти (їх автори виділяють в окрему категорію) складають близько 15% населення планети. За числом прихильників на першому місці стоїть християнство. Половина християн (тобто 17,5% населення Землі) — католики. Християни складають більшість в двох третинах країн світу.

За християнами йдуть мусульмани (18,9%), індуїсти (13,3%), послідовники традиційних китайських релігій, в тому числі нечисленні конфуціанці (6,6%) і буддисти (6%). 0,2% населення землі сповідує юдаїзм, 0,1% віру бахаї (послідовники цієї відносно молоді релігії живуть сьогодні в 218 країнах).

день. Пригадуєте, як він ходив за Йовом, але ніяк не міг його в чомусь звинуватити. Аж перед Богом став, бо його зло брало, що він не може занапастити цього Божого мужа. Бог похвалився цим чоловіком і каже: «Чи ти звернув увагу на Мого раба Йова, як він боїться Бога і втікає від злого». Пильнувати себе — це завдання номер один. Якщо в Єрусалимському храмі були одні двері, то наше серце має більше дверей. І сьогодні через ці різні двері — через очі наші, через розум наш, через вуха наші може пролізти всяка нечисть і осквернити сердечний храм. Ніхто цього не помітить, ми далі будемо проповідувати, ми будемо науку викладати, але це вже буде війна. Богу цього не потрібно. Два мужі зі Слова Божого є гарним прикладом для нас. Вони були помазанцями Божими, вони були царями, але їхній кінець різний. Пам'ятаєте Саула й Давида. Але ми не маємо права засуджувати їх: ні Саула, ні Давида, ні Мойсея, ні Авраама, ні Ноя за їхні помилки. Ми всі є об'єктом, який постійно під прицілом. Біблія каже: «Хто стоїть, бережись, щоби не впав». Сьогодні ти сильний, а завтра може, будеш безсильним. Сьогодні розквіт, а завтра — пустеля. Ніхто гарантій не дає. Але дивіться, дві стріли пробрили серця царів, як Саула так і Давида. І вони називаються одним іменем — «гріх». Ці мужі є прикладом для нас. І той не попильнував, і той, — наслідки трагічні. Перший муж, на якого була вилита олива і на якого зійшов Дух Святий, і другий муж такий же, як і перший. Той цар і той цар, там стріла і туг стріла. Ви подивіться, як один повівся, а як другий. Так само у наші дні. Є служитель, якого настигне стріла, що падає перед Богом, як Давид: «Тільки Духа твого Святого не відійми від мене». «Очисти мене, омий мене, — скільки разів так говорить Давид у своїй молитві покаяння. — І прости мої беззаконня, гріх я зробив». Він побачив, що в його серці нечистота. Він підняв тривогу, він підняв крик до неба, він залишив царські справи, він перестав пророкувати,

його не цікавила думка людей авторитетних, почесні, слава. Він бачив, що тріщина у його стосунках з Богом з'явилася, і кинув всі свої зусилля, впав він ниць перед Богом і молився. І Бог помилював і вийняв цю стрілу. Бог вийме їх і з наших сердець, коли будемо так робити, як робив Давид. Стріли літають і сьогодні над нашими головами. Розгляньмо ситуацію з Саулом: гріх вразив — і людина цього не бачить. Каже: «Пошануй мене перед народом». Пошани йому треба. Коли серце пронизане стрілою гріха і кровоточить, він слави хоче. Ганьба! Біймося цього — це страшно. Просімо в Ісуса вийняти цю стрілу з наших сердець. Сьогодні служителі падають, ніхто не застрахований — ні я, ні ви, не робімося дуже сильними. Але нас оберігає Ісус, коли ми в Ньому перебуваємо. Пильнуймо себе.

Чому сатана в першу чергу б'є по нас, служителях? Коли поразений пастир, вівці розбігаються. Дияволу важливо вдарити в лоб старшого пресвітера, пастора церкви, для цього в нього є різні стріли. Але найстрашнішою є гордіня, друга стріла — користолобство. Спробуйте таким людям щось сказати. Блудники покаються, алкоголіки покаються. Покажіть мені хоч одного користолобця, щоб каювся. Був один, який каювся, але його покаяння небо не прийняло, він закінчив своє життя на гілляці. Знаєте, хто це? Чин апостольський мав. Як ти свого Господа за 30 срібняків продаєш? Пізніше покаяння: невинну кров пролляв. Біймося бути такими людьми. Тож бережімо себе, візьмімо щит віри, візьмімо слова молитви, візьмімо смирення, як би високо ми не стояли. Ми маємо бути служителями, а не начальниками, бути прикладом, а не шукати, як овець постригти і як їх видіти. Бог подбає за тебе. На першому місці — Ісус Христос. Ми служимо не за гроші, ми служимо не за пагони, не за медалі. Щастя, слава і нагороди на небі в архіві Божому, але чи ти дочекаєшся їх з дияволом в двобої. Нам так би хотілося вже розвішати свої ордени, вже свої погони надіти.

Не треба цього. Подивіться на Ісуса, який схилився біля 12 генералів і ноги їм омив. Ніхто з них і не здогадався прислужити Йому. Біймося, щоб ця стріла не вразила нашого серця. Ще інші стріли літають, особливо через наші очі, коли, наприклад, служитель сидить довгий час біля телевізора. Сила буде виходити. Ті дірки, які з'являться в твоєму серці, випустять Божу силу і помазання. Тоді ми будемо стогнати в безсиллі. Бог на нашій стороні, слава Йому! Немає рани, якої Він би не міг загоїти. Він загоїв рану Давида, він загоїть і твою рану, коли ти скажеш: «Прости мені, Господи! Хоча я пастор 45 років (чи 40, чи тільки 10), але я потребую Тебе». Ранами Його ми будемо зцілені.

Пильнуйте отару... Служитель, який має правильне бачення, знає, що він повинен пильнувати отару. Він знає, що не отара для нього, а він для отари. Не він є господар, а отара є Божою власністю. І ми служимо їй, ти і я. А в Бога є океан сили. І я вірю, наше братство Бог наповнить силою Святого Духа, і воно буде сильне, і ми в небо ввійдемо скоро в славі і силі більшій, як Ілля. Його колісниця огненна забрала, а тебе чекає більша сила і більша влада — колісниця Духа Святого підніме Церкву і рабів своїх. І Бог буде зустрічати Своїх героїв, Своїх генералів, які пройшли через плач, через сльози, через приниження. Бог дасть таку нагороду, а ми пильнуймо! Стіймо на сторожі в наших молитвах. Коли ми бачимо, що падають служителі, то серце кров'ю обливається. Ми не повинні радіти, що хтось впав, ми маємо плакати. «Кого Я люблю, того Я караю», — говорить Господь. Але цей наш плач не повинен нас довести до того, що ми повинні миритися з гріхом. Ми наших дітей любимо, на руки беремо, коли вони маленькі, цілуємо але

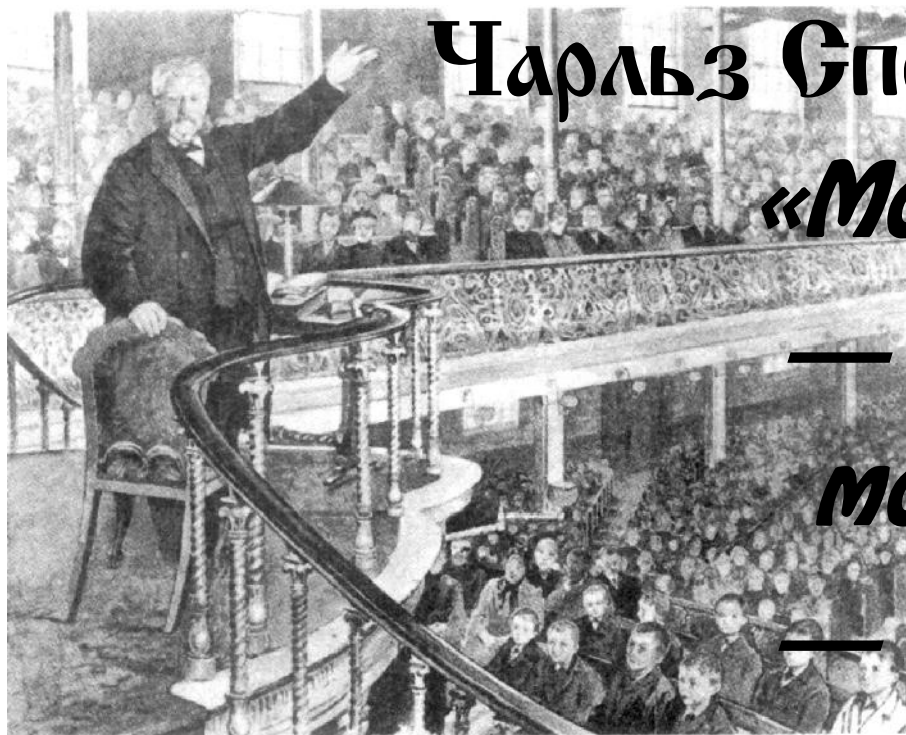
коли вони не слухаються нас, ми їх караємо. Це не означає, що ми їх не любимо. Ми ж хочемо мати любов більшу, ніж Бог. Ми хочемо все прикрити, позакривати. Біблія каже: «Очистьте стару розчину, щоб вам бути пісним тістом, бо наша Пасха — Христос, заколена за нас». Ми — новий народ, і в нас має жити Дух Святий. Коли стріла гріха проникне в наше серце, Дух Святий б'є тривогу. Він не може миритися навіть з найменшим гріхом. Жінкане бачить, діти не бачать. Але Бог бачить, що проникло в моє і ваше серце. І Дух Святий вже сумує, Він не хоче бути квартирантом у твоєму серці і розділяти його ще з якимось духом: духом похоті, корисливості чи чогось іншого. Дух Святий хоче бути паном у нашому серці. Він хоче бути єдиним, не поділить Він ні з ким храмини твого серця. Ісус сказав, що двом панам служити не можна. Бог в Дусі Святому призначив велику силу для останніх часів. Я вірю в пророцтво Йоїля: «І буде останніми днями, — говорить Господь, — Я виллю від Духа Мого не всяке тіло». Прийде це. Бог наповнить нашу молодь, Бог наповнить всіх нас Своєю силою, і ми всі повернемо голови до Ісуса Христа, ми відчинимо Йому наші сердечні

двері. Чому Ісус опинився за дверима Лаодикійської церкви? Я думаю, ви здогадалися, що щось проникло туди. «Ти кажеш, я все маю, я розбагатів». А Ісус тихенько один крок, другий до дверей. І Він залишився за дверима. Ангел Лаодикійської церкви хвалиться, а він сліпий, він роздягнений. Хто роздяг, хто вибрав очі? Хто зробив його бідним, скажіть? Не пильнував. Ніби все добре, аби перед людьми було гарно. Біймося оцього «перед людьми», біймося того, щоби ми збирали врожай для людей. Павло каже: «Коли б я догоджував людям, то ніколи б Богу не догодив». Але коли ми догоджуємо Богові, то і люди богобійні це помітять і будуть славити за нас Бога.

Пильнуймо нашу отару. Щоб не було так, як за радянської влади: зібрали 40 центнерів зерна, 30 по дорозі розгубили, 10 довели. Бережімо кожну душу, яка прийшла в нашу церкву. Хай вона слабенька, хай вона, може, каліка духовно, хай вона, може, ледве ногами перебирає. Але вона прийшла до церкви, дайте їй подвійну опіку. Ми даємо опіку тим, хто не потребує її, а ті бідаки постійно заду тиждень-два, ніхто на них уваги не звернув. А сатана вже тут — і стрілу: ти тут нікому не потрібний, іди собі. Він собі тихенько і пішов. А пастор і уваги на це не звернув. Звертаймо увагу на кожну овечку, а найбільше на тих, хто відстає. 99 залишив пастор. Боже, дай нам таких пасторів. Ми захоплюємося дев'яносто дев'ятьма, а про одного й не думаємо. А, один пішов — буде інший. Христос так не вчив і так не робив. Кожна душа дорогоцінна для Бога, а ми слуги Його. Тому виконуймо служіння так, щоб в день той ми могли сказати: «Ось я і Твій народ. Я не згубив нічого. Всі вони перед Тобою».

**Михайло
ПАНОЧКО**

Чарльз Сперджен:

**«Мое серце
— у праці,
мое серце
— з вами»**

Англія. Початок XIX століття. Роки правління королеви Вікторії, яка впливала на утвердження в державі пуританських моральних принципів. Державною релігією була англіканська церква, і ті, які не належали до неї, були позбавлені будь-яких привілеїв з боку держави. Протестантські церкви, які ще століття тому процвітали, втратили свою силу і їхнє церковне життя носило досить формальний характер.

Ось така духовна атмосфера панувала в державі, коли в червні 1834 року в містечку Келвідоні народився Чарльз Сперджен — один з найвидатніших проповідників у християнській історії. З юних літ він присвятив своє життя найвеличнішій меті — проголошенню Євангелії Ісуса Христа, котра змінює життя. І він бачив прояви сили Євангелії в житті тисяч людей, які повернулися до Бога через його служіння.

«Для мене краще бути нащадком тих, хто страждав за віру, ніж щоб у моїх жилах текла кров всіх імператорів світу», — писав Сперджен,

підкреслюючи, що, хоча його родина походила з древнього скандинавського роду, головним для нього була її непохитна віра в Христа.

Все життя в домі, де виріс Сперджен, оберталось довкола Біблії. Біблію тут не тільки читали, але твердо вірили в її істинність. Так само й молитви підносилися до Бога зі впевненістю, що Бог чує їх і відповідає.

Ще не навчившись як слід говорити, Чарльз міг годинами просиджувати за книгами, розглядаючи малюнки. Найбільше його вражали ілюстрації до «Подорожі пілігрима» Джона Буньяна. «Коли я вперше побачив гравюру із зображенням християнина, який ніс на спині свій тягар, — напише він пізніше, — я відчув таке бажання допомогти йому, що мало не підстрибнув від радості, коли той звільнився від нього». Та хлопчик вмів не тільки розглядати картинки, він дуже рано навчився читати. Спочатку його тьотя навчала вдома, також він відвідував школи для наймолодших.

Чарльз дивувався і сивоголо-

вих дияконів, і шанованих матрон, які збиралися вечорами в домі дідуся, своїми серйозними запитаннями і глибокодумними відповідями на них. Будучи ще дитиною, він виявляв твердість та рішучість, відстоюючи моральні принципи. Одного разу хлопчик дізнався, що його дідусь, який на той час був пастором з 25-річним стажем, незадоволений одним зі своїх прихожан, котрий зачастив у таверну. Не довго думаючи, малий Сперджен пройшов через увесь пивний зал і, підійшовши до того чоловіка, вказав на нього пальцем і сказав: «Ти сидиш тут серед нечестивих, а ти ж член церкви... Ти ж раниш серце свого пастора. Мені соромно за тебе!» І ці прості дитячі слова докорінно змінили життя цього чоловіка, який потім став ревним помічником пастора.

Після п'ятирічного перебування в домі дідуся батьки забрали його у свій дім. На той час Джон та Еліза Сперджен переїхали в Колчестер. Батько Чарльза Джон був службовцем на фірмі, що зай-

малася продажем вугілля. Разом з тим він був пастором конгрегаційної (незалежної) церкви в селі Толсбері.

Джон Сперджен хотів дати своїм синам найкращу освіту, яку міг дозволити його достаток, і тому віддав Чарльза в школу одразу ж після прибуття в Колчестер. Це була маленька школа, яку хлопчик закінчив на відмінно.

Безумовно, батьки були зацікавлені в тому, щоб їхні діти добре вчилися, та правильний духовний розвиток турбував їх ще більше. Оскільки батько був зайнятий роботою і служінням, обов'язки з виховання дітей лягали на матір. Одного разу батько Сперджена, ідучи на служіння в церкву, відчув у своєму серці вину за те, що нехтує вихованням дітей, і повернувся додому. Не побачивши нікого на першому поверсі, він піднявся вгору і почув звуки молитви. Це мати молилася за спасіння своїх дітей. Тоді Джон зрозумів, що може спокійно вирушати в дорогу, тому що його дружина якнайкраще турбується про духовні потреби своїх дітей.

В десятирічному віці Чарльза Сперджена перевели в іншу школу. Академічні стандарти тут були набагато вищі, ніж в більшості подібних шкіл. Чарльз вчився в цій школі чотири роки. Це були роки серйозної розумової роботи і успішного освоєння наук. Він незмінно був кращим учнем в класі, за винятком одного випадку, коли одного разу взимку він став вчитися гірше, тому що гірших учнів садовили коло грубки. Вчитель розгадав цю

хитрість і змінив порядок покарання: тепер ближче до грубки садовили тих, хто навчався найкраще. Чарльз одразу ж виправився, почав добре навчатися і знову зайняв своє улюблене місце.

Коли Сперджену виповни-

лося 14 років, батьки направили його в містечко Мейдстон, що поблизу Лондона, на навчання в сільськогосподарський коледж імені Святого Августина. А влітку 1849 року Чарльз ще раз перейшов на навчання в іншу школу в місті Ньюмаркеті. Хоча йому було тільки 15 років, він вже був не тільки студентом, а й молодшим вчителем у школі.

І невдовзі його чекала велика подія в житті — повернення. Та цій події передував період гіркого усвідомлення гріховності і пошуків спасіння. Він писав: «Я радий був би краще провести сім років у важкій хворобі, ніж ще раз пережити весь той жах зла і

гріха, які я побачив у собі... Мені здавалося, що краще бути якоюсь жабою чи рептилією, ніж людиною. Я вважав, що будь-яке, навіть непривабливе творіння краще, ніж людина, бо я згрішив проти Бога».

Після навчання в школі він почав відвідувати богослужіння в різних церквах, сподіваючись почути щось таке, що допомогло б йому скинути з себе тягар гріха: «Один проповідував про Божу всемогутність, — згадував він, — але ця істина була дуже високою для бідного грішника, який бажав знати, як можна спастися. Другий шанований проповідник завжди говорив про Закон, але навіть було орати ниву тоді, коли її вже потрібно було засівати? Ще один проповідник говорив про практичне життя християнина, але це було схоже на офіцера, який намагався вчити військовим

маневрам безногих солдатів... Все, що я хотів знати, це те, як я можу отримати прощення гріхів, але жоден з них не сказав мені про це».

В грудні 1849 року в школі Ньюмаркета сталася епідемія грипу. Школу тимчасово закрили, і Чарльз повернувся додому в Колчестер на Різдво. Бог використав цю зміну обставин для того, щоб привести юнака до спасіння. Він випадково зайшов в одну з місцевих методистських церков, де почув саме ті слова, яких чекала його душа і які змінили життя юнака. В той холодний зимовий день він пізнав Господа і прийняв його у своє серце. *(Свідчення Ч. Сперджена про його особисте*

навернення до Бога читайте на сторінці 19). Навернення було для Сперджена великим поворотним пунктом всього його життя. Однак пережиті за цей період душевні страждання глибоко вплинули на все його майбутнє життя. Неспроможність проповідників донести слухачам Євангелію просто і прямо спонукала його потім звертатися до грішників у кожній проповіді, ясно і зрозуміло пояснювати шлях спасіння.

Через кілька днів після свого навернення Сперджен повернувся в Ньюмаркет і відновив заняття в школі. Але тепер все було іншим. Його дух дихав радістю, сторінки Біблії горіли для нього вогнем слави Божої, молитва відкривала для його спраглої душі двері самого неба. Над усе він бажав бути повністю відданим Богу і тому склав і підписав заповіт між собою і Господом, в якому урочисто проголошувалося наступне: «О, великий та неосяжний Боже, Ти, що знаєш моє серце і випробовуєш всі мої шляхи! Смиренно покладаючись на допомогу Твого Святого Духа, я відаю себе

Тобі в жертву живу, повертаю Тобі Твоє. Я готовий завжди бути Твоїм; доки я живий на цій землі, я буду служити Тобі; нехай радіє моя душа в Тобі і нехай славить Тебе навіки. Амінь. 1 лютого, 1850 рік. Ч.Сперджен».

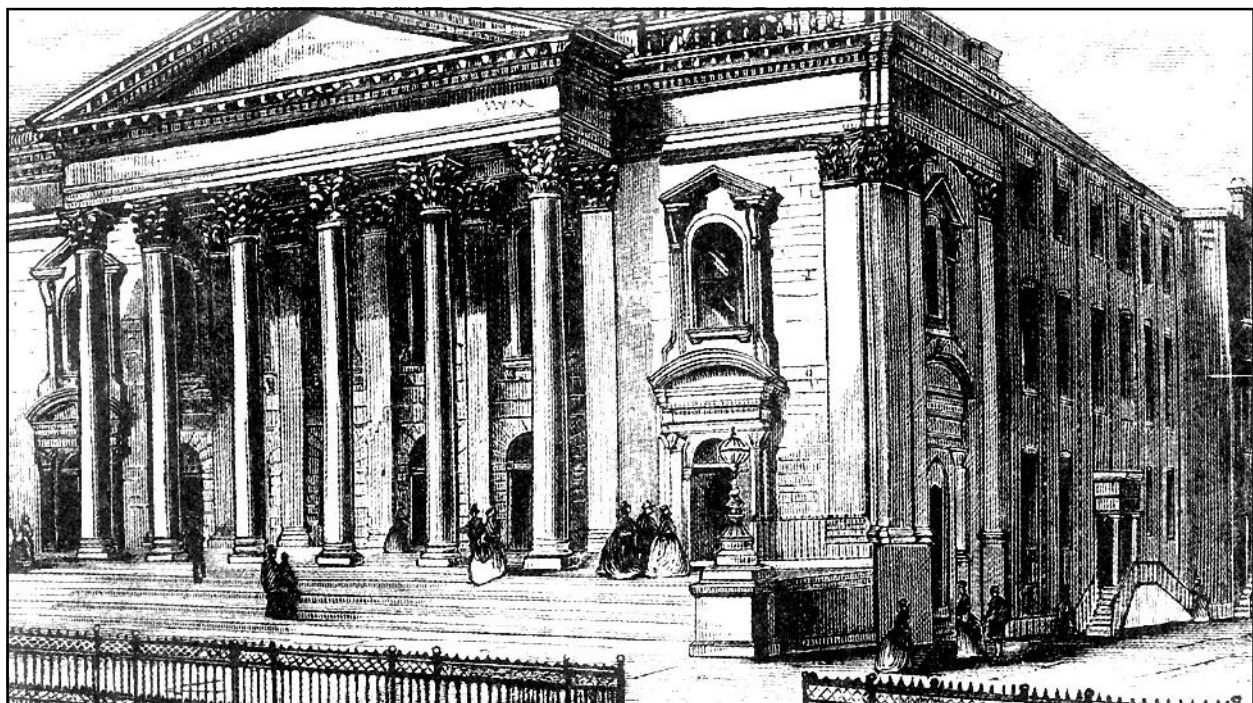
Прагнучи служити Господу, він приєднався до конгрегаційної церкви в Ньюмаркеті. Але за своїми переконаннями Чарльз не був конгрегаціоналістом, хоча й виріс у цій деномінації. Він не був згідний з ними в питаннях хрещення, тому що в цих церквах хрестили немовлят. Сперджен же прийшов до переконання, що біблійне хрещення було чимось іншим, що означало «поховання з Христом», і повинне звершуватися через занурення у воду того, хто вірував у Христа для отримання спасіння.

Саме того прагнув Чарльз. Він дізнався, що неподалік у селі була баптистська община. Він написав пастору листа з проханням про хрещення, той погодився хрестити юнака. І 3 травня 1850 року він вступив у заповіт з Богом через водне хрещення.

З моменту навернення минуло майже 4 місяці, і весь цей час він трудився для Господа. Щонеділі він регулярно відвідував 70 чоловік, роздавав їм трактати і проводив з ними бесіди на духовні теми.

Після хрещення Чарльзу запропонували стати вчителем недільної школи. Він виявив такі вміння і його успіх був настільки очевидним, що він став проповідувати в недільній школі постійно. Проповідування в недільній школі розкрило його чудові ораторські здібності, і було очевидно, що людина з такими даруваннями і серцем, повним любові до людей, обов'язково повинна стати проповідником.

Влітку 1850 року Сперджен переїхав у Кембридж, де продовжив навчання та викладацьку діяльність. Тут він приєднався до баптистської церкви на вулиці св. Андрія. В цій церкві була створена асоціація нерукопокладених проповідників, яка посилала братів з проповіддю Слова Божого в навколишні села. Побачивши в ньому надзви-

Церква «Метрополітен Табернакл» у Лондоні.

чайні ораторські здібності, вирішили послати його на проповідь в село Тверсхем. Зібрання проходило у хаті з солом'яною стріхою, а слухачами були, за словами Сперджена, «декілька простодушних сільських трударів та їхні жінки». Людей настільки вразили прості та щирі слова шістнадцятирічного юнака, що вони запросили його знову. Це була перша проповідь Сперджена в церкві.

Невдовзі Чарльз знову проповідував. Асоціація нерукопкладених проповідників регулярно обслуговувала 30 сіл і він разом з іншими братами брав участь у цьому служінні. В одну з неділь в жовтні 1851 року Сперджен проповідував в баптистській церкві в селі Уотербіч. Тут його не просто запросили прийти ще раз, але наступної неділі запропонували стати пастором їхньої церкви. Будучи впевненим в Божому покликанні на служіння, він прийняв цю пропозицію, хоча йому було всього сімнадцять років. Коли він почав служіння в Уотербіч, церква нараховувала 40 чоловік, але потім вона стала дуже швидко рости. Люди почали приходити не тільки з села, але й з околиць, на зібраннях було більше 400 присутніх. І якою ж була його радість, коли він побачив свого першого новонаверненого! Це була жінка, яка прийшла до нього і розповіла, як під час його проповіді Дух Святий викрив усі її гріхи, вона прийняла Спасителя і тепер радіє. Після неї прийшло ще багато людей, і з часом це село повністю змінилося. За досить короткий час п'яне невігластво зникло, наче й не було, а натомість залунала хвала Всемогутньому Богові.

В Уотербіч Сперджен ніс служіння протягом двох років. Незважаючи на свою молодість, він багато в чому випереджував служителів, старших за нього віком. Од-

нак ці успіхи Чарльза в служіння не тішили батька. Бажаючи дати синові кращу освіту, Джон Сперджен хотів влаштувати його в баптистський коледж, де готували проповідників. Чарльз, хоча й неохоче, але погодився зустрітися з директором коледжу. Співбесіда повинна була відбутися в Кембриджі в домі відомого книговидавця. Юнак прибув у визначений час і служниця провела його в передпокій, де він повинен був очікувати директора. Прочекавши майже дві години, він покликав служницю і запитав, у чому справа. Тут виявилось, що вона провела директора в інший передпокій. Він також сидів і чекав увесь цей час, і тільки декілька хвилин тому був змушений піти, щоб встигнути на поїзд. Пізніше, згадуючи про цю «зустріч», Сперджен говорив, що за помилкою служниці ховалася Господня рука. Бог готував його для того служіння, яке передбачив Сам, і тому Він не потребував, щоб над ним працювали людські руки.

Після двох років служіння в Уотербіч відбулася подія, через яку Бог відкрив для Чарльза інше служіння. В листопаді 1853 року він проповідував у Кембриджі на зібранні Союзу недільних шкіл. І це зібрання, на перший погляд незначне, відіграло в житті Сперджена важливу роль. Воно відчинило перед ним «великі й широкі двері» — йому запропонували бути пастором в лондонській баптистській церкві Нью-Парк Стріт.

Спочатку Сперджена запросили проповідувати там, і він погодився. Протягом декількох років, поки в церкві не було пастора, тут побували багато проповідників, але жодного з них не запрошували вдруге. В результаті кількість відвідувачів церкви різко зменшилася. Коли Сперджен вийшов за кафедру, він побачив десь 80-100 чоловік, хоча

в церкві було 1200 сидячих місць. Реакція слухачів була надзвичайною, більшість людей не знаходила слів, щоб висловити своє захоплення. Вони попросили Сперджена призначити дату наступного служіння. Воно повинне було відбутися через місяць.

Але лондонська церква не дочекалася до визначеного дня, і диякони написали проповідникові терміновий лист з проханням стати їхнім пастором. В лютому 1854 року 19-и річний юнак прийняв пасторське служіння в Лондоні.

Як і сподівалися, кількість відвідувачів у церкві зростає дуже швидко. Через місяць церква була заповнена, проходи зайняті, люди сиділи на підвіконнях і щільно стояли один біля одного в приміщенні недільної школи. Протягом декількох місяців церква зносила труднощі, пов'язані з переповненням дому, але потім почалися роботи з розширення споруди. Тепер у ній було 1500 сидячих місць, а втиснувшись в нього могло десь 2000 чоловік. Та цього було надто мало для тої кількості людей, які приходили слухати проповідника. Тому через два роки служіння в Лондоні почали визрівати плани будівництва нової великої церкви.

У ці два роки сталася ще одна важлива подія в житті проповідника. Він познайомився з дівчиною, яка стала його справжньою помічницею на все життя. 8 січня 1856 року відбувся шлюб, і Сюзанна Томпсон взяла на себе частину тих труднощів, які лежали на плечах ще досить молодого пастора. І дивлячись на їхнє життя, можна впевнено сказати, що це був воістину «шлюб з небес», про який так мріяла Сюзанна. Звичайно, Чарльз був дуже зайнятою людиною, часто він повертався додому знеможений, і тут його чекали люблячі руки дружини, які оточували його добротою та ніжністю.

Продовжуючи розглядати біографію Сперджена, не можна залишити поза увагою силу молитви його церкви. Завдяки їй багато людей навернулося до Бога, було засновано декілька інститутів, побудовано багато різних споруд, їх діяльність мала вплив на тисячі людей в різних кінцях землі. Коли в Сперджена запитували, в чому сек-

праці потрібно було для цього. Він проповідував у різних містах Англії, а також за її межами, друкував свої проповіді, які розходилися в усі куточки світу. А ці пожертви, які він отримував за це, були основними коштами для будівництва.

Слова, які Бог вкладав в уста свого слуги, були настільки сильними, що змінювали життя сотень людей. На служіння, на яких він проповідував, приходили тисячі. На одне з зібрань в Кришталевому Палаці прийшло 23 654 люди, це було найбільше в історії зібрання людей, які слухали людський голос всередині приміщення.

За день до цього служіння С п е р д ж е н прийшов у зал, щоб уявити, як краще його провести. Для того, щоб перевірити акустику, він декілька разів вигукнув: «Ось Агнець Божий, Який бере на Себе гріх світу». Ці слова почув робітник, який працював у приміщенні. Через декілька днів він підійшов до Сперджена і сказав, що ці слова настільки торкнулися його серця, що він прийшов до пізнання Ісуса Христа. Ось так дивовижно діяв Бог у зовсім, здається, звичайній ситуації.

Молитви Церкви, а також невтомна праця Сперджена мали велику силу і стали початком діяльності різних закладів, а саме: створення пасторського коледжу, видавництва щомісячного журналу, будівництва будинку престарілих жінок та сирітського притулку для бідних дітей.

Створення Пасторського коледжу було заповітною

мрією проповідника, який бачив у своїй церкві багато здібних молодих людей. А оскільки вони були з бідних сімей і ледве заробляли на життя, то освіти, навіть початкової, здобути не могли. Тому у пасторському коледжі, окрім духовної освіти, надавалась також елементарна початкова освіта. Навчання тут проводилося у дві зміни. Студенти, які вдень працювали, ввечері відвідували заняття. І ця праця принесла свої плоди. До 1866 року тільки в Лондоні студенти Сперджена утворили 18 нових церков, побудували 8 молитовних будинків, 7 старих церков відновили свою діяльність, крім того, випускники коледжу несли служіння ще в 80 церквах Англії і досить-таки успішно. За декілька років праці одного студента церква зросла з 18 членів до 800.

Робота коледжу забирала у Чарльза багато дорогоцінного часу, тут у 1865 році навчалось 93 студенти, вечірню школу відвідувало 230 чоловік. Діяла недільна школа при церкві, на заняття якої ходило близько 900 дітей, а також інші недільні школи в різних районах Лондона, які підтримувала церква «Табернакл».

В 1865 році до багатьох справ проповідника додалася ще одна. Він почав публікувати щомісячний журнал «Меч і кельма». Пояснюючи походження назви журналу, Сперджен писав: «Ми будемо невтомно працювати кельмою, щоб відбудувати зруйновані стіни Єрусалима, а разом з тим — стійко і відважно триматимемо в руках меча, спрямованого проти ворогів істини».

І це були не просто слова. За ними стояла праця, клопітка і невтомна, і боротьба, тривала і відважна. І хоча дуже часто Сперджена доводилося тримати в руках меча, та все ж частіше він користувався кельмою. До всієї тієї діяль-

**О, великий та неосяжний Боже,
Ти, що знаєш моє серце і випробуєш
всі мої шляхи! Смирено покладаючись
на допомогу Твого Святого Духа,
я віддаю себе Тобі в жертву живу,
повертаю Тобі Твоє. Я готовий
завжди йти Твоїм; доки я живий
на цій землі, я буду служити Тобі;
нехай радіє моя душа в Тобі
і нехай славить Тебе хвіку.**

рет його успіху, він відповідав: «Мої люди моляться за мене».

Прикладом для прихожан була особиста молитва їхнього пастора, після якої вони соромились промовляти свої «красиві релігійні слова», а долаючи звичку молитися формально, вчилися щиро розмовляти з Богом.

Реальні плоди молитов церкви не можуть залишитися непоміченими. Новий зал для служінь, в якому було 3600 сидячих і 2000 стоячих місць, був побудований за два роки. Цю споруду назвали «Метрополітен Табернакл». І хоча на її будівництво замість запланованих 13 тисяч витратили 31 тисячу фунтів, церква ніколи не мала боргів. Це був один з принципів Сперджена, якого він неухильно дотримувався, хоча дуже багато молитов і невтомної

ності, яку він організував у церкві, додалася ще одна. Це було служіння книгонош. Спочатку у ньому брало участь тільки двоє людей, а через три роки їх вже було 15. Їхнім завданням було донести Добру Новину в ті частини Англії, де її ще ніхто не проповідував. Книгоноші продавали Біблії та духовну літературу, спілкувалися з людьми, молилися за хворих, роздавали трактати, проводили служіння. Фактично книгоноші були і місіонерами, і проповідниками, і пасторами. Тому важливість цього служіння переоцінити важко.

Окрім того, Сперджен займався благодійницькою діяльністю. Попередній пастор церкви на Нью-Парк Стріт надавав допомогу декільком вдовам. Ця праця продовжувалася й тоді, коли Сперджен прибув у Лондон. Це й стало початком ще одного напрямку роботи «Табернакл». Біля нової церкви було побудовано 17 будиночків для вдів, жінки також забезпечувалися їжею, одягом та іншими предметами першої необхідності. Так почав діяти новий дім милосердя. До цієї будови додалася ще одна: Сперджена завжди турбувала доля дітей з бідних сімей, які не могли отримати належної освіти, для них біля дому милосердя він побудував школу, в якій могли б навчатися близько 400 учнів. Часто працю цієї школи Чарльзу доводилося за браком коштів фінансувати з власної кишені.

Та незважаючи на різноманітність праці, яку виконував Сперджен та церква «Табернакл», цього проповідника здавалося замало для такої великої церкви. Тому на молитовному служінні влітку 1866 року він запропонував:

«Попросімо в Бога, щоб Він нам послав нову працю і, якщо потрібно, гроші для неї». Через декілька днів прийшла відповідь на цю молитву: одна жінка пожертвувала 20 тисяч фунтів для навчання хлопчиків-сиріт. Це була грандіозна сума (для порівняння: в той час кваліфікований працівник отримував 100 фунтів у рік), на яку при церкві «Табернакл» було побудовано притулок для хлопчиків-сиріт, а через десять років таке ж приміщення було побудоване і для дівчаток. Цей притулок став свідченням того, що віра Сперджена була не просто голосливою, а істинною, діяльною, плодотворною.

Крім уже названих служінь, які, говорячи по-людськи, виникли завдяки служінню Сперджена, в церкві здійснювалося ще багато різноманітних видів діяльності. Тут була асоціація євангелістів, сільська місія, товариство братерської взаємодопомоги, внутрішній і зарубіжний робочий союз, товариство поширення трактатів, місія для поліцейських, товариство сліпих, жіноче добровільне товариство.

І цей дивовижний список ще неповний. В день 25-річчя служіння Сперджена в Лондоні його секретар оголосив назви утворених ним закладів, їх на той час було 66. Крім цих організацій, Сперджен брав участь в утворенні близько 40 місій в різних районах Лондона, широко розповсюджувалося його друковане слово, окрім проповідей і щомісячного журналу, він написав близько 140 книг, які поширювалися в усьому світі.

Незважаючи на різноманітність видів діяльності, робота йшла без конфліктів.

Сперджен дуже добре розумівся в людях, тому знав, яку роботу кому доручити. Дух мирної співпраці підтримувався не тільки тому, що Сперджен давав розпорядження, а й завдяки бажанню самих людей працювати для Господа.

Та все ж праця одночасно у великій кількості організації важким тягарем лягла саме на плечі пастора, і він відчув, що цей тягар стає для нього непосильним. Перевтома і хвороби часто перешкоджали йому працювати так, як би він цього хотів. Але до останніх своїх днів він продовжував працювати для слави свого Спасителя.

Одного недільного вечора Сперджен, закінчуючи проповідь, сказав: «Коли ви побачите, як мій гроб нестимуть в німу могилу, я хотів би, щоб кожен з вас — віруючий чи невіруючий — міг сказати: «Він завжди попереджував нас простими і зрозумілими словами, щоб ми не забували про вічність. Він переконував нас прийти до Христа. Тепер він відійшов, і якщо ми загиємо, то наша кров не буде лежати на його совісті».

З часу виголошення цієї проповіді минуло майже 20 років, коли 7 лютого 1892 року Сперджен завершив свій земний шлях і його душа знайшла спокій на грудях Спасителя. Я думаю, що ніхто з 50 тисяч людей, які пройшли повз домовину проповідника, та й ніхто інший, хто чув його слова, не зміг засудити його за те, що він не розповів їм про Христа. Його совість була чистою, бо він віддав усе своє життя, все своє серце для того, щоб донести людям Добру Новину про спасіння в Ісусі Христі.

*Підготувала
Ольга Міцєвська*

Якось Олександру Македонському доповіли, що один молодий солдат змінив ім'я і називає себе Олександром. Цар покликав солдата і сказав: — Я не проти того, щоб ти називався Олександром, але врахуй, тобі і на війні не варто забувати, що твоє ім'я — Олександр.

«Це свідчення, що Бог життя вічне нам дав, а життя це у Сині Його». Ці слова апостола Івана (1 Ів. 5:11) можна поставити як епіграф до кожного із свідчень, які редакція журналу пропонує читачеві. Велике робить Господь сьогодні, і не можна про це мовчати. Люди зцілюються від фізичних та духовних хвороб, Бог допомагає у вирішенні складних життєвих проблем, рятує життя від смертельної небезпеки. Але найбільшим та найвеличнішим чудом є спасіння грішників — «Бог життя вічне дав». Саме про це вічне життя і розповідають автори свідчень.

Деякі полохливі серця бояться відкрито показати свою віру, вони найохочіше втішають себе як Никодим, забуваючи про те, що Никодим найімовірніше є застереженням для нас, ніж прикладом для наслідування. На відміну від таких людей фарисеї охоче відвідували громадські місця і зібрання. Вони взагалі не могли робити милостині або молитися без того, щоб їх бачили люди. Про людей, які моляться на вулицях, ми думаємо, що вони, мабуть, більше ніде і не моляться, а про тих, хто відкрито говорить про свою благодійність, — що їм, вірогідніше, більше нічим похвалитися. Однак, боячись цієї фарисейської гордості, нам треба слідкувати, щоб не впасти в іншу крайність. «Чи можу я взагалі сказати добре слово про Христа — і оточуючі не звинуватять мене в гордості і самолюбстві?» — в цьому питанні провідником буде сама совість. Якщо ви знайдете в собі бажання прославити своє ім'я, то вам протипоказано відкрито сповідувати свою віру. Але відкривши, що ви утримуєтесь від свідчення, щоб легше жити, то вам дуже шкідливо ховати свою належність Христу. Якщо ваша совість осяяна небесним світлом, вона обов'язково буде застерігати вас, коли вам буде загрозувати небезпека стати пихатим лицеміром або боягузом.

Мені знайомі слова Христа: «Чи може сховатися місто, що стоїть на верховині гори», і далі: «Отак ваше світло нехай світить перед людьми, щоб вони бачили ваші добрі діла і прославляли Отця вашого, що на небі». І ще: «...бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння».

Проте я не зможу зрозуміти їх, якщо ви

Я спасений!

«Іди і розкажи, які речі великі Господь учинив тобі, і як змилювався над тобою!» (Мр. 5:19)

не сповідуєте своєї віри, якщо ви приховуєте свою приналежність до Христа і долаєте свій шлях до небес таємно. Кожному християнину потрібно відкрито свідчити про свою віру. Він повинен встати і сказати всьому світу, що належить Господу.

Є заповіді, які дав Сам Господь, про те, як нам треба свідчити світу. Водним хрещенням в ім'я Отця, Сина і Святого Духа ми свідчимо усім, що старий чоловік похований у воді і що ми вмерли для світу. Виходячи з води, охрещений свідчить, що дякуючи воскресінню Христа з мертвих, він придбав нове життя і буде триматися його. Якщо ви хочете бути чесними і щирими, вам потрібно, почувши заклик: «Хто Господній, до мене!», вийти вперед і сказати: «Ось я, Господи! Я раб Твій, і я хочу вірно служити Тобі до самої смерті».

Ви також повинні підтримувати постійний зв'язок з народом Божим. Ми читаємо, що в часи апостолів віруючі приєднувались до Церкви. Через те, що Церква є Нареченою Христа, ви повинні стати членом як невидимої, так і видимої місцевої церкви, особливо, якщо недавно на вернулися до Бога, бо це сприятиме вашому благу і зміцнить Церкву.

Крім цього спілкування з християнами, ваша належність Христу повинна проявлятися і в повсякденному житті.

Але щоб бути світлом, ми повинні підтвердити наше ходіння відкритим свідченням усім, хто нас оточує. Я не дам за вашу віру і ламаного гроша, якщо ви мовчите про неї. Чим наповнене серце, те, звичайно, і проситься на язик. Ви повинні невтомно свідчити словами своїх вуст, навчати необізнаних, застерігати легковажних, повертати на правдиву дорогу тих, хто заблукав. Ви матимете для цього безліч можливостей — використовуйте їх, і ви станете світлом для світу. Буває час, коли взагалі не можна світити без дуже сміливої і рішучої покори Христу. Якщо в такі часи, коли багато що залежить від нашого безстрашного свідчення, ми починаємо вагатися і зволікати, ми відразу ж стаємо зрадниками хреста Господнього. Тому дивіться, щоб вам відразу і повністю іти за Христом.

Чарльз СПЕРДЖЕН

«Поглянь!»

Мені іноді здається, що я залишався б у темряві безнадії до цього часу, якби одного недільного ранку, коли я йшов у молитовний будинок, Господь зі Своєї великої милості не послав заметіль. Я повернув у провулок і натрапив на маленьку методистську церкву. В цій церкві було десь 12-15 людей. Я чув раніше про методистів, що вони співають так голосно, що ріже у вухах, але тепер це не мало для мене ніякого значення. Я хотів знати, як можна отримати спасіння...

В той ранок проповідник не прийшов у церкву, я думаю, тому, що дорогозамело снігом. Нарешті якийсь худий чоловік схожий чи то на шевця, чи то на кравця, вийшов за кафедру і почав проповідувати. Він не відходив дуже далеко від свого тексту тільки тому, що навряд чи міг щось додати від себе. Текстом його проповіді були наступні слова: «Зверніться до Мене і спасетесь всі кінці землі, бо Я — Бог і нема більше іншого Бога!» (Іс.45:22).

Проповідник не міг навіть вимовляти правильно слів, але для мене це не мало ніякого значення. Мені здалося, що в цьому тексті для мене засвітився промінчик надії.

Він почав свою проповідь так: «Цей текст дуже простий. Він говорить «Поглянь!» (Єврейське слово **панах** перекладається як «повернути лице, подивитися»). В англійській Біблії вірш із Іс. 45:22 перекладений так «Подивіться на Мене...» — прим. перекладача). Для того, щоб поглянути не потрібно багато зусиль. Не потрібно піднімати ні ногу, ні навіть палець, потрібно просто поглянути. Для того ж, щоб навчитися дивитись не потрібно ходити в коледж. Ти можеш бути останнім гупаком, але все ж — дивитися. І не потрібно бути якоюсь особливою людиною, щоб поглянути. Кожен може поглянути, навіть дитина.

Але далі в тексті говориться: «Погляньте на Мене». Багато хто дивиться на себе, але від цього немає ніякої користі. Ви не знайдете в самих собі ніякої втіхи. Дехто говорить, що потрібно дивитися на Бога-Отця. Але ні, погляньте на Нього через Ісуса Христа. Це Сам Ісус Христос каже: «Погляньте на Мене!» Дехто може вам сказати: «Потрібно почекати, поки Дух Святий почне Свою роботу». Але відкиньте такі думки. Наш

текст говорить: «Погляньте на Мене!»

Погляньте на Мене — це Мої краплі поту з кров'ю стікають з чола. Погляньте на Мене — це Я повис на хресті. Погляньте на Мене — це Я помер і був похований. Погляньте на Мене — це Я воскрес із мертвих. Погляньте на Мене — це Я вознісся на небо. Погляньте на Мене — це Я сиджу по правиці Отця. О, бідний грішнику, поглянь на Мене!»

Проповідник протримався за кафедрою десь хвилин десять і вже майже вичерпав свій запас. Потім він подивився на мене, і я наслідуюся сказати, що через малолюдність зібрання він знав, що я тут сторонній відвідувач. Пильно глянувши на мене і ніби знаючи, що відбувається в моєму серці, він сказав: «Юначе, в тебе дуже нещасний вигляд». Я й справді був нещасним, але все ж мені було якось незвично чути в свою адресу зауваження з кафедри про те, як я виглядаю. Та все ж я отримав хороший удар, і він був якраз доречним. Проповідник продовжував: «І ти будеш нещасним завжди: нещасним в житті і нещасним у смерті — якщо не послухаєш того, що говорить мій текст, а якщо послухаєш, то будеш спасений». Потім він підняв руки і закричав так голосно, як це можуть робити тільки методисти: «Юначе, поглянь на Христа! Поглянь! Поглянь! Не роби нічого іншого, але тільки поглянь і живи!» Я відразу ж побачив дорогу до спасіння. Непам'ятаю, що там ще говорив проповідник — ця єдина думка оволоділа мною настільки, що я вже нічого не бачив... До цього часу я думав, що для спасіння мені потрібно виконати з півсотні різних правил, але коли почув це слово «поглянь!», то яким привабливим воно мені видалося! О, я почав дивитися і дивитися так, що здається вже видивився всі свої очі.

В одну мить переді мною розсіялася хмара, морок зник і я побачив сонце. Моя душа миттєво ожила і почала з радістю оспівувати дорогоцінну кров Христа і ту просту віру, яка тільки й здатна дивитися на Нього. Ой, як жаль, що ніхто не сказав мені до цього часу цих простих слів: «Віруй в Христа і будеш спасений!»

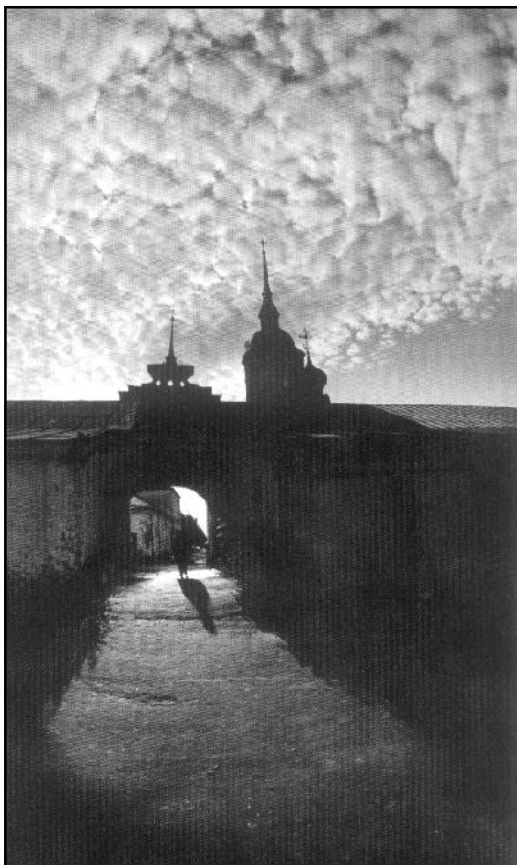
Я ніколи не забуду того щасливого дня, коли я знайшов Спасителя, навчився горнутися до Його дорогоцінних ніг... Я слухав Слово Боже, і цей безцінний текст привів мене до хреста Христового. Можу засвідчити, що в той день радість моя була безмежна. Мені хотілося стрибати, хотілося танцювати; це може видатися чимось незрозумілим, але я не можу підібрати слова, щоб описати радість, яка охопила мене в той момент. З тих пір пройшло багато днів, і я багато пережив, вже будучи християнином, але ніщо не приносило мені такого радісного настрою і такого піднесення, які я відчув у той перший день.

Мені здалося, що я ось-ось вискочу з крісла, в якому сидів, і закричу разом з найбільш гучними братами з методистів: «Я прощений! Я прощений! Ще один пам'ятник благодаті зведений сьогодні — ще один грішник спасений кров'ю Христа!»

Мій дух побачив власні ланцюги, розбиті вщент. Я відчув, що тепер моя душа вільна, я — спадкоємець неба, я прощений, Христос прийняв мене, витягнув мене зі страшного рову, з мулистого болота і поставив ноги мої на камені і утвердив стопи мої...

Яка велика зміна відбулася в мені за короткий час, коли о пів на одинадцять я ввійшов у церкву і о пів на першу повернувся додому! Простий погляд на Ісуса звільнив мене від відчаю і дав таку радість, що після повернення додому, рідні сказали мені: «З тобою сталося щось неймовірне!» — і я був радий, розповісти їм усім про те, що зі мною трапилось. Яка ж радість була в нашому домі, коли всі дізналися, що їх старший син знайшов Спасителя і відчув прощення гріхів!..

Ч. Сперджен

«Я будувала плани, в яких

Ісуса

не було»

Я народилася і виросла в звичайній сім'ї, в якій про Бога згадували тільки на релігійні свята. Непомітно пролетіло дитинство, потім юність, і я стала на поріг дорослого життя абсолютно до нього не готовою. Можливо, це сталося тому, що в нашій сім'ї не було близьких довірливих стосунків і кожен був зайнятий собою. Подруг і друзів у мене також не було, не було нікого, з ким би я могла поговорити про свої переживання і страхи. Багато було невирішених проблем. Впоратися з ними сама я не могла, тому відклала все це на потім. Але потім, одягнувши маску благополуччя та впевненості, я зробила крок у доросле життя, вирішивши жити як всі.

Як всі вийшла заміж, народила сина, все ніби як має бути. Та попередні страхи і проблеми вимагали свого вирішення. Чаша потрохи наповнялася. Я усвідомлювала, що потрібно позбутися цих складних питань, старих і нових, але часу для цього завжди не вистачало. Тому, знову заховавши ношу під ту ж маску, я продовжувала жити. Почала курити, пояснюючи, як і всі, що це «для заспокоєння нервів»,

які так і не заспокоювалися. А ось залежність від нікотину з роками ставала все сильнішою, і вже своїми силами звільнитися від цього не можна було. З'явилися проблеми на роботі, в сім'ї. Депресії ставали одним цілим зі мною. Після розлучення я намагалася комусь довести, що можу сама підняти сина, — почала кидатися з однієї крайності в іншу. Намагалася вирішити одну проблему, не закінчивши, бралася за другу, третю. Результат — безсилля, роздратування, злість, які паралізували мозок, заважаючи спокійно подумати. Я почала ненавидіти себе і весь білий світ. Не знаю, звідки з'явилися думки про самогубство. Звичайно, було страшно помирати такою молодою, але ніби хтось настирно повторював: «Зроби це! Відомсти їм усім». І я бачила вже себе у гробі, молоду і красиву, а довкола всі заламують руки від горя і розкаюються, що були такі неухажні та черстві до мене. Я чомусь навіть не замислювалася над тим, що коли всі розкаються і посумують — я все одно не встану. Осліплена безумством, я приступила до «справи». Та всі спроби померти закінчувалися невдачами, ніби невидима сила втручалася, і весь ризик зводився нанівець.

Я готова була впасти в ще

одну крайність, але в моєму житті з'явилася християнська сім'я. Я здивувалася цьому знайомству, бо коли мені раніше зустрічалися в житті віруючі, я намагалася уникати будь-яких контактів з ними, вважаючи їх або сектантами, або нецікавими, занудами. А тут — не тільки не була проти спілкування, а прийшла до них сама. Не можу не визнати, що я була приємно здивована, вражена тим спокоєм та радістю, якими була наповнена ця проста християнська оселя. Непомітно навіть для себе я перестала бути такою, якою мене всі знали. Нарешті я була собою, не боялася ні насмішок, ні докорів. В той день я познайомилася з Богом як з реальною Особою. Відчуваючи Його присутність, я зрозуміла, що прийшов момент, коли потрібно розібратися з тими проблемами, які тиснули на мої і без того слабкі плечі. Ми почали молитися, і тоді вперше покаялася в своїх гріхах, відкривши їх Богу, і Він, люблячий і добрий, простив мені. Від щастя та легкості в серці хотілося літати. Душа раділа, і я готова була обняти весь світ, який зовсім недавно так люто ненавиділа. І все тому, що Ісус зрозумів мене, як ніхто інший, простив і погодився ввійти у моє звільнене серце. На жаль, щастя тривало недовго. Відчувши себе сильною і самостійною, я допустила помилку. Я вирішила, що більше не обов'язково читати Євангелію і молитися. Я будувала плани, в яких Ісуса не було. Крок за кроком попереднє ярмо дедалі сильніше налягало на мене. І хоча

Життя змінюється тоді, коли змінюється серце.

Геннадій Зенченко (газета «Колокол»)

двері дому тієї християнської сім'ї були відчинені для мене, я або відкладала зустріч, або на шляху заходила на 5 хвилин в кафе або бар і виходила звідти пізно ввечері. І без того рідкі спроби молитися закінчувалися думками про суєтну буденщину. Я мало розуміла з того, що відбувалося, і світ поглинув мене своїм вихором з новою силою. Я почала пити, часті зустрічі з друзями в кафе, дні народження, весілля тільки сприяли тому.

Невідомо, скільки ще тривало б все це, але ось настав день, який докорінно образом змінив все моє життя. Я потрапила під поїзд.

Це сталося в березні 1997 року. Важкі, брудні колеса товарняка ледве не перерізали мене навпіл, але дивом, відкинувши трохи вперед, відрізали тільки ноги... В одну мить з високої, стрункої дами я перетворилася в криваве місиво. Від болю не було сил ні кричати, ні стогнати, ні дихати. «Відмучилася», — подумала я, потім прошептала «Отче наш» і знепритомніла.

Через деякий час випадковий перехожий, побачивши мене, викликав «швидку», яка завезла мене у лікарню. Дорогою я чула, як один лікар говорив іншому, що вони не довезуть мене...

Здивованому персоналу я, несподівано для них відкривши очі, повідомила, хто я, свою адресу, телефон. Черговий лікар, скориставшись інформацією, повідомив рідним про моє перебування в лікарні і про необхідну суму для операції. Рідні попросили лікарів починати операцію, поки вони привезуть гроші, які ще потрібно

було десь позичити. Була десь 23 година, в той час більшість людей вже відпочиває, тому потрібно було багато зусиль, щоб знайти гроші, транспорт і приїхати в лікарню. З часу трагедії до початку операції минуло десь три з половиною години, потім ще три години операції, після якої лікарі повідомили, що я поки що жива, але немає навіть 3% гарантії, що я доживу до світанку. Надто пізно привезли, надто пізно прооперували. Надто пізно...

Ніхто з лікарів, які бачили мій стан і серйозність травми, враховуючи практично повну втрату крові, не могли зрозуміти, а тим більше дати пояснення, чому і як я розплющила очі не тільки того ранку, а й наступного. Довкола мене помирили люди від менш серйозних травм. Я ж зі своїми трьома процентами витримувала одну операцію за іншою. Через декілька днів мене перевели в реанімаційне відділення 6 міської лікарні у Сімферополі. Тут минув не один тиждень, поки мої 3%

зросли до 50. Жахи тривали — наркотики, операції, цілодобові крапельниці... І ось тепер, лежачи в трубках і катетерах, все ще на краю могили — вже не потрібно було нікого лякати, ні розігравати — все було по-справжньому. Тепер і тільки тепер знайшовся час, якого так не вистачало, щоб подумати про своє життя. Душевний біль розривав серце на частини від розкаяння і сорому за свої помилки, ліку яким давно вже не було. Цей біль був набагато сильнішим, ніж фізичний, який можна знеболити. Минуло багато днів, в ході яких відбувалася переоцінка цінностей в духовному світі. Але відбувалося чудо і в фізичному. Надзвичайно швидкими темпами я почала набирати сил, і вже в червні того ж року мене виписали додому, де я вже навчилася самотійно сидіти, доглядати за собою. Духовне здоров'я також відновлювалося, молитви стали необхідністю. Величезна гора звалилася з душі після гарячого та щирого покаяння перед Господом. Та в той же час здавалося, що всі сили пекла накиннулися на мене, не бажаючи відпустити мою змучену душу. Сатана посилив атаки через рідних. Скандали, крики і слова зневаги сипалися, наче голки, впиваючись у серце. Десь з'явилися друзі, які вивозили мене «розвіятися» за пляшечкою. Допитливі погляди перехожих доповнювали мій відчай і вбивали в свідомість комплекс неповноцінності. Знову це болого п'янок, ненависть. Невже я ніколи не вирвуся з цього проклятого зачарованого кола!? Я змушена була визнати свою повну неміч, щоб щось змінити. У відчай я помолилася до Того, Кого так довго уникала. Я, як могла, молилася і просила допомоги в Бога, щоб він витягнув нарешті мою повністю безсилу душу з амі, щоб Він заступився за мене перед розлюченим сатаною, який

знову загаяв мене в глухий кут. Знову відкривши своє падіння Богові, я прийняла тверде рішення жити далі тільки з Ісусом, покладаючись тільки на Його святу волю. Це було остаточним і невідступним рішенням. І з великої Своєї милості, з безкінечної любові, Господь прийняв мене, прийняв таку, якою я перед Ним була, стомлену і брудну, зневірену в усьому і в усіх.

Лікарі, які бачили немало чудес у своїй практиці, визнавали, що я дійсно народилася в сорочці. І вони були праві. Цією сорочкою для мене став Ісус — мій добрий Спаситель.

Зі всього, що сталося, я взяла для себе велику науку, бо «краще для мене було, щоб загинув один з моїх членів»,

ніж все тіло з руками і ногами лежало б на кладовищі, а душа мучилася у пеклі. Я вдячна Богові, що Він допустив ці страждання, які дали поштовх для мого пробудження та спасіння. І я впевнена, що моя травма не до смерті, а до слави Божої.

І не важливо, що зараз у мене немає ніг. Сам Бог любить мене такою, якою я є: без ніг, в інвалідній колясці, любить любов'ю вічною, я дорогоцінна для Господа, бо я нове творіння, дитя Бога Всевишнього. І я більше не боржниця і не раба сатани — обман розкритий. За мою душу заплатив Ісус Христос, тому я вільна від рабства тління для слави Божої.

Багато чого змінити і вип-

равити ще потрібно в собі, але я з радістю буду йти за моїм Господом, Який тримає мене за руку і веде прямою дорогою, на якій, якщо і спіткнуся, то знаю, що мій Бог сильний підняти мене. І хоча я поки що не розумію всього того, що робить Господь в моєму житті, але я довіряю Йому, бо тільки Господь знає Свої наміри щодо мене для мого блага, а не на зло, щоб дати мені майбутність і надію. Тільки Він збереже мою душу від біди, тільки Він може просвітити мене світлом живих. Я довіряю Богу, покладаюся на Нього. Моя сила — Ісус.

*Тетяна,
м. Красногвардійськ,
Крим.*

Шати на вічність

Приветствую вас, дорогой брат во Христе Иисусе.

Я благодарю за оказанное мне внимание и за книги, которые вы выслали. Но вот журналы я попрошу больше мне не высылать. Я возвращаю вам два номера. Мы с мужем просмотрели и решили, что они нам не нужны. Там очень много лишнего, и лучше читать Слово Божье. Это лично наше мнение.

Пусть Господь даст вам мудрости и всех благословений вам и вашей семье.

Сейчас много печатается всякой литературы и журналов. А нужна ли она христианину? Нужны ли они Иисусу?! Нужны ли все эти конференции и сессии, о которых написано в журнале. Столько зря потраченного времени!!! Не Дух Святой ли наш Учитель и Наставник?

С добрыми пожеланиями и любовью Л. Поповиченко.

Ось такий лист надійшов нам в редакцію. Думаємо, найкращою відповіддю його авторам буде свідчення Володимира ДОНЧЕНКА з міста Цюрупінська.

Нещодавно мені виповнилося 58 років, але більшість із них, 56, я прожив атеїстом, про що дуже жалкую. Але одного разу моє життя раптово змінилося. Сталося це так. Одна віруюча жінка, котру я поважав, запропонувала мені журнал «Благовісник» — часопис християн віри євангельської п'ятидесятників України. Я просто не міг відмовити їй і тому взяв журнал з думкою повернути через кілька днів, наче б то прочитав. Щоб не осоромитися, що не маю жодної уяви, про що там йде мова, я вирішив хоча б заголовки переглянути. Переглянув, але один заголовок зацікавив мене. Я прочитав: «Шати на вічність». Шати... Що значить це слово? Я вчився в російській школі, де українську мову вивчали як іноземну Та я, відверто кажучи, не дуже її вчив. А 17-річним юнаком поїхав за Північне коло, де зовсім забув рідну мову. Шати, шати... Спитав у своїх знайомих, та ніхто такого слова не чув. Шати... І далось воно мені, те слово! Чи то скарб який, чи якості?

Те слово не давало мені спокою, і я вирішив переглянути статтю. Почав уважно читати. Та стаття мене так захопила, що я її забув, з якою метою до неї приступив. Це було свідчення Людмили Соф'їної з Красноперекопська Кримської обл. Спочатку воно мені не дуже сподобалося, бо я в тій статті зустрів низку незрозумілих слів, наприклад, «алілуя». Тому я не дуже вірив у те, що читав. Я собі думав: «У мене справи кепські. Добре, якби Бог дійсно був, бо якщо Його нема, мені залишилося знайти гілку, яка б витримала мене». Ще думав: «Якщо дочитаю до кінця і не повірю, що Бог є, то поїду в Красноперекопськ і особисто побалакаю з тією жінкою про те чудо, що сталося з нею».

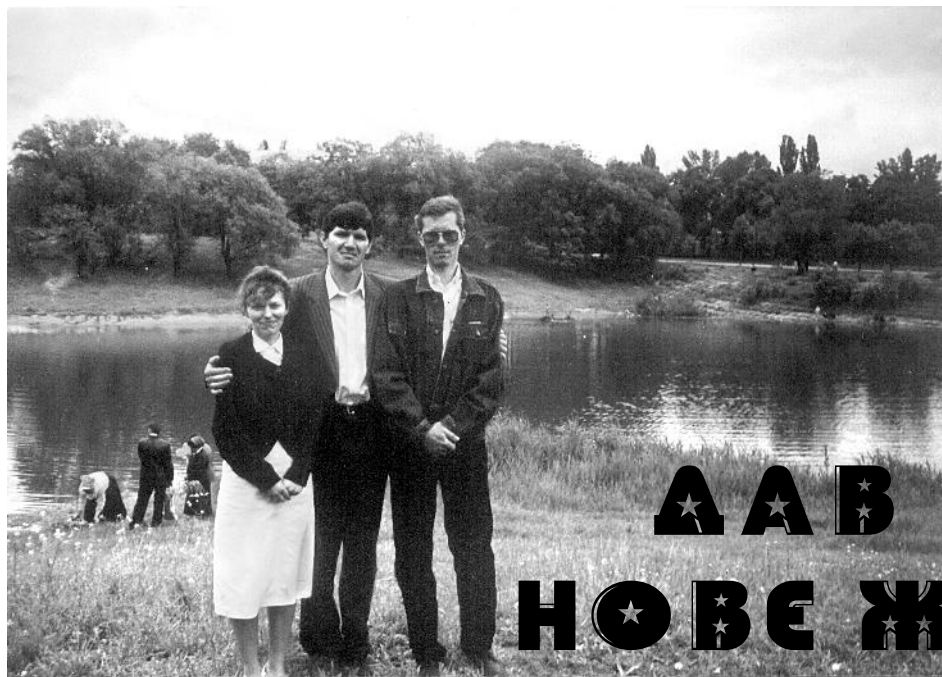
Коли я дочитав до кінця, про саме слово «шати» вже й не думав. Не залишилося жодного сумніву щодо існування Бога. Я багато чого тоді не розумів, але став на коліна і молився, як міг, своїми словами. Просив у Бога віри і спасіння. Я перерахував свої гріхи і благав Бога, щоб мені простив усі гріхи, також і ті, що забув і не назвав. Не пам'ятаю, скільки часу я молився, але ту ніч з четвертого на п'яте жовтня 1994 року мені ніколи не забути, бо то була ніч мого народження згори.

25 років шахтарської праці та численних травм далися взнаки: рідко яка ніч була спокійною для мене. Я мучився ночами від болю, то вставав, то лягав, ковтав таблетки. Але ту ніч я спав як немовля: на якому боці ліг, на

такому й прокинувся. Відтоді я не зробив жодного кроку до поліклініки. Слава Господу! Алілуя! Бог дав мені значно більше, ніж я просив.

А шати?.. На деякий час я забув про них. Для мене це вже не було так важливо. Мені відкрилося значно більше: наш Господь Ісус Христос — «Той самий вчора, сьогодні й навіки!» А шати на вічність — дар Божий, який приготував Христос. Це білий одяг переможців, хто силою Духа Святого подолав гріх. Алілуя!

Згодом покаялася моя дружина та діти. Тепер ми збираємося разом, читаємо Біблію, проповідуємо, молимося, співаємо псалми. Слава нашому Господу Ісусу Христу!

БОГ ДАВ НАМ НОВЕ ЖИТТЯ

Хочу вам розповісти про себе та про своє життя. Колись я блукала в цьому світі і була мертвою для Бога, була страшною грішницею. Я і мій чоловік були наркоманами багато років. Чоловік половину свого життя вживав наркотики. Коли я вийшла заміж, також поспробувала. Народила сина, коли ще не була наркоманкою. Син підростав, чоловік продовжував приймати наркотики, а потім і я приєдналася. Скоро відчула, що без цього диявольського зілля не можу жити, зрозуміла, що знаходжусь у повній залежності від наркотиків. Один

гріх тягне за собою інший — ми почали красти. Це трясовиння засмокувало нас все глибше й глибше, і ми не знали, як вибратися з нього. Нам не хотілося жити, ми боялися лягати спати, бо вранці все починалося спочатку.

Ми мали свою квартиру і могли вільно виготовляти наркотики. Батьки забрали від нас дитину. Вони не хотіли, щоб син бачив те беззаконня, яке ми чинили.

А далі нам ставало все гірше. Пробували лікуватись, але, виходячи з лікарні, знову починали колотися. Коли ми були в наркологічній лікарні,

то вперше почули Слово Боже. Це слово почало діяти в наших серцях. Наша совість, яка, здавалося, вже зовсім була загублена, почала осуджувати нас, але ми продовжували чинити те беззаконня далі. За той час ми втратили все майно, здоров'я й квартиру.

Моя мама й тітка — віруючі, і вони молилися за нас, просили Бога, щоби вирвав нас із того погибельного рову.

Ми опинилися на вулиці. Всі гроші за квартиру дуже швидко витратили на наркотики. Батьки нас вже не хотіли прийняти, бо ми крали й

виносили все з їхньої хати. Друзі від нас відвернулися. Ми не мали де жити. Нас розшукувала міліція, ми ховалися, жили в підвалах.

Ми не знали, що робити й до кого звернутися. Втративши всяку надію на життя, хотіли закінчити життя самогубством.

Але молитвами матері Бог нас зберігав, і на тих беззаконних дорогах давав їжу й теплу трубу в підвалі. Тоді я сказала Богу: «Господи, зроби що-небудь. Я більше так жити не можу. Спаси нас!» Одного дня мені прийшла думка від Самого Господа і я кажу чоловіку: «Олег, підемо в дім молитви». Ми вже знали, де він знаходиться, тому що нас туди запрошували. Ми були голодні, обірвані, місяць жили в підвалі, як загнані звірі. Ми пішли в Дім Божий, Церкву Христа, і там покаялися в своїх гріхах. Над нами справилися слова Христа: «Прийдіть до Мене всі змучені й обтяжені, і Я заспокою вас». Одразу ж ми пішли до батьків і попросили прощення за все те зло, яке їм чинили. Вони нам простили й прийняли додому. Господь почав наводити порядок у нашому житті. Бог дав роботу чоловіку й мені. Ми дякуємо Господу за таку велику Його милість. Тепер ми знаємо, для чого живемо! Бог назвав нас Своїми дітьми і дав нам нове життя. Слава Йому!

Ще я хочу засвідчити, що Бог зцілив і мій організм. Я тричі перенесла хворобу Боткіна. Моя печінка постійно боліла. Я думала, що від наркотиків вона зовсім зруйнується. А тепер у мене, після покаяння, не болить. Я повністю здорова! Слава Богу!

Після повернення до Ісуса сатана продовжував переслідувати мене. Я постійно чула його голос, який наказував мені виконувати його волю. Після молитви Церкви за мене в цій потребі, я відчу-

ла остаточне духовне зцілення. Ворог уже не переслідує мене і не має доступу до мене.

*Тетяна Бойцова,
м. Кривий Ріг,
із книги «Жива надія» в
оселях України»
Івана Зінчика.*

Пропонуємо читачам ще одне свідчення Тетяни, яке надійшло на адресу «Благовісника». Воно є продовженням розповіді про нове життя, яке її сім'я отримала від Бога.

Надсилаю вам фотографію — це той самий пам'ятний день, коли ми з чоловіком дали Господеві обітницю доброї совісті. «Я та дім мій будемо служити Господеві» (Іс.Н.24:15).

На цій фотографії я та мій чоловік, а в центрі — наш друг і брат М'ятін Саша. В нього теж чудове свідчення, він колишній наркоман, тричі сидів у в'язниці. І коли він лежав в лікарні, у нього був туберкульоз легень, лікарі сказали, що він безнадійний. Йому зробили хіміотерапію, та це не дало ніяких результатів. Лікарі винесли смертний вирок, сказавши, що він більше року не проживе. Але в ту лікарню, де він лежав, приїхали віруючі і запросили його в служіння. Він сказав сам собі: «Може, Господь мені допоможе, це моя остання надія».

А той, хто надіється на Господа, не буде посоромлений. І тепер він служить Господу, вже 6 років. Господь повністю зцілив його і обновив його легені. Саша був першим, хто свідкував нам про Господа, коли ми лікувалися від наркотиків в наркодиспансері. І через його життя і його свідчення ми прийшли до Господа. Тому ця фотографія мені дуже дорога.

Та в наше життя прийшла тривожна звістка. Рік тому ми дізналися, що ми ВІЛ-інфіковані — все це наслідки гріха. І молилася, плакала перед Господом, як цар Єзекія. Я не знаю, скільки ще Господь дасть мені життя на цій землі, я хочу прожити і послужити Господу своїм життям, своїм свідченням. Хочу трудитися для Господа, доки ще дихаю. І тепер свідкую всім людям про Господа і на роботі, і на вулиці, проповідую та свідкую наркоманам. Господь посилає туди, де торгують наркотиками в нашому місті.

Коли я беру участь у хліболоманні, я просто приймаю вірою своє зцілення і життя вічне. І життя, воно в мені, і здоров'я. Я просто відчуваю і вірю, що свідчення зцілення всередині мене. Господь взяв на Себе всі мої немочі і болі мої поніс, Його ж ранами я оздоровлена. Чудовий Господь, і буду ще славити його і за все дякувати!

Дух Святий проявляється як сила згори через свідчення про Христа. Згадайте, як мовчали учні Христа три з половиною роки! Ми не маємо жодного слова їхнього свідчення світові, хіба що лише те, що вони повторювали слова, що Христос вклав у їхні уста, а саме: «Покайтеся і віруйте в Євангелію!» Це було все. Але в день П'ятидесятниці з вуст одного мужа вилилося більше слів життя, аніж в них усіх за три з половиною роки. І як вільно текла ця річка, вірніше, ріки, бо вони говорили «про великі діла Божі». Їм не потрібно було ніякого зусилля, ніякого побудження ззовні, ніякої настанови. Все це могла зробити в цих простих людях тільки сила згори.

І. Каргель

Бог не лише лікує хвороби

В суботу ввечері я з друзями був на молитві у своєму рідному селі, а в неділю — на богослужінні, після якого зібралися їхати додому і побувати на служінні в Каменці. Перед тим, як їхати, ми молилися, і Бог відкрив, що нас чекають особливі Божі благословення: «Так, як Я благословив вас в цей час, то благословення подвійне виллю на вас». Наші брати і сестри поїхали автобусом, а я з кількома залишився: вирішив їхати пізніше машиною. Коли вирушили, всю дорогу молилися, були в особливому духовному піднесенні.

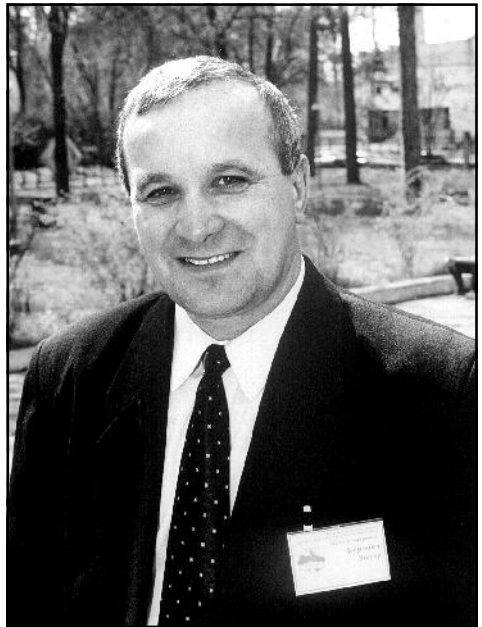
До Чернівців було кілометрів 50. Сестра, що з нами їхала, сказала, що залишиться в Чернівцях, бо їй зранку опів на сьому на роботу. Брати і сестри почали вмовляти жінку поїхати на служіння в Каменку, переконували, що там нас чекають великі благословення, про які говорив Бог. «Невже ти не хочеш пережити їх?» — запитували в неї. Вона погодилася їхати з нами, сказавши, що тільки сумки вдома залишить. В тому районі велося будівництво і були глибокі колії, які вибили машини. Таку колію я намагався пропустити між колесами. Але машину знесло, і вона вдаряється піддоном

об замерзлу глину. У піддоні утворилася тріщина довжиною 13 сантиметрів, і все масло вилилося на землю.

Ми зупинилися, почали витягати машину з колії. Але всі наші спроби виштовхнути машину приводили до того, що вона ще більше пошкоджувалася. Я мимоволі подумав: «Боже, що ж це за благословення? Все ніби йшло добре, а тут...». Але надії отримати благословення ми не втрачали і почали шукати машину, яка взяла б нас на буксир. Та ніхто не погоджувався, бо це було в неділю ввечері. Ми знайшли одного водія УАЗа, з допомогою якого витягнули машину з колії. Але побачивши «Москвич», у якого вакуумні гальма (тобто гальма працюють нормально лише при заведеному двигуні), то відмовився буксирувати. «Я не хочу, — каже, — мати якихось гріхів чи смертей», — і поїхав.

Хтось з братів чи сестер, я вже не пам'ятаю хто, сказав: «Давайте будемо їхати вірою». Я, як шофер, подумав: «Вірою — це добре, але я хочу їхати своєю вірою, а не вашою». Тому сказав: «Давайте молитися, бо я за кермом і знаю, що таке їхати без масла. Проїдемо 100 чи 200 метрів — і все». (Двигун без масла може працювати лише кілька хвилин, після чого повністю виходить з ладу — прим. ред.). Ми почали молитися в машині, спочатку тихо, пошепки, а з часом молитва ставала сильнішою, ми й навіть не помітили, як наші молитви стали немов вогненні. Молилися хвилин 20. Тоді сес-

тра, яка була з нами, почала переповідати нам видіння, яке показав їй Бог. Вона побачила, що на місці шофера сидів ангел і щось рукою робив під машиною. Ми продовжили молитву, і в той час зійшла на нас могутня віра. Я відчув, що дійсно маю віру, відчув небесну присутність, впевненість. Я ввімкнув першу передачу, виїхав на асфальт. Ті, хто був у машині почали дякувати Богу, а мене сатана одразу ж почав атаку-

вати: «Їдь, їдь, будеш бачити скільки ти проїдеш. Ти ж знаєш, що 200-300 метрів — більше машина не проїде». Я тоді твердо сказав: «В ім'я Ісуса Христа, всяка думка від ворога — відійди!» Машина їде, сто метрів, двісті, їде кілометр, їде два. Всю дорогу пасажирів молилися. Коли ми виїхали за місто, дорога стара там була, підйоми круті, думка приходить: «От доїдете ви до цього місця і далше побачите». Бог знову наповнив сестру, і вона, зупинивши молитву, розповіла, що бачила у видінні, що перед цим крутим підйомом стоїть ангел Божий у вигляді регулювальника і показує, що проїзд вільний. Помалу подолали цю частину дороги, і тут брат почав пророкувати: «Ворог на-

думав знищити вас, але Моя милість над вами, і Я зберіг вас для того, щоб показати Свою руку допомоги. І місце, де він запланував знищити вас, Я вам покажу». Ми всю дорогу молилися, а це десь більше 40 кілометрів. Коли доїхали до одного з поворотів, Бог сказав: «Ось місце, де ворог хотів знищити вас, і те, що Я обіцяв, Я виконав».

Коли ми приїхали в село, вечірнє зібрання вже закінчувалося. Ми ввійшли, стали в коридорі і аж палаємо від пережитого чуда. Коли ми зайшли в зібрання, розповіли, що з нами зробив Бог. Разом помолилися, подякували Богові. Коли всі розійшлися додому, декілька братів-шоферів зібралися, стали в коридорі. Першим питанням, яке вони задали, було: «Скажи, невже це правда. Ми ще ніколи такого не чули, такого не може бути, щоб машина без масла їхала». Я відповів: «Брати, хочете вірте, а хочете не вірте, але не руйнуйте мою віру. Було так, ідіть перевірте». І вони один за одним пішли,

підняли капот, посвітили туди і переконалися, що ми говорили правду. На снігу залишилася лише маленька краплинка масла, яке ще десь залишилося.

І справді, Бог в той вечір нас дуже благословив, було і злиття Духа, особливе помазання було, люди отримали звільнення від гріхів, пережили радість. Ми десь з півдесятої до півдругої ночі молилися. А ті брати-водії все чекали, щоб побачити, як ми поїдемо. Я не думав їхати такою машиною далі, хотів залишити її в когось з братів, заночувати, а наступного дня дотягнути машину додому. Та коли вже так сталося, то ми вийшли до машини. А з нами був один брат, такий ревний, він каже: «Помолимося всі разом». Підходить до машини, кладе руки на неї і каже: «Господи, ми дякуємо за чудо, за роботу, яку Ти зробив, а тепер просимо: благослови нас, покажи чудо тим нашим братам і сестрам, віруючим, але невірним». Після молитви ми сіли в машину, я завів і по-

їхав. За нами бігли, щоб побачити, як ми зупинимося, і посміятися над нами. Але ми спокійно доїхали додому і подякували Богові за його благословення.

Через декілька днів я вирішив відремонтувати машину. Я роздивився: картер двигуна був зовсім розбитий. Я заварив його, приніс додому і думаю: розбирати двигун чи ні. Але тут мені прийшла така думка: «Якщо ангел Божий там щось ремонтував, то що мені там робити? Ці неполадки, які бачив, я полагодив, картер заварив». Змастив прокладку, закрутив болти, залив масла і завів машину. Ще довго їздив я на тій машині, в такому стані і продав її. І вона ще до сьогодні є, бачу, їздить по нашому місту. Я іноді цікавлюся, як там машина. Власник відповідає, що добре, мотор гарно робить, кузов лише прогнів трохи...

Віктор Бурлака,
пастор,
м. Новоселиця,
Чернівецька область

ДОРОЖЧА ВІД ЩИРОГО ЗОЛОТА

«Я зроблю людину дорожчою від щирого золота» (Ісаї 13:12).

Коли Господь з милості Своєї визволив мене з темряви і показав шлях життя Спасителя, то я всім своїм серцем покалася. У моєму житті все змінилося, і я зупинилася... Роздивлялась, де шлях добрий, а де злий. І прийняла Ісуса Христа Господом свого життя. Бог потурбувався і про мою християнську сім'ю: у 1993 році відкрилася церква «Сілоам», де я знайшла чудових друзів, благословенних братів і сестер. Так дика маслина була прищеплена до Благородної Лози... Господь покликав мене служити дітям у Недільній школі.

Перші проповіді я почула від пастора Миколи Бесарабова, тлумачення біблійних істин — від студентів Київського біблійного інституту, а саме: Володі Ковалю, Віктору Юрківа, Анатолія Козачка, Ігоря Скоця, Сергія Вознюка,

Ольгу Дячкову, Аллу Нечипорук. Потім були благословенні заняття на курсах вчителів Недільних шкіл Лідії Федорівни Садолько, курси інструкторів, навчання в РУБІ, де з такою любов'ю, повагою, відповідальністю викладає Петро Васильович Федорчук, а також практична школа з сестрою Вірою Іванівною Деркач.

Благословенні потоки зливає Господь на спраглих, тому хочу подякувати Господу за команду вчителів Недільних шкіл м. Києва, бо поруч із ними зросло моє молитовне життя та досвід викладання Божого Слова. Ця співпраця надихнула мене на розробку навчальної теми «Вчимося мислити по-християнськи», однією з провідних ідей якої є золота істина з книги пророка Ісаї: «Я зроблю людину дорожчою від щирого золота». Ось уже третій рік ми маємо велике благословення брати участь у Міжнародній конференції в Острозі на тему: «Виховання молодого покоління на біблійних істинах». Все це допомагає по-новому осмислювати служіння вчителя та роль Біблії у житті кожної людини і суспільстві в цілому.

Я у великому боргу перед Богом, тому виникло бажання подякувати Йому за благословення, якими Він мене наділяє...

Довгі роки, майже 15, я хворіла. І мені здавалося, що я вже так давно живу, що кінця-краю не буде

виснажливій температурі... Вона мучила мене, тяжка операція на легенях не поліпшила стану мого здоров'я. Я була партійним лідером і мала привілей лікуватися у видатних лікарів та проходити санаторне лікування. Нічого не допомагало. Нарешті, мені дали групу інвалідності. Через декілька кроків я задихалася, і звичайне пальто було дуже важким для мене. З самого ранку я дивилася на день, як на важке випробування. І тоді «...здаєка з'явився мені Господь та й промовив: Я вічним коханням тебе покохав, тому милість тобі виявляю!» (Єремії, 31:3). Алілуя! Господь явив милість мені. Ранами Христа я одержала зцілення навіки.

Ви бачите перед собою щасливу людину. У мене є Батько, бо рідного я й увічі не бачила. Настала повнота часу для мене... І Бог спонукав мене мислити по-християнськи. Сім років тому я написала на класному журналі «Духовне оновлення нації». Це було Боже бачення мого служіння. Нелегко було втілювати це у життя. Але

Божа рука та око Його наді мною. Дух Святий відкриває мені Свої таємниці та промовляє до мого серця, додаючи сил. «Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Бо чинячи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!» (1 Тим. 4:16).

Вся моя праця та праця вчителів, з якими Господь спонукав служити в Недільних школах, спрямована на спасіння дітей, щоб вони пізнали світло Боже та зростали духовно оновленими людьми на славу нашої благословенної України.

Валентина ЄФРЕМОВА,
м. Київ

«Я НЕ ЗНАВ, ЩО ЇДУ НА ПОБАЧЕННЯ З САМИМ ГОСПОДОМ»

Я народився в республіці Узбекистан в сім'ї невірних батьків. Батько мій — татарин, мама — росіянка. Потім у мене з'явилися молодші братик та сестричка. А коли мені було 10 років, батьки, не знайшовши спільної мови, вирішили розлучитися, і ми з мамою переїхали в Росію, в республіку Татарстан. Там я почав займатися спортом, класичною боротьбою, їздив у різні міста на змагання. В 16 років я потрапив в одне зі злочинних молодіжних угруповань і поринув у новий і дуже жорстокий світ, який повністю захопив мене. Я почав по-своєму наставляти свого брата, який вбирив у себе все, що я говорив, так що я гордився своїм молодшим братом. В слові Божому написано: «Якщо сліпий поведе сліпого, то чи не обоє впадуть в яму». Так воно і сталося. Але тоді ми ще не знали цих слів. Я рано спробував усю мерзоту того життя, яку запропонував мені са-

тана, і думав, що я живу прекрасно. У 17 років я одружився, і у нас народилася дитина, прекрасна маленька донечка, але це не змінило мого способу життя. Прийшов час іти в армію, і я дякую Богові, що я все ж таки пішов в армію. За час моєї служби багато моїх друзів загинуло, і тоді я почав замислюватися над змістом свого життя. Я вирішив, що прийду з армії і почну нове життя, але як це зробити, я не знав, все було як в тумані. Коли повернувся зі служби, то все почалося спочатку. Я почав дуже багато випивати. За цей час мій молодший брат підріс і почав займати непогане становище в цьому світі. Але прийшов момент, коли за скоєний злочин він потрапив під слідство, та ми його викупили. Дізнавшись, що наш батько живе в Україні, брат поїхав до нього і звідти пішов в армію. Мое життя скочувалося у прірву. Після одного поранення я потрапив у лікарню, і за півтора

місяця мого перебування там жоден з так званих моїх товаришів не відвідав мене. Я знову почав задумуватися над життям, але, окрім ненависті та злості, в моєму серці нічого не було. Я бачив, як на моїх очах руйнувалася моя сім'я, як мучилися біля мене мої близькі, кохані люди: дружина, моя донечка, мама. Але нічого не міг з собою зробити, я був у рабстві цього світу, світу, який називається злочинним, який прямо підкоряється пеклу і губить багато молодих душ. Так я втратив спочатку сім'ю, а потім і батьківщину. Їздив у різні міста, жив у своїх колишніх однополчан, з якими служив в армії. Але від себе не втечеш: гріх жив у мені — і я все більше жив у ньому. Потім я згадав, що в Україні живе мій батько і брат, тому в 1995 році я приїхав в м. Радомишль Житомирської області. Я дякую Богові, що я потрапив в Україну, яка стала моєю другою батьківщиною, бо тут Гос-

подь відродив мене, тут Господь дарував мені нове життя, тут я знайшов мир, спокій та радість для свого серця. Правда, для цього потрібно було аж цілих чотири роки.

Приїхавши в Україну, я побачив, що батько живе на квартирі і нічого не має. Я влаштувався на роботу, мріючи про нове життя, але алкоголь вже міцно тримає мене. Влаштувався вантажником на торгову базу, і тут під тягарем мішків, які я носив, Господь зробив свою роботу. Щодня згиналася моя гордість, смирявся гонористий характер. Але розгульне життя, яке ми вели, не залишало нас. Мій молодший брат знову здійснив злочин і потрапив у житомирський слідчий ізолятор. Пам'ятаю, коли мені і батьку дали перше коротке побачення з ним і ми по телефону через скло говорили, я вперше з уст свого брата почув про Господа Ісуса Христа, про те, що мені потрібне покаяння. Я, звичайно, не надав цьому значення, думаючи, що, можливо, йому так легше від того, що він говорить. Потім його засудили і дали 11 років посиленого режиму. Він зараз відбуває покарання в смт. Маневичі. Я пам'ятаю наше перше тривале побачення на цілу добу, коли ми могли зустрітися, обнятися і поговорити. Я не знав тоді, що це побачення повністю переверне моє життя, не знав я, що їду на побачення з Самим Господом. Пригадую, коли привели мого брата і ми обнялися з ним, я побачив зовсім іншу людину, якої я досі не знав. Я побачив нове творіння, про яке говорить Святе Писання. Його очі горіли, його уста промовляли прекрасні чисті слова. Вже не було тієї зневажливої пошмишки і того жаргону, яким ми розмовляли. Він був лагідний і тихий, і був настільки чистий в своїй арештантській роботі, що я побачив, наскільки я брудний у своєму «вільному» одязі. Він говорив про

Бога, він говорив про Духа Святого, про вічне життя, про Книгу Життя, і я подумав, що він збожеволів. Але разом з тим я ловив себе на думці, що теж хочу бути таким «божевільним», — настільки я відчув всю нечистоту свого життя. Брат сказав мені, що Бог — Всюдиприсутній і що я можу покаятися тут, в цій кімнаті, але я посоромився.

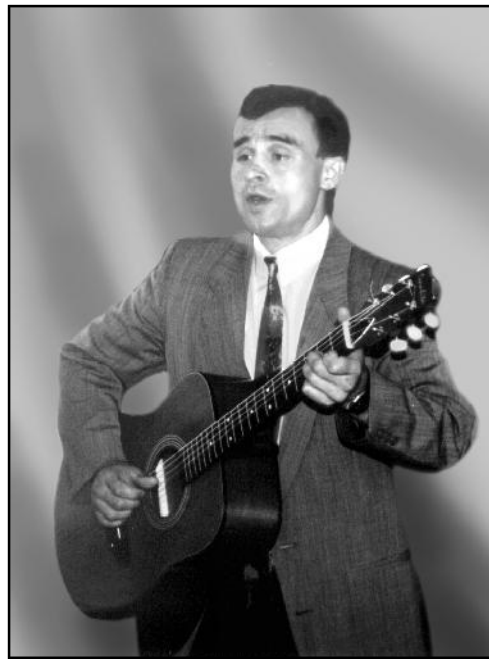
Настала ніч. І я там, на арештантській койці, під ковдрою говорив Богові про всі злочини, які я вчинив перед Ним, я просив у Нього пробачення і говорив: «Якщо Ти Всевидючий, то ти почувеш мене і під ковдрою». І Він почув. Слава Йому навіки!

Так я дізнався, що Бог — живий, що Він не відкидає таких людей, як я, а виринає їх з лап диявола. Але ще довгий рік я йшов до мого Господа. І в 1999 році після свята Пасхи в мене був один страшний запій, і я думав, що вже не виживу. Я став на коліна і сказав: «Господи, я не знаю, для чого я живу, але я дуже хочу жити. І якщо я виживу і Ти звільниш мене від усього, що мені заважає жити, я буду служити Тобі!» — і сталося чудо.

Мене перестали впізнава-

ти, і навіть рідний батько до цього часу не може зрозуміти, що сталося з його синами.

Тепер я служу Господу і не можу уявити себе, яким би я був, якби не служив Йому. Слово Боже каже, що «кому багато прощено, той багато любить». І я вдячний Богові, що я сьогодні можу працюва-

ти місіонером і бути корисним Господу. Прошу Бога також, щоб Він з'єднав мене з моєю сім'єю, і вірю, що це буде.

Ян АСЕПТАРОВ

Слава Ісусу Христу!

Дорогі наші брати і сестри! Ось уже вдруге я мала змогу прочитати черговий номер журналу «Благовісник». Мені його дали мої сусіди, що належать до церкви християн віри євангельської п'ятидесятників. Я сама православна. Бог — один! І мені насправді не дуже приємно ділити людей на конфесії, бо всі ми Його творіння, і в Бога є тільки дві конфесії: «овни» і «козли». «І коли я роздам усі маєтки свої, і коли я віддам своє тіло на спалення, та любові не маю, — то пожитку не матиму жодного!» (1Кор.13:3).

Я другий рік відвідаю православні біблійні курси, які веде отець Олег Ведмеденко. Дякувати Богові, що і в православ'ї з'являються проповідники, ті ангели (вісники), що зворушують воду вчення Господнього.

Я дуже люблю читати, досліджувати Святе Письмо, передлачую різну християнську літературу. Мені журнал «Благовісник» дуже сподобався. Я би хотіла отримувати його. Напишіть мені, за яких умов це можливо.

Спаси Вас, Господи!

Олена Монастирська, с. Рованці, Луцький р-н.

Здоровий!

...1992 року над Україною плинуло тепле безхмарне літо. Сонце привітно усміхалось з глибини небес, легкий вітерець зірвався з височини і м'яко торкнувся шорсткого волосся дев'ятилітнього хлоп'яти, що ледь накульгуючи йшов вулицею свого рідного міста. Саме тут, у старовинному Ізяславі на Хмельниччині, розпочав він життя, саме тут він зробив перші кроки, тут відчув радість і пекучий біль. Малий з великою обережністю ступав на ліву ногу. Кожен крок давався йому нелегко. На обличчі усмішка, а у душі — крик: «Чому? Чому це трапилося зі мною? Чому я не можу бігати і стрибати, як мої друзі? Чому моє коліно розпухло і перестало згинатись та розгинатись? Чому лікарі розводять руками і не можуть дійти згоди у визначенні діагнозу?.. Чому?..» Плакав лише уночі... А мати... а мати плакала, не ховаючи сліз і немов не чуючи заспокоювань батька, що мужньо зносив горе... Їх любий синочок внаслідок випадкової травми коліна втрачав щасливі миті дитячих років... Що може бути важче?.. Батьки, виховані на засадах атеїзму, кидалися від одного лікаря до іншого. І врешті повезли малого Миколку до обласної лікарні. Лише там, після ретельних обстежень, вдалося виявити причину нещастя — туберкульоз кісток. Хвороба, що нищить організм, завдає болю, доводить до відчаю...

Трагедія сім'ї, трагедія матері, трагедія дитини... Запитали: «Що буде далі з нашим

сином?» — і щось стиснуло горло, коли у відповідь почулося: «Це не смертельно. Однак, ми не можемо обіцяти повного одужання. Ця хвороба ніколи не буде вилікувана до кінця. Вогнище можна пригасити, але туберкульоз колись знову дасть про себе знати. Це — на все життя...» «А чи є шанс бути вилікуваним?» — з надією на ствердну відповідь запитала мама. Медики у свою чергу порадили: «Є у Криму, у місті Алушка, санаторій, де таких дітей намагаються вилікувати. Везіть дитину туди. Може, там щось скажуть». Батьки вхопилися за цю ідею, як потопаючий за соломинку...

І ось позаду майже рік мандрівок лікарнями, позаду кілометри залізниць і автострад, позаду біль тіла і душі, а попереду — невідомість... Мати і син зупинилися перед воротами з вицілілою табличкою «Санаторій імені Боброва». Хвилюючись, увійшли на «територію порятунку». Нижче шосе між зелені кипарисів і бурштинових стовбурів сосен проглядали незнайомі будівлі. У серці жевріла надія: «Тут допоможуть!» Але вже під час першої розмови з медиками ця несмілива мрія згасла: сину необхідно як мінімум рік провести прикутим до ліжка. Якщо справи не підуть краще, його чекає операція — можливо, не одна. Іншого шляху немає.

Час маминої відпустки був обмежений і вона була змушена повернутися додому, а Миколка залишився один серед жорстокого світу. Навколо ньо-

го були такі ж, як він, знедолені діти. Довга тераса, на якій майже упритул стояли залізні ліжка... До 50 дітей в одному приміщенні, кожен зі своїми переживаннями, прагненнями і мріями. Туберкульоз урівняв їх, наповнив їхні серця озлобленістю на весь світ... В одного хлопчика, що лежав неподалік від Миколки, вдома померла мама, а він так і не зміг востаннє глянути їй у вічі, сказати, як він любить її, прошепотіти останнє «пробач»!..

Спливав час... Курс лікування складався з жахливих медикаментів. Намагаючись вилікувати кістки, цими засобами нищили внутрішні органи, пам'ять... Метою їх дії було подолання хвороби, але й це не допомагало... Коли мама через деякий час знову приїхала до Миколки, було зроблено перевірку: чи не покращився стан? Аналіз виявив гірку правду: не покращився, а навпаки — хвороба прогресує...

Ті, хто проводив безсонні ночі над ліжечком свого малляти, піклувався про нього чи неї, віддавав цвіт своєї душі своїй кровиночці, так, тільки ті люди можуть сповна зрозуміти розпач матері у цій ситуації... Хотілося втішання, розради, підтримки, хотілося почути чиесь тепле слово... Де знайти душевний спокій? Куди і до кого йти за порадою серед чужого міста?..

Пішла до церкви... Довго вагалася перед тим, як переступила поріг ще недобудованого собору... Тихо зайшла у напівморок, осяяний свічками, і заплакала... Стояла, довго

Невисловлені переконання — не переконання. М. Огарєв

дивилася у вись... Люди мовчки обминали її, обвіваючи холодом кам'яних сердець. Вийшла з храму розчарована і розбита. Повернулася до кімнати, мимоволі увімкнула радіо... Сіла... А з приймача полинув тихий спів про Того, Хто любить кожного, Хто помер за грішників, Чиє ім'я викликало щем у серці. Прислухалася, а далі, сама того не усвідомлюючи, помітила, що їй небайдужі слова про Творця, що вони ваблять і кличуть її... З трепетом записала адресу, що була оголошена в кінці передачі, а наступного ранку пішла шукати християн...

На першому ж служінні покалася. Відчула те, чого так довго не могла знайти, — тепло, ласку, ніжність. Коли запитали про проблеми, що потребують молитви, тихо сказала: «Мій син у санаторії імені Боброва». І вся церква, чужі, незнайомі їй люди молилися за її сина так, ніби то було їхнє дитя: палко, гаряче, щиро. Цього ж дня, немов на крилах, прилетіла до Миколки, віддала йому щойно отриманий Новий Заповіт і сказала: «Сину! Читай цю книгу! Молися Богу! Тепер ми будемо жити інакше».

І здавалося, що вже не так довго тягнуться дні, і не так печуть незагоєні рани душі, коли малий розгортав Євангелію і читав її оповіді. Він завжди слухав мамині пояснення, розповіді про зібрання. Одного разу мама показала йому місце, що глибоко зворушило його. Коли вона прочитала 14 і 15 вірші з 5-ого розділу Послання апостола Якова, малий задумався: «Як це стосується мого життя?»

«Чи хворіє хто з вас? Хай покличе пресвітерів Церкви, і над ним хай помоляться, намастивши його оливою в Господне Ім'я, і молитва віри оз-

доровить недужого, і Господь його підійме...» (Якова 5:14-15).

Він запитав у мами: «Чи стосується це мене? А якщо стосується, то чи можуть пресвітери місцевої церкви виконати це повеління Божого Слова і щодо мене?»

Мама звернулася до служителів, і одного сонячного ранку до Миколки прийшли двоє чоловіків, на руках перенесли його до іншої кімнати, а там з привітною усмішкою запитали, що хлоп'я знає про Ісуса, чи вірить малий у те, що Господь учора, сьогодні і повіки той же, чи має впевненість, що Бог зцілить його. А тоді, зачитавши кілька місць із Біблії, вони змастили дитячий лобик оливою і почали молитися. Це була чудова, ревно молитва! Коли ці люди ще молилися, Миколка подумки промовив: «Ісусе! Я вірю, Ти зцілюєш мене!» І в ту ж мить його пройняла надзвичайна і неоясненна радість і приплив енергії,

На обличчі усмішка, а у душі — крик:
«Чому? Чому це трапилось зі мною?
Чому я не можу бігати і стрибати, як
мої друзі? Чому моє коліно розпухло і
перестало згинатись та розгинатись?
Чому лікарі розводять руками і не
можуть дійти згоди у
визначенні діagnoзу?... Чому?...»

ніби електричний струм ледь чутно прокотився тілом з голови до ніг і вийшов крізь ліве коліно...

Скінчилася молитва, попросившись, пішли брати, згодом — мама. Здавалося, все було так, як і раніше, але залишилася радість і слова, що вогненними літерами палали у свідомості: «Здоровий! Зцілений Ісусом!» Хлопчик поглянув на ногу — опухлості як і не було, він зігнув і розігнув

коліно, погладив те місце, що ще кілька хвилин тому було хворим... Коли прийшла мама, Миколка попросив, щоб вона перевела його в іншу кімнату. «Навіщо?!» — запитала вона. «Як це навіщо? Хіба ти не знаєш, що Ісус зцілив мене?! — щиро здивувався малий. — Дивися, мамо! Я можу йти!» І вперше після довгого лежання він встав на ноги і пройшов з одного кінця ліжка до іншого, потім ще раз і ще раз... І знову сльози в очах матері... Але тепер це були не сльози болю, а сльози щастя...

Після шести місяців бездіяльності м'язи на ногах майже повністю були атрофовані. Згідно медичної точки зору, шкіра і кістки аж ніяк не змогли б витримати маси організму під час ходи, але малий ішов... Після лежання вестибулярний апарат, що координує рухи людини, не міг нормально функціонувати, але хлопчик навіть не похитнувся і не відчув найменшого запаморочення... Він бачив, як підіймають на ноги дітей, що пролежали такий довгий час. Вони не можуть рівно стояти, їх підтримують, підставляють милиці, заново вчать робити «перші» кроки... Але Миколці не потрібно було, щоб хтось із людей тримав його: його тримав Сам Ісус! Йому не потрібні були милиці: Сам Творець неба і землі був йому опорою... Фантастика? Ні, просто ще одне підтвердження всемогутності Бога Живого, диво, здійснене з Його величезної любові...

І знову, як і раніше, лікарі розводили руками і, не маючи що сказати, просто дозволили Миколці «передчасно» розпочати ходити. «Невже справді диво?» — сумнівались вони, але вибору не було — реальні факти з реального життя доводили: туберкульоз подолано!

Подолано в одну мить і не силою ліків, але силою Ісуса Христа... А хлопчик, який ще півроку тому не бачив ніякого сенсу в житті, тепер був найщасливішою людиною на Землі... Ісус повертає надію розбитим серцям!..

...Літо 2000 року було дощовим. Сонячні дні були рідкістю. В один із таких днів

берег невеличкого озерця був заповнений людьми, що підійшли до самої води, щоб стати свідками святкової події: ще одна душа дає обіцянку Богу служити доброю совістю... Вітерець торкнувся волосся юнака в білій одежі, що виходив із водойми, радісно усміхаючись, виходив рівним, чітким кроком без жод-

ного натяку на колишню хворобу. А на березі вже чекали вітання: радо простягнув руку батькові, приголубив вже злегка посріблені скроні матусі, поплескав по плечу молодшого брата, підняв очі до неба і, як і сім років тому, прошепотів: «Здоровий!»

Микола САВЧУК,
м. Ізяслав

Бог, Який не виправдав сподівань

«Невже Бог забув про все, що я для Нього зробив?» — з гіркотою та розчаруванням вигукнув король Людовік XIV після поразки французької армії при Мальпланці у 1709 році. Яка важка втрата — розбита не лише армія, але й віра в Бога! Всевишній не виправдав сподівань монарха і так «підвів» його у відповідальну хвилину. Як боляче!

Але ще більш боляче, коли бачиш, що король далеко не єдиний, хто так думає. «Ти мені — я тобі» — цей життєвий принцип настільки вріс у життя і свідомість людини, що багато хто намагається застосувати його і щодо Бога. «Господи, я побудую Тобі храм, пожертвую на церкву, ходитиму на богослужіння, буду виконувати Твої заповіді, а Ти мені даси успіх в житті, в бізнесі, влаштуєш мої проблеми, покараєш моїх ворогів». Стосунки з Богом — це як стосунки з діловим партнером. От добре було б, якби ці стосунки та ще й оформити документально. Скажімо, у вигляді договору. Тоді Богові вже нікуди не дітися: «Ось бач, Ти ж Сам пообіцяв!». І якби можна було, то знайшлися б гарячі голови, які не проти і в суд на Господа подати.

А втім, багато хто й справді судиться з Творцем. Є чимало так званих «віруючих», які відверто паплюжать Бога після того, як Він, начебто, виявився «невірним». От себе, на жаль, ніхто не хоче визнати невірним. Чимало з них стають атеїстами та богозневажниками, кажучи: «Не потрібний мені такий Бог, Який не відповів на моє прохання».

Забувають люди (чи, може, не хочуть знати?), що найбільше та найважливіше Бог для них вже зробив. Він так полюбив кожную людську істоту, що віддав Сина Свого Однородженого. Віддав все, що мав. Найдорожче. Найцінніше. Чи маємо ми право тепер ставити якісь претензії до Нього? Єдине, що вимагається від нас — це вірність. Ми повинні віддячити Богові тим самим, що Він проявив зі Свого боку — любов'ю. А коли є взаємна любов, там не буде місця принципу: «Я тобі — ти мені». Бо справжня любов — безкорислива. Якщо ми любимо «за щось», це вже не любов. Це пристрасть, а пристрасть завжди егоїстична. «Любімо не словом, ані язиком, але ділом та правдою!» (1 Ів. 3:18). А це значить, любити і тоді, коли ти втратив дітей та багатство і сидиш прокажений в попелі, як Йов, коли твоє дитя померло, як у Давида, коли ти проданий у рабство, як Йосип. Це значить — бути вірним і тоді, коли ти отримав поразку, як Людовік XIV. А Бог буде вірним завжди! І Його обітниці в силі і понині. В тому числі і найбільша з них — «переможець успадкує все!»

Але успадкує все-таки — переможець.

35 християн арештовано в Китаї

Щонайменше 35 християн було арештовано нещодавно в КНР за участь в недільному молитовному зібранні.

За повідомленнями із Гонконга, 35 членів протестантської церкви було арештовано в місті Дошен (автономний район Внутрішня Монголія) в суботу 26 травня. Арештованих звинувачували в нелегальній релігійній діяльності, допитували протягом цілої ночі, після чого 20 з них було присуджено сплатити штраф 20 юанів (\$24) і відпущено на свободу.

Інші 15 чоловік — зокрема, організатори молитовного зібрання — мабуть, будуть відправлені в сумно відомі табори трудового перевиховання. Серед найбільш ймовірних кандидатів на відправлення в табір — жінка на ім'я Ван Юлань, чоловіка якої позбавили волі ще минулого року.

За даними Френка Лю, директора гонконгського Центру інформації з прав людини і демократії, тепер в Китаї нараховується 40 млн. протестантів і 15 млн. католиків. Багато хто з них змушений молитися в каткомбних умовах.

Благовіст-інфо.

У 4 номері «Благовісника» за минулий рік була допущена помилка в адресі Центру апологетичних досліджень. Його правильна адреса така:
Україна, 01001, Київ-1, а/с В-92,
Центр Апологетичних досліджень.
Россия, 194044, г. С-Петербурґ, а/я 954

Депутат Верховної Ради України Василь ОНОПЕНКО: «Мої колеги так і не зрозуміли, що зі мною сталось»

— Василю Васильовичу, думаю, нашим читачам буде цікаво особисто від Вас почути про початок Вашого життя, про Ваших батьків.

— Я народився 10 квітня 1949 року в селі Великі Крушенці, що на Вінниччині, в селянській родині. Моя мама, 1930 року народження, була звичайною селянкою, але була і не простою жінкою, бо мала мудрість від Бога. Батько, 1917 року народження, брав участь у кількох війнах, воював з білофінами, потім захищав Ленінград. Після війни більше 16 років працював головою колгоспу. Помер рано, у 1972 році, прямо на робочому місці, але пам'ять про нього до цього часу збереглася серед людей. Він мав не підробний авторитет і повагу в них. Тому для моєї мами не було сумніву, як назвати свого первістка. Отже, мене назвали Василем на честь мого батька. Мої батьки виховали трьох дітей.

Думаю, що першооснову і гарт для свого подальшого життя, для долання майбутніх перешкод і досягання поставленої мети я отримав від

Не так давно поняття «політик і християнин» і все, що пов'язане з ним на теренах нашої країни було неприйнятним у зв'язку з пануючою атеїстичною ідеологією в суспільстві. Сьогодні це не тільки зрозуміле, але, на наш погляд, єдино правильне для подальшого державотворення, виходу з кризи та розквіту України. Депутат Верховної Ради Василь Онопенко один з політиків-християн. Пропонуємо вашій увазі інтерв'ю нашого кореспондента з депутатом для ближчого знайомства з ним, насамперед, як християнином.

батьків і від простого укладу селянського життя.

— Чи залишився у Вашій пам'яті якийсь яскравий дитячий спогад, що викликав першу образу, почуття оточуючої несправедливості?

— Одного разу, на початку зими, коли мені ще й шести років не було, цілий день падав пухнастий білий сніг. Зачудовано я спостерігав за ним, а ввечері, разом з іншими дітьми, я радісно вовтузився в тому снігу. Для мене то була мовби казка. Прокинувшись наступного дня, я вибіг надвір, сподіваючись на продовження вчорашньої казки, але вона закінчилася... Навколо була лише земля — мокра та чорна. Я стояв глибоко вражений. Чому саме так сталося?! Це ж несправедливо! У мене з'явилося почуття якоїсь образи, невідомо на кого. Можливо, вже тоді Бог

дав мені перший урок і розуміння того, що ми живемо на грішній землі і навколо нас життя, яке складається не лише з яскравих кольорів.

— Як до Вас прийшло розуміння, що є Бог?

— Я завжди розумів, що Бог є, але не знав, який Він. У дитячому віці я думав, що подібно до того, як мій батько керує колгоспом, так само й Бог світом. Дякую Господу, що тепер Він через пізнання Його Слова, Біблії, відкриває мені Себе. Моя мама і бабуся не були комуністками і часто відвідували православну церкву, водили й мене. Отже, певне сприйняття Бога у мене було ще з дитинства. Навчачись у юридичному інституті, я вивчав, на жаль, не Біблію, а марксизм-ленінізм. А основа такої науки — атеїстична. На той час я щиро помилявся, бо думав, що вчен-

ня Маркса-Леніна пропонує ідеальний устрій суспільства. Я вважав, що все негативне у державі можна виправити певними світськими законами (цивільними, земельними). Багато років я мав таке розуміння. На початку 90-их років, на зламі епох і економічних формацій, я почав змінювати свій світогляд. Коли відкрилися таємні архіви КПРС, я довідався про інший бік комуністичної ідеології. Я особисто побачив життя країн так званого «загниваючого капіталізму» і переконався, що комуністична ідеологія — це лише хибна теорія устрою суспільства, яку неможливо втілити у життя для блага народу.

Пригадую, коли я працював суддею, ми виїжджали в деякі села, то нас попереджували, що там секта, щоб ми остерігалися віруючих, бо вони проти Радянської влади. Я бачив тих людей і не розумів, яку ж загрозу вони несуть для держави. Вже тоді у моїй душі з'явилися певні сумніви щодо існуючого стану речей у нашому тодішньому суспільстві.

А коли я працював у Києві міністром юстиції, то тоді особливо гостро відчув несправедливість навколо. «Як добитися правди?» — кричала моя душа. Перший рішучий крок протесту я зробив, коли у присутності більше 100 журналістів заявив про те, що йду з посади міністра, бо не можу миритися з корупцією і повною бездуховністю, яка заповонила вищі ешелони влади. Вже тоді я почав розуміти, що прийняттям лише справедливих, на мій погляд, законів неможливо виправити в цілому суспільство, лю-

дей, владу. Я вичерпав себе і в той момент не бачив, як реалізувати свій досвід, плани, можливості.

— **Очевидно, саме тоді став той момент, коли Ви зрозуміли не тільки розумом, а швидше — серцем, що Вам потрібен Господь Бог?**

— Саме так. Я почав шукати Бога. На той час я працював у Чернівцях. Почав шукати зустрічей із служителями-християнами, відвідав майже всі церкви у місті, співав псалми, молився. Я шукав відповідь і підтримку. І я її отримав в Ісусі Христі та Його Церкві. Зауважу, що я не мав наміру здаватися, але вже тоді розумів, що всяка боротьба без Божої підтримки зазнає краху.

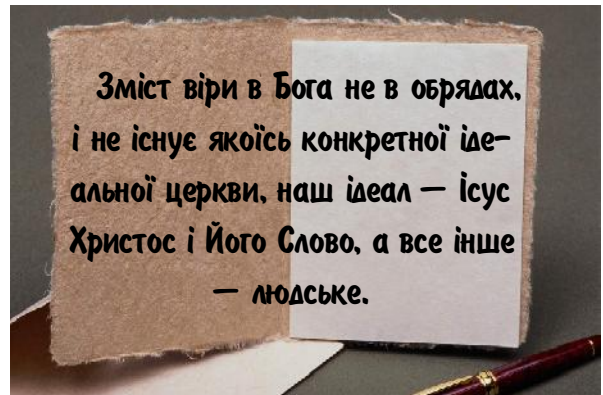
Я поставив собі за мету стати саме народним депутатом, щоб мати можливість реалізувати свій досвід та можливості. Проти мене влада організувала цілеспрямоване протистояння, вклала величезні кошти, щоб переконати народ, що я несу якусь загрозу для нього. Представники влади на місцях ходили з хати в хату і попереджували, щоб за мене ніхто не голосував, двірники зривали мої агітаційні плакати. Але народ мене вибрав.

— **Чи не думали християни, що Ваша прихильність до них — свосерідна політична гра?**

— Дійсно, такі думки виникали. На жаль, дехто з політиків так і робив — всім відомий сумнозвісний випадок з Павлом Лазаренком. Але за-

гравати з Богом недопустимо. Що ж, життя покаже, наскільки я щиро вірую в Бога.

У присутності багатьох пасторів я покаявся у своїх гріхах, а в 1997 році, разом з дружиною, прийняв святе водне хрещення по вірі. Зараз я все більше утверджуюсь у вірі в Бога, читаю Біблію. Побачив, що, незважаючи на всі мої знання, вона складна для мене. Тому я часто прошу

Бога дати мені розуміння Його Слова. Я почав щотижня відвідувати заняття з вивчення Біблії, які проводить Софія Жукотанська.

— **Чи можете Ви навести життєві приклади, які сприяли особистому утвердженню у вірі?**

— Таких прикладів багато. Насамперед, я особисто бачив, як Бог міняє людей. Колишній алкоголік, наркоман стає пастором — прикладом для інших у святому житті. Чи це не чудо, яке може зробити лише Бог? Я не раз відвідував християнські реабілітаційні центри, мав бесіди з тими людьми, допомогти яким сучасна медицина була безсила. А Бог допоміг.

Нещодавно, коли у Києві були евангелізаційні зібрання з участю відомого про-

«Скільки зручностей втратив би престол, якби туди потрапила мудрість!..

Що б тоді лишилося від стількох багатств, стількох почесей, переваг, обов'язків, посад, прибутків та всіляких благ?»

Еразм Роттердамський, «Похвала глупоті»

повідника Осборна (до речі, я наполегливо добивався у місцевої влади дати дозвіл на проведення цих заходів), я був свідком того, як люди кидали милиці і йшли на сцену. Звичайно, що їх оздоровлював не проповідник, а Ісус Христос. Особисто в моїй сім'ї я також побачив чудо Боже. У моєї меншої доньки знайшли під корою головного мозку кісту. Призначили операцію в інституті нейрохірургії, але пастори порекомендували нам молитися до Бога. Протягом літа ми молилися, нас підтримувала церква, а восени, коли настав крайній термін для проведення операції, зробили дослідження — кіста зникла. Цю операцію зробив Бог. Слава Йому!

— **Як Ви особисто сприяли у прийнятті законів, що стосуються віруючих, і яка Ваша позиція щодо Церкви конкретно і в цілому?**

— На початку 90-х років я брав участь у виробленні проекту Конституції України. Ще тоді Бог поклав мені на серце домагатися того, щоб були затверджені рівні права для віруючих усіх конфесій. Також питання про альтернативну службу було запропоноване безпосередньо мною. Зараз це звучить звично, а тоді то були важливі, суттєві кроки на шляху до справжньої демократії, державотворення. До віруючих усіх християнських конфесій я ставлюся однаково, нікого не принижую і не піднімаю. Якось один православний священник мені з обуренням зауважив, мовляв, який же я православний. А я кажу, що я — православний, бо правильно славлю Бога. Зміст віри в Бога не в обрядах, і не існує якоїсь конкретної ідеальної церкви, наш ідеал — Ісус Христос і Його Слово, а все інше — людське.

— **Бути християнином і політиком важко?**

— Поеднувати політика і християнина справді нелегко. Я звертаюся в молитві до Бога

в будь-яких складних ситуаціях, щодня зранку, хоча б коротенько, прошу Божого благословення. На початку мого становлення як християнина іноді виникали думки: хоч би на декілька хвилин стати «невіруючим» і «достойно» відбитися від тих чи інших нападок. Але зараз такі думки не виникають, я спокійно реагую на несправедливість щодо мене і не маю ненависті до своїх недоброчинців, а навпаки зичу їм щастя і добра. Мої колишні колеги Суркіс і Медведчук так і не зрозуміли, що зі мною сталося. «Напевно, у нього щось з головою, бо він спокійний тоді, коли неможливо зберегти спокій», — резюмували вони. Якраз тоді я особливо сильно відчув, що я не один, а з Богом. На жаль, для них віруючі і сьогодні залишаються «сектантами», тому-то їм і неможливо зрозуміти мене. Але я бачу, скільки справжньої інтелігенції, лікарів, вчителів, діячів культури сьогодні є членами євангельських церков.

— **Якщо б Ви зараз втратили становище в суспільстві, Ви були б дуже засмучені?**

— Я вже один раз таке пережив, коли залишив посаду міністра. Сьогодні для мене втратити певну світську посаду — це не є важливо. Для мене посада — це реалізація моїх можливостей. Де хоче бачити мене Господь, нехай так і буде. Моє особисте бажання — ще попрацювати в парламенті. На все воля Божа. Якщо Богу до вподоби, то Він відкриє всі двері і допоможе реалізувати в ній, втілити в

життя ті плани, що є в мене, а їх у мене — десятки. Я впевнений, що Бог хоче, щоб віруючі зайняли активну позицію, не були лише пасивними спостерігачами. «Віра без діл — мертва», — так стверджує Святе Письмо. Спочатку віра в силу Ісуса Христа, а результатом такої віри обов'язково будуть діла, угодні Богові. Віра й діла — це два весла одного човна.

— **Ваші побажання нашим читачам.**

— Я переконаний, що наш український народ особливо відкритий для прийняття віри в Бога. І зараз час відроджувати духовність нашого багатотраждального народу, а справжня духовність розпочинається саме з віри в Бога. Я в цьому особисто переконався і бачу, що й деякі інші депутати починають розуміти, що лише Бог може виправити нас і наше життя. Хотів би, щоб у парламенті була фракція хоча б з 10-15 християн. Тому прошу усіх віруючих наполегливо молитися за це і за мене, щоб Бог і надалі використовував мене так, як Йому до вподоби. Я хочу знати волю Божу і виконати її. Це моє побажання всім християнам: виконати волю Божу, реалізувати той талант і потенціал можливостей, який кожному дав Бог.

*Вів розмову Геннадій
АНДРОСОВ*

Озирів

Відчуваю

«Але тепер, коли я заворів, моя совість, яка так довго спала, почала пробуджуватись, і мені стало соромно за своє минуле життя... І я заблагав у молитві: «Господи, будь мені помічником, бо я перебуваю у великій біді!» Це була моя перша молитва, якщо можна назвати її молитвою, яку я промовив за довгі роки. Совість мучила мене і, здавалось, вголос гово-

рила мені: «Нещасний! Озирнись на своє втрачене життя!» Я взяв Біблію і почав читати... Перші слова, на які я натрапив, були: «...і до Мене поклич в день неволі, — Я тебе порятую, ти ж прославиш Мене!» (Пс.50:15). Перед тим, як заснути, я зробив те, чого не робив ні разу в своєму житті: я схилився на коліна і помолвився Богу, щоб Він виконав мені цю обіцянку, що,

якщо я покличу Його в день неволі, Він порятує мене».

Ці слова належать знаменитому літературному герою Робінзону Крузо, релігійні переживання якого є відображенням духовної біографії Даніеля Дефо — всесвітньо відомого письменника, автора популярного роману «Робінзон Крузо».

Даніель Дефо уособлює тип людей, які багато знають про

Бога, але не поспішають визнати свої гріхи і служити Йому, навіть свідомо віддаляються від Нього в гонитві за багатством і славою — цими дорогоцінностями світу. Доля таких людей — це ланцюг стрімких злетів і не менш стрімких і болючих падінь, який обривається якщо не покаяттям і наверненням до Спасителя Ісуса Христа, то загибеллю.

Даніель Дефо народився в Лондоні в сім'ї торговця свічками і переконаного пуританина Джеймса Фо в 1660 році. Це були тяжкі часи в історії Англії, коли відновилася монархія і почалися гоніння на всіх, хто не погоджувався з офіційною церквою. Їм забороняли проведення богослужінь, коли ж хто порушував цю заборону, то міг потрапити в тюрму або в заслання на сім років.

Маленький Даніель пам'ятає таємні недільні зібрання, на які його брали батьки і проповіді незламного пастора доктора Аннерслі. В кабінеті цього ж пастора він отримав домашню освіту з добрими знаннями англійської мови і математики. Це дало йому змогу навчатися в нонконформістській академії в Лондоні, яка давала передові на той час знання.

Міцної будови, темноокий, діяльний, Даніель Фо був лідером серед молоді академії і навіть одного з районів міста. Однак він бачив велику різницю між своїми легковажними друзями та членами тієї церкви, яку він відвідував разом з батьками, — вони вірили в Бога. І він сам вірив. Але маючи переконання в силі особистої віри, не схилився до ніг Христових.

Незважаючи на надії батьків, що їхній син стане служителем церкви, Даніель залишає академію і стає учнем торговця. Тут він виявив гарні здібності до торгівлі, і йому дають роботу представника фірми, а потім і коміво-

яжера компанії, яка постачала імпорتنі товари для британських фірм. Молодий Фо полюбив торгівлю і повністю віддався своїй улюбленій справі. Коли йому було 23 роки, він одружився на багатій побожній християнці Мері і за її гроші відкрив власну фірму «Даніель Фо, купець», в якій займався не дрібною торгівлею, а ґуртовою імпорнтними товарами. Це було саме те щастя, про яке він мріяв.

Час, в який жив Даніель Фо, був часом утопічних проєктів як змінити світ. Фо, як любитель поговорити і посперечатися про ідеї, став друкувати і свої проєкти для вирішення усіх світових проблем. Скоро він став відомою фігурою в аристократичних колах. Метою всієї цієї його діяльності була кар'єра. Пишний стиль життя аристократів потребував великих грошових витрат — і цим «мистецтвом» Даніель досконало оволодів. Він став мало уваги приділяти своїй дружині і дітям, а проводив свій час в благородному товаристві, катаяся на своєму улюбленому жеребці чи відвідував провінційні ярмарки, навіть якщо в цьому не було потреби.

Через два роки сімейного життя Фо записався в армію Монмаута — протестанта, претендента на престол після смерті короля Карла II. Але корону прийняв Яків II — ревний католик. Після короткого бою Монмаут потрапив у полон, його прибічники були суворо покарані. Фо вдалося втекти. Він затаївся і далі займався торгівлею. А потім, посмілішавши, знову приєднував до політиків — противників короля Якова II. Навіть заснував нонконформістську домашню церкву, в якій був пастором два роки. Але це була тільки невдала спроба заслужити Божу прихильність, бо тих поверхових християнських знань, які він здобув у юності, було замало. Фо

почав вивчати історію, бо це було потрібно для написання політичних памфлетів. Скоро він зі своїми амбіціями і талантами здобув громадське визнання. Його промови і статті знаходили відгук у серцях незадоволених королем Яковом II. А сам Даніель Фо став головним прибічником, захисником і пропагандистом британської реформаційної конституційної партії, якій і присвячував свої памфлети. І ось у 1688 році сталося те, чого бажали протестанти і прихильники цієї партії — Вільгельм Оранський висадився в Торбі, щоб зайняти престол дискредитованого короля Якова II. Даніель Фо в цей час був на вершині успіху: він отримував величезні прибутки зі своєї торгівлі, його визнавали кращим публіцистом і поетом. Але раптом після цього на нього звалилася катастрофа; через війну з Францією два кораблі, завантажені його товарами, не прибули в порт призначення, — і він стає банкрутом. Щоб не бути суворо покараним (а банкрутство в ті часи каралося дуже суворо), Даніель переховується. На щастя, його дружина за допомогою одного з друзів зуміла зібрати необхідну суму, щоб він зміг продовжити бізнес, але з умовою, що в першу чергу повертатиме борги. Хоч банкрутство і зашкодило його репутації, він не смирився, не заспокоївся в своїх амбіційних планах, написавши ще одну книгу про те, як вирішити деякі світові проблеми, зокрема, про заходи з надання допомоги торговцям і про можливість освіти для жінок. Королева Марія випадково прочитала цю книгу і гаряче підтримала її ідеї. Даніель отримав аудієнцію в королівському палаці, а потім став його постійним відвідувачем. Саме в цей час він на догоду королю та королеві змінив своє прізвище Фо на Дефо, щоб воно звучало аристократичні-

ше. І ось Дефо стає другом короля Вільгельма і його неофіційним радником. У Тілбері він збудував завод з виробництва цегли та черепиці, продукція якого добре продавалася. Це дало йому змогу повністю розплатитися з боргами. Вільний від боргів і знов багатий, Дефо віддався задоволенням світського життя. Його шестеро дітей, два хлопчики і чотири дівчинки, росли фактично без батька, який проводив дні і ночі у світському колі, в ресторанах Вест-Енда, з коханкою, яка навіть народила йому сина.

В цей час, складається враження, Дефо не відчував ніяких докорів сумління, ніякого сорому за свою поведінку. Ніякі перешкоди і розчарування не змогли похитнути його марнославства, амбіцій і прагнення до багатства. Він не сумнівався у своїй правоті навіть тоді, коли писав про релігію. Так пролітали роки безбожництва. За ці роки вирости його діти і почали зневажати свого батька, за ці роки ним було написано багато памфлетів, багато поем, найпопулярнішою з яких була поема «Чистокровний англієць», яку багато хто цитував на пам'ять. Знаменитість, багатство, зверхні манери сприяли тому, що Дефо нажив собі багато ворогів у світських колах. Коли раптом помер король Вільгельм, він опинився серед них, беззахисний і зненавиджений. Вороги шукали нагоди розправитися з ним, тим більше, що престол зайняла королева Анна, дочка короля Якова II, прихильниця католиків, яка

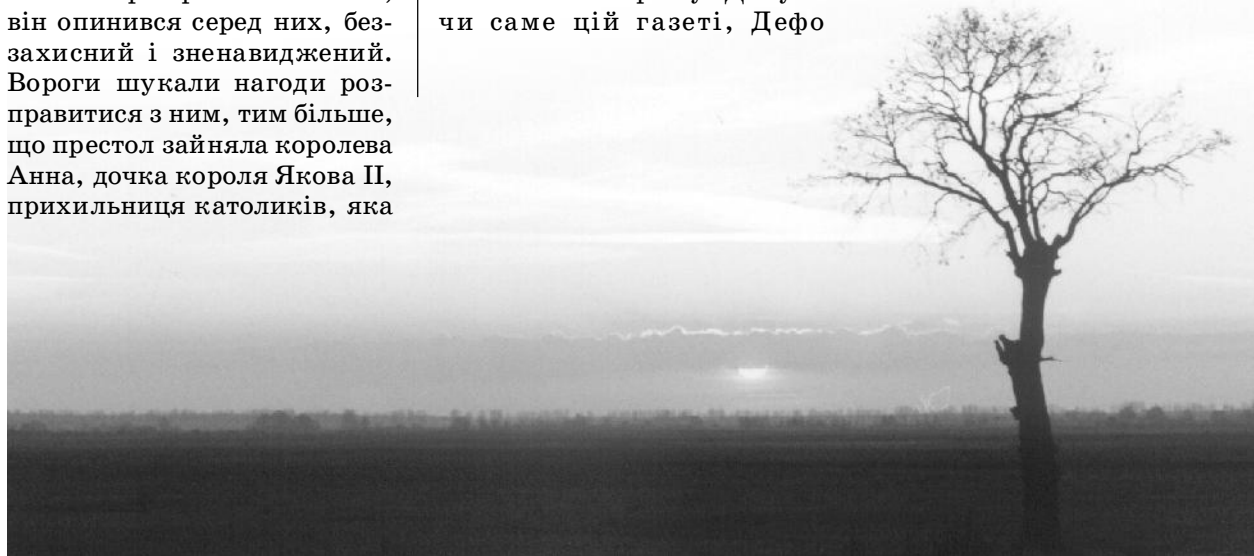
назначила міністрами колишніх опозиціонерів. І ця нагода з'явилася, коли Дефо написав іронічний памфлет «Найкоротший спосіб розправитися з інакодумцями» на захист нонконформістів. Його було звинувачено у висміюванні духовенства і порушенні громадського спокою і арештовано. На суді Дефо визнав себе винним, і йому присудили триразове покарання біля ганебного стовпа і позиттєве ув'язнення в Ньюгейтській тюрмі. В тюрмі Дефо прийшли думки написати офіційний лист королеві Анні з пропозицією розповісти їй все, що він знав про тодішніх відомих політиків. Знатні люди, які могли бути дискредитованими зізнаннями Дефо, пообіцяли йому допомогу і звільнення з тюрми.

Через п'ять місяців він був звільнений зусиллями Роберта Харлі, честолобного спікера палати обшин, який потім став фаворитом королеви Анни, а потім графом Оксфордським. В подяку за це Дефо повинен був стати редактором нової газети, метою якої було підтримувати Харлі та його партію. В руках Дефо газета швидко стала найпопулярнішим виданням з великим тиражем. Дев'ять років вона не тільки впливала на громадську думку, але дала новий напрямок в поданні газетного матеріалу. Дякуючи саме цій газеті, Дефо

пізніше назвали батьком сучасної журналістики.

Люди, які заздрили успіхам Дефо, також політичні противники, почали поширювати недобрі чутки про його минулі фінансові невдачі. В той же час перевантаженість роботою і невпорядкований спосіб життя помітно підірвали його здоров'я. Дефо зрозумів, що він кращі свої роки віддав газеті, зрозумів порожнечу цього світу. Його почало мучити почуття глибокого відчаю. Він усіма силами добивався багатства і слави, а отримав тяжку роботу, заздрість, ненависть, страждання і хвороби. Саме в цей час Дефо знову притягнули до судової відповідальності за публікацію бунтарських матеріалів і посадили в тюрму. Роберт Харлі визволив його, але через рік Дефо були висунуті нові звинувачення. Суду не було, але були розірвані зв'язки з Харлі, а газету закрито.

П'ятдесятичотирирічний Дефо, оцінюючи власне життя, усвідомлював свій повний крах. Під час тяжкої хвороби він смирився і розкаювався, що знехтував своєю сім'єю ради власних егоїстичних бажань і гонитви за успіхом, розкаювався, що вперто намагався позбутися християнської моралі, в якій його вихо-

ували з дитинства, — і поступово в його житті і світогляді відбулися зміни. Ці зміни були такі різкі, що із ведучого політичного журналіста він зробився письменником-християнином, який присвятив свій талант написанню книг морального і духовного змісту.

Найбільш яскраво Дефо описав своє навернення до Христа в знаменитому романі «Робінзон Крузо». Релігійні переживання Крузо — переживання самого Дефо. В наверненні Крузо Дефо зобразив не тільки особистий досвід, але й досвід мільйонів людей, які пережили істинне навернення до Христа.

Дефо швидко досяг успіхів у своєму ходженні перед Богом, тому що з дитинства був навчений своїми щиро віруючими батьками. Він почав писати, яким має бути сімейне життя. Дефо з глибоким жалем згадував, що його власні діти вирости без батька, який мав їх любити і турбуватися

про їхній духовний стан. Ці записи потім склали цілу книгу під назвою «Сімейний наставник», яка стала бестселером. Король Георг I регулярно читав цю книгу своїм дітям.

Дефо почав свідчити і пояснювати іншим людям ту переміну, яка відбулася у його житті.

Крім книги «Робінзон Крузо», Дефо написав ще ряд романів, в яких йдеться про навернення до Бога або в основу їх покладена тема віри. Наприклад: «Життя, пригоди і піратство славного капітана Сінглтона», «Мола Флендерс», «Історія полковника Джека», «Щаслива пані». Всі ці романи, написані на початку XVIII століття, ще перевидаються і не втратили своєї актуальності навіть тепер. Вони насичені описами різноманітних пригод і свідчать про силу таланту Дефо. Не дивно, що його вважають не тільки батьком сучасної журналістики, але й справжнім батьком сучасного роману.

Протягом 15 років після свого навернення Дефо намагався брати найактивнішу участь в християнській роботі, усвідомлюючи вину за втрачене минуле і вірячи, що Бог виконує свою обіцянку: «...і надолужу Я вам за ці роки, що пожерла була сарана, коник, і черва, та гусінь, Моє військо велике, що я послав проти вас» (Йоїл.2:25). І Господь справді благословив його останні роки так, що в наступних поколіннях ім'я Данієля Дефо асоціюється з тими книгами, які несуть в собі свідчення про відроджуючу силу Спасителя. Колись марнославний кар'єрист, він тепер став смиренною, щирою і доброю людиною, яка турбується про безсмертні душі усіх людей.

26 квітня 1731 року Данієль Дефо покинув свій земний «острів відчаю» і пристав до берега вічності, щоб завжди бути зі своїм Спасителем.

За книгою «Люди високої цели» Пітера Мастерса

Фотомодель у ролі Єви.

І, звичайно ж, оголена

Група, яка складається з чотирьох шведських підприємців і діє під назвою «Фіштанк», гучномовно оголосила про свій намір видати нову версію Старого Заповіту. Текст Священного Писання не зміниться, зміняться тільки його ілюстрації та зовнішній вигляд. Книга вийде англійською мовою — так звана Біблія короля Якова, яка вперше побачила світ у XVII столітті. Проте розміри її будуть змінені до формату сучасного ілюстрованого журналу. Замість традиційних малюнків тут будуть розміщені яксовки кольорові фотографії на біблійні сюжети.

Шведи мають намір задіяти у своєму проекті відомих моделей. Один з підприємців, Густав-Вільгельм Хеллштедт, натякнув,

що співпрацювати з ними вже погодилися Клавдія Шиффер і Маркус Шенкенберг, які матимуть честь зображати Адама та Єву. Місце події планують перенести з Едему на вулиці сучасного Нью-Йорка. Для деяких фотографій моделі будуть позувати без одягу.

Автори проекту запросили для роботи над ілюстраціями кращих фотографів, список яких поки що не розголошується, але представник «Фіштанк» запевняє, що йому позаздрить журнал «Вог».

Пан Хеллштедт вважає, що Біблія — найвеличніша книга всіх часів, але в молоді інтерес до неї втрачається. Причина в тому, що зовнішній вигляд Старого Заповіту не змінювався

Оце так!..

протягом декількох століть. «Ми хочемо, щоб Біблію прибрали з запилених полиць і поклали, врешті, на кавові столики!» — заявив він.

З такою думкою не згодні деякі представники церкви. Преподобний Девід Філіпс, який очолює Церковне товариство, що має на меті пропагувати ідеї християнства у Великобританії, стверджує, що сила Господа в славі, а не в образах. Немає потреби робити Біблію привабливою, як модний журнал. Та все ж в більшості церква прихильно ставиться до цього проекту.

Поки вирішуються проблеми теологічного плану, за право опублікувати сучасний Старий Заповіт сперечаються декілька видавництв. Якщо все складеться вдало, книга з'явиться у продажу вже восени.

* * *

В тім краю, де цвіте
Веселковими барвами літо,
Помирало Життя,
Помирала Любов всього світу.

Зачерствілі серця
На хресті руки й ноги пробили,
Кров струмками текла,
Залишаючи праведне тіло.

Боже милий, святий!
Нащо Сина Свого Ти покинув,
Смерті в руки віддав?
Адже Він — Твоя рідна Дитина!

Знаю: серце Твоє
Кров'ю праведною обливалось.
На очах Він помре,
Щоб життя Його іншим дісталось.

Крові й сліз Ти пролив
З того часу моря й океани,
Вони й зараз течуть
В руслах рік крізь віки і тумани.

Слово й воля Твої
В справедливості непереможні,
І на грішній землі
Пробуває Твоя ласка, Боже.

Нам Господь відкрива
Світло Слова в Новім Заповіті.
Його правда жива,
І ніколи не вмруть Його діти.

Я народився в селі Обухів Київської області 28 травня 1937 року. Закінчив педагогічний інститут в Києві. Навчав і виховував дітей з відхиленнями у розвитку. Працюючи науковим співробітником науково-дослідного інституту педагогіки, захистив кандидатську дисертацію. Мама молилася за мене і просила Господа, щоб повернув мене обличчям до Себе. Незадовго до смерті мамине бажання здійснилося. Це було в 1993 році. О, як раділа мама за моє спасіння! І тоді я почав писати вірші про Бога і на славу Божу.

Травицю скошено

Уже тебе, травице, скошено,
Стоять кульбабки, мов діди.
Щодня й щоночі Бога просимо:
О Боже, знов до нас прийди.

Зайди в серця весною милою,
Хай розцвіте духовний цвіт,
Знов постели травиці килими —
Твоєї благодаті слід.

Хай знов і знов весна повториться
В Твоєму раї на землі,
В Твоїй любові жити хочеться
Хоча б і тисячу століть.

Земне життя — як цвіт кульбабовий,
Раптово душу звеселить,
Красою Божою приваблює,
Але земна краса — це мить.

Тому уже й травицю скошено,
Незчулися, як час пройшов.
Живуть віками стоголосими
Лиш Божа велич і любов.

Хто сказав?

Хто сказав,
що Господь не приходив вві сні?
Він приходив і зараз приходив.
Він з'являвся не раз і тобі, і мені
І поради давав при нагоді.

Віщі сні, наче притчі, ідуть з давнини,
Та чи можемо їх зрозуміти?
Боже! Дай розуміння, щоб людські сини
Не блукали у темряві світу.

Врозуми їх, нещасних, щоб чули вони
Твоїх снів насторогу і силу,
Щоб любов Твою й мудрість людські сини
У серцях своїх завше носили!

Не покинь їх в годину нестерпно тяжку,
Не розвій їх, як вітер полову!
Нехай стрінуть вони на своєму шляху
Царство світла, добра і любові!

Поетична сторінка

Є човен

Між нами і раєм пекельна ріка:
Згоріти й втопитися можна.
Є човен для нас. Він у Божих руках.
Візьми його, друже дорожній!

Це човен твого і мого каяття,
Міцний, не горить і не тоне.
Пливе він в твоє і моє майбуття,
Туди, де тільки духовне.

Бог дав капітанів для човна того —
Це розум, і віра, й надія,
А пристань — божественна вічна любов,
Обніме вона і зігріє.

До неї плывуть лише ті, хто сіда
У човен міцний покаяння.
Обійде такого усяка біда,
Не буде плачу і зітхання.

Лиш буде любов нескінченна й стрімка,
У ній можна вічно купатись.
Є човен для нас. Він у Божих руках.
Сідай в нього сестро, мій брате.

Дивлюсь на вас

Дивлюсь на вас і жаль мене бере,
Що Бога у любові не пізнали,
Що кожний з вас без Господа помре
Й воскресне для скорботи і печалі.

Самі собі кривий обрали шлях,
Блукаєте без Пастиря на ньому,
А Божий голос чуєте здаля:
«Скоріше повертайтеся додому».

Багато є скарбів в мого Отця,
Смачного хліба в Нього є досочу,
Новий вам одяг буде до лиця,
Я хочу так побачить ваші очі!

Але не чують зболені серця,
Сліпі сліпих поводитирів знаходять.
Господь спасіння руку всім простяг,
Та сатана із праведності зводить.

Горе страшное. Молодой, сильный человек, занимавшийся спортом, за несколько недель сгорел от цирроза печени. Мать Игоря Орловского утверждает, что его отравили ядом единоверцы общины. Многочисленные публикации и особенно передача Белорусского телевидения «Права человека. Взгляд в мир», в которых безоговорочно принята точка зрения матери, накалили обстановку вокруг церкви пятидесятников в Старых Дорогах.

Мать Игоря Вера Никифорова.

взаимному согласию в праве воспитывать своих детей в соответствии со своим собственным отношением к религии», «Религиозные обряды в отношении лиц до 15 лет совершаются по согласию их родителей или заменяющих их по закону».

— После передачи очень тяжело стало, — Наташа уже не может сдерживать рыдания. — Зайду в магазин, все косятся, а однажды прямо сказали: «Если бы была неправда, то по телевизору бы так не говорили».

Вера Никифорова, пытаясь спасти сына, хваталась за все, привозила воду от бабок, пятидесятники, признавая, что медицина от Бога, «заговоренную воду» считают колдовством и старались вылить ее. Но все, что назначали врачи, Игорь принимал полностью — это единодушное

мнение медиков. Гроб с телом Игоря стоял в молитвенном доме. Верующие ждут, когда это будет похоронено. Чтобы похоронить сына, мать Никифорова обратилась к властям. Да и там не помогло. «Религиозные обряды в отношении лиц до 15 лет совершаются по согласию их родителей или заменяющих их по закону».

Галина Свинко, учительница белорусского языка: «На собрании, где присутствовали учителя, медики, работники детского сада, председатель поселкового Совста выяснила, как относится общественность к открытию молитвенного дома. Я спрашиваю, а почему, когда открывали православную церковь, вы не интересовались мнением общественности? Мне ничего не ответили. При голосовании одна учительница сказала: я воздержусь — я у них не была, с их верой не знакома, судить не могу. Так ей сказали: не забывайте, где вы работаете».

Николай Свинко: «Нашу общину не зарегистрировали, потому что по закону для регистрации требуются подписи десяти человек. А у нас один человек отказался. Но в районной газете среди прочего написали и такое: «Во внимание были приняты и коллективные просьбы жителей окрестных деревень Синегово, Рухово, Паски о нежелательности открытия в этих населенных пунктах общин христиан веры евангельской. Особенно теперь, после передачи политолога Новикова, показывающей методы деятельности деструктивных сект в Беларуси, в том числе христиан-пятидесятников».

Напомним, что статья 16 все того же Закона «О свободе вероисповедания и религиозных организациях» не упоминает как одно из условий регистрации согласие общественности на регистрацию той или иной общины.

Чем по праву может гордиться Беларусь, так это своей веротерпимостью. Православный собор, католический костел, мусульманская мечеть и еврейская синагога — все это есть в нашей стране.

«Мне сын сказал перед смертью: «...Меня отравили, принесли в жертву»

Вера Никифорова плачет и кричит, не находя места от горя. «Вы понимаете, мне сын сказал перед смертью: «...Меня отравили, принесли в жертву». Я все сделала, чтобы убийц наказали, а их секту закрыли. Они не давали моего сына лечить, я умоляла — привезите лекарство из Америки, спасите моего сыночка. Они ничего не сделали».

Из заключения о смерти: «Смерть наступила в результате печеночной недостаточности на фоне портального цирроза печени».

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом». Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было. «Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Моего сына принесли в ЖЕРТВУ И НА ЭТОМ НЕ ОСТАНОВЯТСЯ

Мать обвиняет христиан веры евангельской в убийстве сына

Прим. автора) стал членом Белорусского парламента. И сейчас еще стоит радоваться, как они отпустили его на волю. Ведь в Беларуси так прилично, если бы кто-то из них сказал, что пошел к следующему из Старых Дорогов.

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

Далее ведущий говорит: «Я против самовольного проведения религиозных обрядов, что является нарушением закона».

Бельгийцы к приезде в Минск, едут к тому, что следует в семье митрических из Старых Дорогов.

Вера Никифорова утверждает, что доцент, консультировавший сына, заявил в присутствии завотделением: «Ваш сын отравлен неизвестным ядом».

Валентин Рудый, завотделением реанимации Минской областной больницы, сообщил, что подобном случае в реанимации не было.

«Мне не известно ни о каком яде», — ответил он на вопрос: был Игорь отравлен или нет?

ЕКСТАНСИЯ

Наша поїздка розпочалася просто і буденно — як і десятки подібних. Відмінністю було хіба що те, що зараз в кишені обов'язково мав бути паспорт. Ми їхали за кордон. В Білорусь. Минає вже десятиліття, коли «могучая і неделимая» поділилася, а нам важко ще звикнути до КПП та прикордонних смуг. Але смугастий шлагбаум безпристрасним рухом зупиняє наш автомобіль і півгодинне (о, як це швидко!) ходіння з паперами від дверей до дверей, підозріливо-оцінюючі погляди митників, прикордонників, «паспортистів» холодно кон-

статують, що ми все-таки ще не вийшли з «радянської зони». Пригадую, коли мені доводилося перетинати польсько-німецький кордон, то перепусткою були лише кілька секундна звірка фотографії паспорта з моєю власною особою, якій не було потреби навіть виходити з авто, та широченна посмішка німецького чиновника.

Білоруська митниця зустріла акуратністю та більш високим рівнем загальної підозріливості до кожного, хто наважується ступити на її територію. Митник начебто мимохідь цікавиться метою

поїздки. «На конференцію? Протестанти? — І відразу ж до багажника. — А листовки везете?»

І відразу ж дихнуло чимось далеким і до болю знайомим. Ми в'їхали в білоруський заповідник «розвинутого соціалізму».

Знайомство з Білоруссю для нас обмежилось лише спогляданням з вікна автомобіля та годинною екскурсією в один з мінських супермаркетів. Враження, ніби тебе відкинуто в часі на півтора десятиліття. Вздовж доріг (дороги, варто зауважити, тут майже європейського рівня)

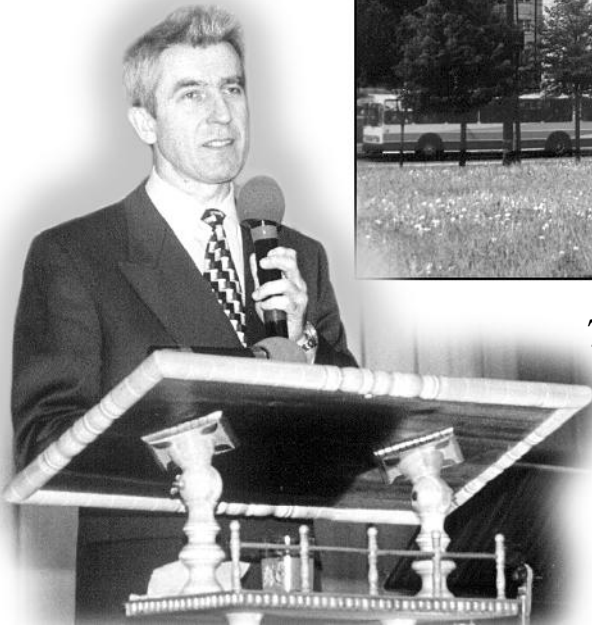
обелісками червоніють (колір ностальгії?) щити з написами: Колхоз ім. Леніна, колхоз «Рассвет». На полях здебільшого «рассвет» — багато з них стоять пустою. Ті ж самі «радянські» вивіски та плакати. Ті ж самі фасади та обличчя. І навіть супермаркет «маркетом» у нашому розумінні назвати важко, тут скорше підходить звичне для нас «універмаг». І скрізь — міліцейські машини. Їх чомусь надто багато потрапляло нам на очі.

Але ми приїхали в Мінськ не на екскурсію чи для оцінки економіч-

тидесятицькі союзи колишніх радянських республік, сьогодні є старший єпископ церков ХВС Білорусі Сергій Хомич. Релігійна ситуація у цій країні змушує задуматися над роллю та авторитетом церкви. І взагалі, що таке авторитет церкви? Коли говорити про авторитет церкви хри-

і не піддаючи ніякому сумніву почуте. «Если это показывают по Белорусскому телевидению, — кидають у вічі віруючим на їхні спроби оправдатися, — значит это правда».

Так, телебачення особливо відзначилося на царині всезагального наступу на віруючих

Дім молитви церкви ХВС у Мінську і її пастор — єпископ церков ХВС Білорусі Сергій Хомич

но-політичної ситуації. І не для розповсюдження листівок. Наша мета — дім молитви християн віри євангельської. У цьому красені, розташованому в мальовничому районі серед зелених пагорбів, проходила конференція старших служителів країн СНД та Прибалтики «Роль і авторитет церкви в XXI столітті».

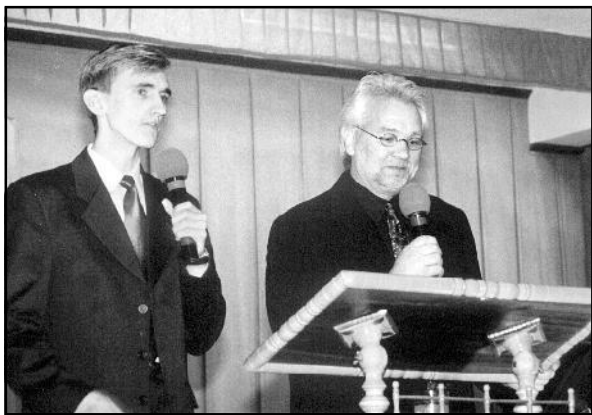
Мінськ став місцем проведення цієї конференції, думаю, не лише тому, що головою Міжнародної асамблеї ХВС, яка об'єднує національні п'я-

стіян віри євангельської в Білорусі з точки зору пересічного громадянина, то п'ятидесятичники мають тут недобру славу. І допомагають в цьому засоби масової інформації. Через них ведеться цілеспрямована антип'ядитесьятицька кампанія в кращих зразках «советської» пропаганди. Журналісти, ігноруючи здоровий глузд, використовуючи відвертий обман та підтасування фактів, видають бажане за дійсне. І люди вірять. Вірять, не аналізуючи

Білорусі. Фільм, який вийшов у минулому році на голубі екрани, називався: «Експансія». Правда, автори фільму вклали у це слово свій зміст — «сектанти» наступають. Були показані документальні кадри часів, коли в Німеччині прийшов до влади фашизм на чолі з Гітлером. І на тлі цих страхітливих кадрів ішов показ зйомок сучасних зібрань, як зазначалося в фільмі, білоруських п'ятитисячників. Кажуть, мета виправдовує засоби. Творці фільму без будь-яких вагань змішали «святе і грішне». В ньому не було жодних «білоруських» кадрів, а те, що показували, нависмикували зі зйомок зібрань крайніх харизматичних церков, які ніякого відношення до Союзу п'ятидесятичників Білорусі не мають. Експансія

проти «тоталітарних сект», як назвали віруючих, розпочалася.

Але найбільше хмизу в вогонь підкинула передача Білоруського телебачення «Права человека. Взгляд в мир». П'ятидесятників звинуватили, не багато не мало, у

Проповідує регіональний директор Асамблей Божих в СНД Омар Бейлер (справа)

людських жертвоприношеннях. Причиною «протисектантської» істерії стала смерть дякона церкви в селі Старі Дороги Ігоря Орловського. Він помер в мінській лікарні від пірозу печінки. Мати покійного звинуватила церкву в тому, що її сина принесли в жертву, давши отруту і перешкоджаючи лікуванню. Історія з «жертвою» була підхоплена журналістом Новиковим, який роздухав цю «сенсацію» до загальнодержавних масштабів. Думаю, не має сенсу аналізувати передачу, побудовану на повному невігластві, примітивних судженнях та емоціях. Найгірше, що люди повірили цій нісенітниці. Тому спроби журналістики «Комсомольської правди» проаналізувати передачу з погляду здорового глузду та закону, викликали негативну реакцію — їй вже погрожують. Ли-

ше одна цитата зі статті: «Нет заключения судмедэкспертизы, что Игорь отравлен. Не было суда, который установил бы состав преступления и вынес приговор. Ведущий сам выносит приговор: «Они принесли в жертву сына Орловских, и я на сто процентов уверен, что получили за это премиальные от Запада, по несколько сотен баксов каждый. Я против самосуда, но я представляю, что бы сделали граждане Бельгии или, к примеру, Франции, если бы у них случилось нечто подобное». Авторка статті задає логічне запитання: «Если это не призыв к самосуду, то что?»

Але для тих, хто бореться із «сектантами», логіка, здається, ні до чого...

Враховуючи все те, можна лише поспівчувати віруючим Білорусі, які живуть в такій атмосфері. А втім, слухаючи на конференції розповіді білоруських братів та спілкуючись з ними в кулуарах, спостерігаючи за ходом загального богослужіння, я прийшов до думки, що їм треба, скорше, позаздрити. Бо навіть в таких умовах вони знаходять радість в Бозі, знаходять сили не лише протистояти ворожим нападкам,

але й благовістити. Ось лише кілька цифр: до складу Союзу входить близько 700 церков, з них 475 — юридично зареєстровані і вони мають 405 молитовних будинків. Це найбільший протестантський союз в Білорусі і п'ятидесятницькі церкви найінтенсивніше зростають. Можливо, це і стало причиною того, що проти них розгорнуто таку антирекламу? А, зрештою, хіба віруючим звикати до гонінь?

Ці гоніння можна тепер спостерігати в усіх республіках: де м'ягші, де жорсткіші. Навіть, здавалося б, благополучна в релігійному питанні Прибалтика не уникла подібного. І представники національних Союзів багато говорили на конференції про те, наскільки важким та небезпечним є шлях християнина. Але найбільше враження від конференції в мене залишив не факт переслідування християн. І не релігійна ситуація в Білорусі. Варто було бачити з яким захопленням брати свідкували про те, що попри всі негаразди Слово Боже проповідується і люди приходять до Христа. І згадалися слова апостола Павла до филип'ян: «Бажаю ж я, браття, щоб відали ви, що те, що сталось мені, вийшло більше на успіх Євангелії, бо в усій преторії та всім іншим стали відомі кайдани мої за Христа. А багато братів у Господі через кайдани мої посмілилися та ще більше відважилися Слово Боже звіщати безстрашно» (1:12-15).

Авторитет церкви — не те, що люди про нас думають, а те, що думає про нас Господь. І роль церкви в ХХІ столітті залишається тою ж, що й в часи П'ятидесятниці — показати людям Христа. Ця думка прони-

зала усі виступи і свідчення братів. Якщо в житті кожної віруючої людини буде видно Ісуса, то ніякі ворожі наклепи не похитають авторитету Церкви. Тоді люди будуть бачити нас такими, якими ми є, а не такими, якими нас хотів би бачити диявол. Гість конференції пастор із США Кортес Фрезер розповів, що одного разу великий проповідник Ч. Фіней сидів у перукарні. Раптом зайшов п'ятий

відвідувач. Він здивовано зупинився в дверях і запитав: «Хто це он там сидить?» Потім підійшов, сів поряд і, витираючи холодний піт, пояснив Фінею: «Якусь мить я подумав, що Сам Бог сидить в кріслі».

Так, воістину, ми «не знані, але нас впізнають».

«Ми ні в чому ніякого спотикання не робимо, щоб служіння було бездоганне, а в усьому себе виявляємо, як слу-

жителів Божих, у великім терпінні, у скорботах, у бідах, у тіснотах... Як обманці, але ми правдиві; як незнані, та познані, як умираючі, та ось ми живі; як карані, та не забиті; як сумні, але завжди веселі; як убогі, але багатьох ми збагачуємо; як ті, що нічого не мають, але всім володіємо» (2 Кор. 6:3-10).

Юрій ВАВРИНЮК,
Луцьк-Мінськ-Луцьк
Фото автора

Чи довго нам ще стояти з протягнутою рукою?

Не так давно мені розповіли один випадок. В одному з міст США була не дуже велика, але й не дуже маленька місцева церква — близько 300 чоловік. Ця церква утримувала пастора, підтримувала ряд служінь і 10 місіонерів. Через деякий час ця община збільшилася до 350 чоловік. Більшість з них були вихідцями з Росії. І що ж? Невдовзі ця община стала неспроможною утримувати навіть свого пастора, не кажучи вже про місіонерів.

Напрошується висновок про різний матеріальний стан корінного населення і тих, що недавно приїхали, але, за словами очевидців, різниця була не такою суттєвою. Причина зовсім в іншому — в нашому небажанні жертвувати. На цю тему в нас не прийнято говорити. Нам якось зручніше розмірковувати, що ми чинимо це таємно. А таємниця ця дійсно досить-таки велика, і результатів дій нашої лівої руки не знає не тільки права.

Я вважаю, що в нас міцно вкоренилася думка, що жертвувати — це не для нас. Це для багатих християн, які живуть, якщо не за океаном, то щонайменше за межами нашого відання. Це для тих, в кого є надлишок, кому є, що давати. Наші погляди мимовільно спиняються на тих, кого ми вважаємо більш заможними, а отже більше придатними для цього служіння. Бо ж рахувати гроші в чужих кишнях — щось на зразок нашого національного виду спорту.

Найбільш стійка ілюзія — ніби це тимчасове явище, що нам просто зараз не до того, що ще трохи — ми заживемо краще, стане спокійніше, і тоді ми будемо щедрі. Ось ще

трохи, поставимо дітей на ноги, перейдемо на іншу роботу... і так далі. Так і хочеться нагадати героя відомого мультфільму, листоношу Печкіна, який раніше «був злий, тому що в нього велосипеда не було». Досвід же свідчить про протилежне. Зі зростанням матеріального благополуччя жертвувати стає не легше, а набагато важче. Згадайте багатого юнака з Євангелії.

Іноді чуєш саркастичні нотки в розмовах про місіонерів, які вирушають, припустимо, з Німеччини чи Америки в Туву чи Якутію, Китай чи Пакистан. Звичайно, легше пояснити все тим, що у них гарний будинок десь у Каліфорнії, куди вони через кілька років після важкого місіонерського служіння зможуть повернутися. Говорячи про це, ми все ж не залишаємо навіть на декілька років свої нещасні «хрущовки», куди також могли б через декілька років після служіння далеко від дому повернутися.

Ми звикли виживати. З однієї сторони, це ніби-то і непогано. Але от коли виживання стає нашим способом життя, тут вже варто замислитися. Ми виживаємо на всіх рівнях — від нашого власного життя до життя церкви і життя країни. І вже так ввійшли в цю роль, що вона стала для нас рідною. Виживати і стояти з протягнутою рукою, підозріливо озираючись на різні боки, чи немає кого-небудь більш заможного, — це все, що нам залишилось?

Нам здається, що наші обставини найважчі, наше матеріальне становище — найскладніше, а здоров'я — найгірше. Я побував у декіль-

Якщо у вас немає грошей, ви увесь час думаєте про гроші. Якщо у вас є гроші, ви думаєте вже тільки про гроші. Пол Гетті

кох десятках країн, де економічне становище набагато гірше, ніж у нас. Але ж ми туди не звертаємо наші погляди. Нам легше показувати на благополучні країни та іронізувати над служіннями їхніх християн. Хоча різниця між рівнем життя в Європі і нами, на мій погляд, не настільки велика, як між нами і, наприклад, Мозамбіком.

У Новому Заповіті ми читаємо про церкву в Филипах. Ситуація в церкві була далеко не проста — язичницьке оточення і власні внутрішні проблеми. Проте ця церква знаходила в собі сили підтримувати апостола Павла (Фил.4). Я не думаю, що матеріальне становище в наших общинах гірше, ніж у віруючих у Филипах, але ми дуже часто не

можемо нормально утримувати навіть свого пастора і платити за приміщення.

Я зовсім не поділяю вчення про те, що, жертвуючи на діло Боже, ми можемо стати матеріально багатшими, тобто Бог неодмінно поверне нам гроші, причому з прибутком, про який ми навіть не мріяли. Ні. Найімовірніше, ми все ж матеріально збідніємо на ту суму, з якою захочемо розлучитися, але отримаємо набагато більше в духовному розумінні.

Хочеться надіятися, що коли-небудь ми перейдемо врешті-решт із категорії людей, які завжди потребують допомоги, в категорію людей, які самі надають допомогу.

*Михайло Неволін,
«Мирт», №2, 2001 р.*

події хроніка новини події хроніка новини

✓ 14 березня у Рівному відбулася звітна конференція Об'єднання церков ХВС Рівненської області. Рівненщина за кількістю церков і віруючих займає перше місце в Союзі, відома вона і як місіонерська область — багато членів її церков працюють місіонерами у різних куточках України та Росії. Разом з тим в обласному об'єднанні є проблеми, які потрібно вирішувати на рівні обласної пресвітерської ради.

✓ 18 березня голова ВСЦ ХВС М. Паночко і старший пресвітер Об'єднання церков ХВС Черкаської області В.І. Ткаченко

9 квітня в Києві відбулася робоча зустріч Президента України Леоніда Кучми з керівниками найбільших протестантських церков України: президентом Всеукраїнського союзу об'єднань євангельських християн-баптистів Григорієм Комендантом, головою Всеукраїнського союзу церков християн віри євангельської п'ятидесятників Михайлом Паночком і головою Української Уніонної конференції церков адвентистів сьомого дня Володимиром Крупським. Керівники церков проінформували Президента про життя і проблеми релігійних організацій протестантів в Україні, акцентувавши увагу на соціальному служінні церков, роботі з сиротами і людьми похилого віку, реабілітації наркоманів та алкоголіків. Також обговорювалося спрощення механізмів отримання і розподілу гуманітарної допомоги, яка приходить з-за кордону і призначена для тих, хто постраждав від паводку в Закарпатті. Президент України пообіцяв керівникам церков дати певні доручення для вирішення обговорюваних проблем.

на запрошення пастора незалежної церкви ХВС м. Черкаси Юрія Стогнієнка взяли участь у богослужінні цієї церкви. Віруючі цікавились порядком служіння і структурою нашого братства. Того ж дня М.С. Паночко взяв участь у вечірньому служінні в церкві ХВС м. Звенигородка, яка нещодавно ввійшла до складу ВСЦ ХВС.

✓ 22 березня канцелярію ВСЦ ХВС відвідав пастор із Замбії, Жозуа Банда. Він розповів про життя та діяльність церков своєї країни, яких нараховується близько 1000. Президент цієї африканської держави Челуба — християнин.

✓ 23 березня на прохання єпископа Волинського об'єднання церков ХВС В.С. Веремчука голова Союзу зустрівся з членами обласної пресвітерської ради. На цій зустрічі були розглянуті питання духовного стану церков. А ввечері в приміщенні церкви Христа Спасителя, що на вул. Вороніхіна, 14а, М. Паночко зустрівся з членами її церковної ради.

✓ 6 травня відбувся урочистий випуск студентів Біблійного коледжу святого Якова (м. Коростень).

✓ 18 травня відбувся урочистий випуск студентів Київського біблійного інституту.

✓ 20–24 травня у Мінську відбулося засідання Комітету Міжнародної Асамблеї ХВС, до складу якої входять національні Союзи церков ХВС колишніх республік Радянського Союзу. Україну представляла делегація в складі 8 чоловік.

У Лос-Анджелесі відбулася 19 Всесвітня п'ятидесятницька конференція

З 23 травня по 6 червня я мав можливість побувати у Сполучених Штатах Америки. Основна мета цієї поїздки — взяти участь у 19 Всесвітній п'ятидесятницькій конференції, яка проходила з 28 по 31 травня у м. Лос-Анджелесі. На сьогодні у світовому масштабі п'ятидесятницькі церкви займають перше місце за темпами зростання і нараховують близько 50 мільйонів членів. Особливо це помітно в таких країнах, як Китай та Бразилія.

Я також взяв участь у засіданні Виконав-

чої ради Всесвітніх Асамблей Божих, в яку входить 20 чоловік, що представляють 140 країн світу. Я представляв п'ятидесятницькі союзи країн СНД. Мав також бесіду особисто з суперінтендантом Асамблей Божих США Томасом Траском, під час якої розповів про духовне життя України та діяльність нашого Союзу, розповів про наші наміри відкрити представництво Всеукраїнського союзу ХВЕ за кордоном і попросив звернути увагу на слов'янські церкви, що є в Сполучених Штатах. Ми бачимо, що наші церкви, яких є вже немало в цій країні, могли б ефективно співпрацювати з Асамблеєю Божою. Але ще не всі доросли до цього, а деякі просто не хочуть.

Крім того, 25 травня я брав участь в урочистому відкритті Першої звітної конференції слов'янських п'ятидесятницьких церков Західного Побережжя (президент Леонід Бондаренко). У цей союз увійшли 20 церков. Була можливість зустрітися з правлінням союзу, обговорити питання співпраці з українськими церквами. У відкритті конференції взяв участь

також мій заступник Петро Сердиченко.

На запрошення єпископа Петра Саєнка відвідав я також церкву в місті Такома, штат Вашингтон, де Петро Мойсейович пастором. Разом з ним відвідав також братів та сестер слов'янської церкви м. Кента (пастор Степан Касьянюк), де взяли участь у рукопокладенні на пасторське служіння Олега Пинди та на диаконське Василя Прохора.

У м. Кенті проживає Ірина Білас, дружина покійного єпископа Романа Івановича Біласа. Перебуваючи там, я не міг не відвідати її. Разом з братом Мар'яном Сулимою ми завітали до неї в гості, мали теплу зустріч та гарячу молитву. Ірина Дмитрівна згадувала моменти свого спільного життя з покійним чоловіком, просила молитися за неї, бо їй важко змиритися з тим, що Романа Івановича вже немає з нею.

На запрошення єпископа Каліфорнії Олександра Калинюка відвідав «волинську» церкву у м. Сакраменто. Там же 25 травня я і Петро Сердиченко мали зустріч з братами О. Калинюком, О. Шевченком, М. Пекуном, П. Новіком, В. Загороднім, В. Гайдучиком та С. Радчуком. На цій зустрічі обговорювалося питання представництва Всеукраїнського союзу церков ХВЕ за кордоном, зокрема у США. Рішення про представництво Союзу за кордоном було прийняте на конференції ВСЦ ХВЕ 18-20 травня 2001 р. Брати порекомендували доручити цю працю О. Шевченку, пастору церкви м. Сан-Франциско. Його кандидатура розглядатиметься і затверджуватиметься правлінням ВСЦ ХВЕП.

Михайло ПАНОЧКО

На фото: зустріч з Іриною Білас (справа М. Сулима); зустріч з Петром Саєнком.

Звернення пастирської конференції ВСЦ ХВЄ

*Президенту України
Прем'єр-міністру України
Голові Верховної Ради України*

Ми, учасники Конференції Християн Віри Євангельської П'ятидесятників України, яка відбувалася 18-20 квітня 2001 року в Києві, від імені церков ХВЄ своїм зверненням висловлюємо біль і тривогу з приводу подальшого морального і духовного занепаду, який нестримно прогресує в нашому суспільстві.

Ми розуміємо, що шлях до Бога, стосунки з Ним та дотримання Божих заповідей — це особиста справа кожної людини. Але є загальноприйняті норми моралі, поведінки та відносин, які держава, як інститут, встановлений Богом для підтримання порядку у суспільстві, повинна пропагувати, підтримувати й охороняти від будь-яких зазіхань.

Помилково вважати, що тепер, в годину важкої кризи, держава має орієнтуватися лише на вирішення економічних проблем, бо криза захопила ще глибші сфери: соціальну та духовну.

Ми вважаємо недопустимим, що держава не використовує свої право, владу і можливості для зупинення подальшого розтління і духовного руйнування суспільства.

Як громадяни України, ми рішуче підіймаємо свій голос за категоричну заборону реклами алкогольних напоїв та тютюнових виробів як отрути, що руйнує здоров'я нації; заборону видання і поширення аморальної літератури та відвертої порнографії, що полонили країну; підіймаємо свій голос за введення контролю на телебаченні з метою не допускати фільми і програми, які пропагують культ сексу і насильства, окультні ритуали, спиритизм та сатанізм, що ведуть до повного знищення духовних цінностей і орієнтирів у сучасному суспільстві.

Вважаємо, що легальний дозвіл на проведення абортів — це великий національний гріх і відступництво перед Богом. Лицемірно й аморально, з одного боку, закликати до порятунку тварин і рослин, а з іншого — безжалісно убивати беззахисних дітей в утробі матері. На підставі Біблії, Божого Слова (див. Вихід, 20:13), Церква заявляє, що аборти — узаконене вбивство, і вимагає державної заборони на їх проведення.

Ми молимося за міста і села, в яких живемо, за рідну країну, в якій народилися і виростили, і ми віримо, що є єдиний шлях до її прогресу, благополуччя і процвітання — це шлях покаяння перед Богом за гріхи і беззаконня. Слово Боже передає нам слова Господа Ісуса Христа: «Шукайте найперше Царства Божого та правди Його, а решта додасться вам» (Мт. 6:33).

Україна має прекрасний шанс на щасливе майбутнє, якщо ми, як нація, як народ України, підемо за заповідями Бога і будемо жити згідно Його правди.

Раю без Бога не буває ні комуністичного, ні капіталістичного. Навернення нації до Бога — це єдиний вихід з кризи.

Ми молимося за Президента України як людину, якій Господь довірив керувати народом, за Парламент України, якому люди довірили своє сьогоднішнє і майбутнє, за Уряд України, якому довірено шукати і знаходити шляхи та способи, щоб вийти з національної біди. Ми щиро просимо Отця Небесного простити нашому народові і виявити до нього Свою небесну милість.

У нас є надія на Його любов, прощення і милосердя.

*М. С. Паночко, старший єпископ,
Голова Всеукраїнського Союзу Церков ХВЄП*

**Люди бувають нерозумними, нелогічними, егоїстичними
– все одно прощайте їм.**

**Якщо ви виявляли доброту,
а люди звинуватили вас в таємних корисливих мотивах
– все одно виявляйте доброту.**

**Якщо ви досягнули успіхів, то у вас може з'явитися
багато фальшивих друзів і справжніх ворогів
– все одно добивайтеся успіхів.**

**Якщо ви щирі і відверті,
то люди будуть обманювати вас
– все одно, будьте щирими та відвертими.**

**Все, що ви будували роками,
може бути в одну мить зруйноване
– все одно – будуйте.**

**Якщо ви знайшли щастя, вам будуть заздрити
– все одно будьте щасливі.**

**Добро, яке ви зробили сьогодні, завтра люди забудуть
– все одно творіть добро.**

**Діліться з людьми найкращим,
і хоч цього їм ніколи не буде достатньо
– все одно діліться з ними найкращим.**

**Врешті, ви самі переконаєтесь,
що все це – між вами і Богом!**

**Мати
Тереза
Калькуттська**

***Свої очі я зводжу на гори,
звідки прийде мені допомога,
мені допомога від Господа,
що вчинив небо й землю!***

Псалом 120:1–2